

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SIN TOO

BOOK TWO OF THE SIN SERIES

S.J. TILLY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GÜNAH DA

S.J. Tilly tarafından

Günah da

Günah Serisi İkinci Kitap

Telif Hakkı © S.J. Tilly 2021

Tüm hakları saklıdır.

İlk olarak 2021'de yayınlandı

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya herhangi bir ciltleme biçiminde başka bir şekilde dağıtılamaz

veya yayınlandığı kapaktan başka bir kapakla ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan yayınlanamaz. Kamu malı olduğu açıkça belli olanlar dışında bu yayında yer alan tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: James Adkinson

Editör: M. Penna

Bu kitap Oscar'a adanmıştır.

Bu kitap bitmeden ayrılmak zorunda kaldın ve bu benim kalbimi kıldı.

Ama sen her zaman benim koruyucum olacaksın. Ya binerim ya da ölüşüm.

Yazmak yeni gerçeklikler yaratır. Ve benim dünyalarımın her birinde, sen de benimlesin.

İçindekiler

BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

İKİNCİ BÖLÜM

BETH

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

ALTINCI BÖLÜM

BETH

YEDİNCİ BÖLÜM

BETH

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANGELO

DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

ONUNCU BÖLÜM

BETH

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BETH

ON İKİNCİ BÖLÜM

BETH

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ANGELO

ON ALTINCI BÖLÜM

BETH

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ANGELO

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANGELO

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

YİRMİNCİ BÖLÜM

BETH

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

BÖLÜM YİRMİ İKİ

ANGELO

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

BETH

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BETH

BÖLÜM YIRMI ALTI

BETH

BÖLÜM YIRMI YEDI

ANGELO

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

BETH

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ANGELO

OTUZUNCU BÖLÜM

BETH

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

BÖLÜM OTUZ İKİ

BETH

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANGELO

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

BETH

BÖLÜM OTUZ YEDI

BETH

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANGELO

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

KIRKINCI BÖLÜM

ANGELO

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BETH

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ANGELO

BÖLÜM KIRK YEDİ

BETH

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

BETH

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

BÖLÜM ELLİ İKİ

BETH

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

BETH

BÖLÜM ELLİ DÖRT

BETH

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ANGELO

BÖLÜM ELLİ ALTI

BETH

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ANGELO

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

BETH

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ANGELO

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

BETH

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

[BETH](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ](#)

[ANGELO](#)

[ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM](#)

[BETH](#)

[ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM](#)

[BETH](#)

[ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM](#)

[BETH](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ](#)

[ANGELO](#)

[ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM](#)

[BETH](#)

[BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ](#)

[BETH](#)

[YETMİŞİNCİ BÖLÜM](#)

[BETH](#)

[YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM](#)

[BETH](#)

[EPILOG](#)

[BETH](#)

[EPILOG II](#)

[JOHN \(Noel'den birkaç gün önce\)](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

S.J. Tilly tarafından yazılan kitaplar

BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

***T**Başımdaki zonklama beni bilinçsizlikten sürüklüyor. Uyandığım dünya yanıltıcı. Acıttırıyor. Acı küçük iğneler gibi uzuvlarıma batıyor.*

Göğsümde bir baskı var, sanki eziliyormuşum gibi. Alnıma dokunmak için uzanıyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Kolum çoktan kalkmış, elim başımın üstünde sallanıyor.

Gözlerime konsantre oluyorum. Birkaç denemeden sonra onları yavaşça kırıştırarak açabiliyorum. Etrafımı saran loş ışık, hareket eden bir ışın tarafından kesiliyor. I

parlak ışık önümden her geçtiğinde gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum.

Baş aşağı. Baş aşağı duruyorum. Bu da ne böyle.

Yanmış lastik ve benzinin keskin kokusu bana saldırırken, her şey geri geliyor. Lastiklerin gıcirtısı. Patrick'in arabasına doğru uzanan farlar. Pencere. Arabaların kulakları yırtan çıtırtısı. Sonra... hiçbir şey. Takla atmış olmalıyız.

Karanlık beni tekrar ele geçirmeye çalışıyor. Buna izin veremem. Bu çok kötü. Buradan çıkmamız gerek.

"Patrick." İsmi mırıltı halinde çıkıyor, konuşma girişimi göğsümden bir dizi öksürüğün kopmasına neden oluyor. Her biri bir öncekinden daha fazla acı veriyor ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Kaslarım işbirliği yapmıyor. Başımı çevirmekte zorlanıyorum ve bunun sakat olduğum için mi yoksa uzaklaştırıldığım için mi olduğunu bilmiyorum.

Kim bilir ne kadar süre emniyet kemerimle baş aşağı durdum.

Yutkunuyorum ve tekrar deniyorum. "Patrick."

Sürücü koltuğundan gelen tek cevap bir inilti. Nefes alıyorum. Yaşıyor.

Işık huzmesi tekrar görüş alanımı kesiyor ve ona odaklanmaya çalışıyorum. Son gördüğümü hatırladığımdan çok daha yakın görünüyor. Bu bir el feneri mi? Biri bize yardıma mı geliyor?

"Lizzy?" Patrick'in sesi gergin geliyor.

"Ben buradayım. Buradayım." Başımı çevirip Patrick'e bakıyorum. Beynimin tüm kanı algılaması bir an alıyor. Çok fazla kan. "Patrick."

Yaralanmışsın."

"Lizzy." Adımı tekrar söylüyor ama pencereden dışarı bakıyor. Işık huzmesi yaklaşıyor.

Sesi titriyor ama acıdan değil. Sesi korkmuş gibi. "Başka tarafa bak."

"Ne demek istiyorsun?" Panik sonunda içime işlemeye başladı.

Bana bakmak için boynunu çeviriyor. "Bu kısmı izleme. Bu kısmı izlemeni istemiyorum."

Onu geçince, yaklaşan silüetler keskinleşiyor. Araba ters döndüğü için kafalarını göremiyorum ama ellerini görebiliyorum. Ve silahları. tutuyorlar.

Bir solukta uyanıyorum. Göğsümü tırmalayıp nefes almaya çalışıyorum.

Aptal uyku tişörtüm vücuduma dolanmış, beni boğuyor. Göğsüme yapışan tere karşı savaşıarak onu yerine oturtmaya çalışıyorum.

Gözlerimi tavana dikip köpek horlamalarının gürültüsünü dinleyerek yenilgiyi kabul ediyorum.

"Siktir."

Yorganımı geriye atarak yataktan çıktım. Artık tekrar uyuyamayacağımı biliyorum.

Ambalajı açılmış kutuları karıştırıyorum ve o geceye dair tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. O sarmala giremem. Bugün olmaz.

Banyonun ışığını açarak zihinsel olarak kendimi tebrik ediyorum. Evin geri kalanı hâlâ bir felaket olabilir ama en azından banyomu düzenleyecek kadar ileri görüşlüydüm. Ebeveyn odası. Düşündükçe homurdanıyorum. Bu banyo öncekinin yarısı büyüklüğünde ve 80'lerin küstah görünümüyle tamamlanmış. Ama benim. Son birkaç ayda pek çok şeye alıştım ama 16 yaşında bir çocukla duşu paylaşmak bu listede yer almayacak.

Küçük kabinden buhar çıkmaya başladığında spreyin içine giriyorum.

Erken kalkmak bugün için planımda yoktu, ama ek zaman demek Noah odasından çıkıp koridoru geçerek banyoya girmeden önce duşumu almış, giyinmiş ve mutfağın yarısını açmıştım. Onun banyosuna.

Artık onun rutinine alıştığım, o mutfığa girdikten hemen sonra waffle'ların ekmek kızartma makinesinden çıkmasını zamanlıyorum. Köpekler onu takip ediyor, burunları onları Noah'ın ayaklarının dibinde dilenmek için her zamanki yerlerine götürüyor. 90 kiloluk bir

Brindle cinsi Boxer Bam ve 120 kiloluk beyaz Danua Pebbles'ın ikisi de temelde yaşlı birer vatandaş ve motivasyonları yemekten başka bir şey değil.

"Günaydın!" Ses tonuma biraz daha neşe katıyorum.

Cevabı *sabah* olabilecek bir homurdanma oldu. Üstüne gitmedim.

Bunun yerine, yemek tabağını adanın öbür ucundan ona doğru kaydırıyorum. "Ye bakalım. On dakika içinde gidiyoruz."

Ona söyledim.

Sessizce yedik. Noah'nın gözleri yarı kapalı, benimse aklım bir karış havada. Yeni işim yarın başlıyor ve o zamana kadar evin büyük bölümünü boşaltmış olmayı umuyorum. Belki her şeyi yerleştirdikten sonra normal bir aile gibi yemek masasında yemek yeriz. Belki.

Tam on dakika sonra Noah elinde sırt çantasıyla kapının yanında duruyordu.

"Hazır mısın?" Hazır olduğunu görmeme rağmen soruyorum. "Evet." Noah omuz silkiyor.

"Tamam, hadi gidelim." Çantamı aldım ve kapıdan çıkarken onu takip ettim.

Muhtemelen ceket getirmesi için onu zorlamalıyım. Eminim onun Kapüşonlu yeterince sıcak ama ikimiz de Minnesota'da Kasım ayına alışık değiliz. Hava durumunu kontrol etmeliydim. Bu, günlük rutinime eklemem gereken bir şey daha.

Arabayı çalıştırıp telefonumu Noah'ya veriyorum. Şu anda dinlediğimiz podcast'i buluyor, seri katillerle ilgili bir belgesel dizisi, ve yerleşiyoruz sürücü. Bu konuya nasıl karar verdiğimizden emin değilim. Hastalıklı ve pek çok açıdan sağlıksız ama ilginç. Ve ikimiz de sevdiğimiz için, uğruna kavga etmeye değmez gibi görünüyor.

Noah'ın bir sonraki banliyöde bulunan yeni lisesine arabayla yaklaşık 20 dakika uzaklıkta. Yeni evimize daha yakın okullar var, ancak açık kayıt Noah'ı harika bir hokey programı olan bir okula sokmamı sağladı. Bana kalırsa Noah'ı mutlu edecekse bu yolculuğa değer. O kadar çok çalkantı yaşadı ki, yüzüne yeniden bir gülümseme yerleştirmek için elimden geleni yapacağım.

Tabelaları takip ederek okulun ön girişine yanaştım. "Tamam." Sesim çatlıyor ve boğazımı temizliyorum. "İşte geldik."

Noah'nın dudakları geri çekiliyor ve bunun bir yaltaklanma mı yoksa gülümseme girişimi mi olduğunu anlayamıyorum. "İşte geldik."

"Seninle gelmemi istemediğine emin misin?" Yeni bir okula başlamanın hatırası bile avuçlarımı terletiyor.

Başını sallıyor ve kum rengi, dağınık saçları gözlerinin üzerine düşüyor.

Gülümsüyorum. "Saçını hemen kestirmemi istemediğine emin misin?"

Zümrüt gözlerini deviriyor. Bu hareket onu daha genç göstermeli, ama ona tam da doğru miktarda ergen isyanı veriyor. Bu lanet çocuk gözümün önünde büyüyor gibi hissediyorum. Tanrı o okuldaki genç kızlara yardım etsin. Çocuksu yakışıklılığı, son zamanlardaki ses değişikliği ve büyüme atağıyla daha da artıyor. Düşünceli tavrı, karşılaştığı zavallı genç kalpler için onu daha da çekici hale getirecek. 16 yaşında, 30'una merdiven dayamış ve ben bunun için çok gencim.

"Bu zor bir *hayır*," diye yanıtlıyor, saçlarını yüzünden geriye doğru sallayarak.

"Pekâlâ." Ellerimi kucağımda sıkıyorum, uzanıp ona sarılmak istiyorum ama bunun hoş karşılanacağından emin değilim. "Ve unutma ki Yeni koçunuzun gönderdiği programa göre 2:30-3:45 arası salonda kuru alan antrenmanınız var. İşiniz bittiğinde burada bekliyor olacağım."

Noah ve ben ilk öğrencilerin otoparka girmeye başlamasını izliyoruz. Bilerek erken geldik çünkü hâlâ dolabını bulması gerekiyor. Şükran Günü hafta sonu taşınmanın akıllıca olduğunu düşünmüştüm ama bunun bizi okulun dışında tutacağını fark etmemiştim.

Ona doğru eğilip dirsek attım. "Bugün doğru tavaları bulursam, akşam yemeği için şu sevdiğin patatesli şeyi yapacağım."

"Teşekkürler, Li-... *Beth*." Noah bu söz karşısında biraz yumuşar.

Hatamı görmezden gelerek kocaman bir gülümseme takınıyorum. "Bana henüz teşekkür etme.

Şansım yaver giderse, sen eve otostop çekip beni kurtarana kadar çaresiz bir şekilde atılmış kutu yığınının altında kalacağım. Şimdi git, yoksa seni utandıracak bir şey yaparım."

Noah başını sallar, sonra dışarı çıkar.

Onu uzaklaşırken izlerken, vücudundaki değişimi görüyorum. Omurgası düzeliyor. Omuzlar geriye çekiliyor. Sakinlik ve güven maskesi sıkıca yerine oturuyor.

Ne yaptığımın farkına bile varmadan bir damla gözyaşımı siliyorum. Zavallı çocuk. İkinci sınıf öğrencisi olarak yeni bir liseye başlamayı hayal bile edemiyorum. Yeni bir eyalette yeni bir okul yeterince kötü, ama sadece bu değil. Okul yılının ortası. Ya da neredeyse ortası, çünkü dönemin bitmesine bir ay kaldı. Sahte transkript ya da değil, geçiş kolay olmayacak. Hokey sezonunun bir hafta önce başladığından bahsetmiyorum bile. Noah'ın bir

Gerçek aşk. Malum nedenlerden dolayı koçun önceki takımını aramasını sağlayamadık, bu yüzden en alttan başlamak zorunda. Genç olmasına rağmen Noah as takımda olmalı. Ama referansları olmadığı için, JV'de boş bir pozisyonda, söz verilen buz süresi olmadan oynamak zorunda. Hızı ve yeteneğiyle koçu şaşırtacağından hiç şüphem yok. Ama yakın tarihteki diğer her şey gibi, o da bir şans için savaşıyor ve hepsi yeni bir soyadıyla.

Alnımı direksiyona koyuyorum. *Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım.*

İKİNCİ BÖLÜM

BETH

"O Tamam." Kutuları yolumdan çekerek homurdanıyorum. "Siz domuzlar su içmeseydiniz sürekli dışarı çıkmak zorunda kalmazdınız."

Elimi kaldırarak hayvanları beni beklemeye zorluyorum. Arka kapıyı çekerek açıyorum, onlara *devam* işareti vermeden önce yoldan çekildiğimden emin oluyorum. Çakıl taşları beni neredeyse bir kez yere seriyordu ve ben de çabuk öğrenen biri değilim.

Köpekleri dışarı çıkardıktan sonra arka verandada durup yeni bahçeme bakıyorum. Tüm bitkiler kış ölümünün eşiğindeyken gerçek potansiyeli değerlendirmek zor. Ancak araziye gölgeleyen, son renkli yapraklarına tutunmuş birkaç büyük ağaç var.

Sonbaharın keskin havasından derin bir nefes alıyorum ve zihnimin eski anıları canlandırmasına izin veriyorum.

Minnesota'ya en son geldiğimde 7 yaşındaydım. Bunun 22 yıl önce olduğunu düşünürsek, buranın evim gibi hissettirmesini beklemiyordum. Bu nostaljiyi beklemiyordum. Yine de... Yine de aşinalığın rahatlatıcı bir yanı var. Çocuktum elbette ama burada olmak her şeyi geri getiriyor. Soğuk geceleri hatırlıyorum. Sonbahar renklerini. Kar yağışının sakın sessizliğini.

O zamanlar kafein bağımlısı değildim, bu yüzden hep sıcak çikolata içerdim. Annem içecek paketlerini buzdolabının üstüne koyar ve bana kalorilerime dikkat etmem gerektiğini söylerdi. *Kaltak*. Ama Aaron, rastgele ağabeylik yaparak onları benim için çalardı. Boş kutuyu tekrar yükseğe koyardı, annemin haberi olmazdı.

Ve böylece, hafif anılarım pişmanlık ve suçluluk duygularıyla kirlendi. Ve öfkeyle. Aaron, böyle olmak zorunda değildi.

Bam bir dizi havlamayla beni korkutuyor. Şimdiki zamana döndüğümde, bir sincabı çit hattından aşağı doğru kovalamasını izliyorum. Elinden geleni yapıyor ama davetsiz misafiri yakalamaya yaklaşamıyor bile. Pebbles sadece izliyor, yargılıyor, bir toprak parçasına yayılmış yerinden.

"Sen söyle ona, Bam!" Nefes nefese kalmış çocuğa sesleniyorum.

Evin çitle çevrili bir bahçeye sahip olmasına sevindim. Bu ikisi hala enerji patlamaları yaşıyor ve iki köpeğe karşı bir kişi yürüyüşlerini henüz mükemmelleştiremedim. Tanrı biliyor ya, son üç ayda onlara karşı birkaç kez kendimi kaybettim ama Aaron onları eğiterek iyi bir iş çıkardı.

Köpeklerin köpekliklerini yapmalarını izlerken, burada olmalarından memnun olduğumu itiraf edebilirim. Bir köpek insanı olduğumu hiç düşünmemiştim ama beklemediğim kadar büyük bir rahatlık getiriyorlar. Noah için de tanıdık bir şey.

Bir esinti kazağını kesiyor ve kollarımda ürperti yaratıyor. Bu havadan hoşlanıyor olabilirim ama buna uygun giyinmedim. Telefonumun çaldığını duymak için tam zamanında içeri giriyorum.

"Geliyorum! Geliyorum!" Telefonumu mutfakta bıraktığım yere doğru kısa koridorda aceleyle ilerlerken aptal gibi bağıryorum.

Anında Noah olduğundan endişeleniyorum. İlk gününde başına bir şey gelmiş olabilir mi? Gelip onu almamı ister mi?

Telefonu elime alıyorum ve ekranda *U.E.* 'yi okurken rahatlıyorum.

"Hey, Enzo Amca. Nasılsın?" Sesimin hissettiğim kadar nefes nefese çıkmamasından gurur duyarak söylüyorum.

"Sevgilim." Enzo'nun puroyla çizilmiş sesi telefonda gürlüyor. "Bunu sana benim sormam gerekiyordu."

Onun bariz endişesine gülümsüyorum. "Ben iyiyim. Biz de iyiyiz." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ev mükemmel." Çoğunlukla düzenli olan mutfığa bakıyorum. "Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum. Her şey için."

"Oh sus. Bunu aşmıştık." Homurdanırken endişemi elinin tersiyle ittiğini hayal edebiliyorum.

İç çekiyorum. "Biliyorum. Ama bu sana teşekkür etmeme engel değil. Her şeyi bu kadar çabuk nasıl başardın bilmiyorum."

Beni durdurdu. "Ev iyi mi? Biraz küçük olduğunu biliyorum. Ve eski. Bodrum katını bitirip sana bir sinema odası falan yaparız. Noah ve arkadaşlarının saklanabileceği ve seni rahatsız etmeden gürültü yapabilecekleri bir yer yaparız."

Altımdaki çimento zemini ve çivili duvarları düşünüyorum. "Belki, eninde sonunda."

Ama sadece evi senden satın aldıktan sonra."

"Sevgilim." Bana hep böyle seslenir. Buna bayılıyorum. "Ev zaten senin."

Sinirli bir ses çıkardım. Fakir değilim. Bir sürü okul borcum var ama son 8 yıldır Fizik Tedavi Uzmanı olarak çalışıyorum.

iyi para. Hala bu evi satın alabileceğime eminim. Tabii Beth Smith'in kredi geçmişisi olmaması dışında. Ya da başka bir geçmişisi. Ve Beth Smith şimdi bir gencin masraflarını karşılamak zorunda. Noah antrenmandan sonra eve gidebilsin diye ikinci bir araba almakla başlıyor.

Kanepeye uzandım. "Evet, evet. Önce neyi yeniden şekillendireceğime karar vermemde Noah bana yardımcı olacak. Ama cidden, ev bu haliyle bile mükemmel. Bundan fazlasına ihtiyacımız yok."

Enzo'nun gür beyaz kaşlarını ve gümüş rengi saçlarını hayal edebiliyorum.

Sesi yumuşar. "Tüm bunları çözdüğümüzde, ne istersen yapabileceksin. Burada kalmak zorunda olmayacaksın."

"Eğer tüm bunları çözersek. Ve o zaman bile," etrafıma bakıyorum, "Burayı seviyorum.

Ayrıca, geri dönecek bir şeyimiz de yok."

"İkiniz de kalırsanız çok sevineceğimi biliyorsunuz." Enzo boğazını temizliyor. "Ee, Noah bu sabah nasıldı? İlk günler her zaman zordur."

"Noah'ın sert olması iyi bir şey."

Enzo mırıldanarak onaylıyor. "İçinde babandan çok şey var."

"Gerçekten öyle, değil mi?" Gülümsüyorum. "Bu sabah onu bıraktığımda, beklendiği gibi metanetliydi. Bense daha otoparktan çıkmadan ağlıyordum."

"Tipik anne davranışı." Enzo kıkırdar.

Anne davranışı.

Koltuk minderine yaslanıp nefes alıyorum. Sadece nefes alıyorum.

"Evet." Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve yutkunuyorum. İki kez.

"Bugün hokey takımıyla ilk antrenmanına çıkıyor. Sadece ağırlık çalışması ve koşu. Yarın buza çıkacaklar."

Enzo sesimdeki endişeyi duyuyor. "Onun için endişelenme. Noah canlarına okuyacak. Maçlarının kasetlerini izledim. Çocuğun endişelenecek bir şeyi yok. Keşke gelip onu oynarken izleyebilseydim."

"Evet. Biliyorum." Enzo Amca Noah ve benim için bir nimet oldu.

Sürekli konuşuyoruz ve bize aklımın alamayacağı kadar çok yardımı dokundu. Ama bizden uzak durmak zorunda. Biri onu izliyorsa, onları doğrudan bize yönlendirir. Yani, öngörülebilir gelecekte, sadece telefon görüşmeleri. "Yapabilirim

"Maçı olduğunda seninle yüz yüze görüşür."

"Ha!" diye bir kahkaha atıyor Enzo. "Tami Teyzen bana bu boku öğretmeye çalışıyor. Sonunda hep dört çenem varmış gibi görünüyorum."

Kıkırdıyorum. "Aynen, Enzo Amca. Aynen."

Enzo'nun karısı Tami onunla aynı yaşıta ama 20 yaş daha genç görünüyor. Zenginlik, güneş kremi ve sigara içmemek meyvelerini verdi.

Enzo Amca iç geçirir. "Gitmem gerek ama o çocuğa benim için sarıl." "Sarılacağım. Tami Teyze'ye en iyi dileklerimizle."

Telefonu kapattıktan sonra gözlerimi kapatıyorum ve Noah'yı almam gerekene kadar biraz kestirmeyi düşünüyorum. Sonra bir köpek havlıyor ve onları dışarıda bıraktığımı hatırlıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

TBu sabah okula gidişimiz nispeten sakin geçti. Sadece suç podcastimizin arka planı bizi güne hazırlıyordu.

Dün gece Noah'ya ilk gününün nasıl geçtiğini sorduğumda, *henüz bilmiyorum* diye cevap verdi.

Onu ben itmedim. Anlıyorum. Kabullenmesi gereken çok şey var ve Noah bazı şeyleri düşünmek için zaman ayırmayı seviyor. Bu gece tekrar sorarım.

"Beni burada bırakabilirsin," diyor Noah.

Etrafıma bakıyorum. Henüz otoparka bile girmemiştik. "Oh, tamam." Arabayı yavaşlatıyorum ve kaldırıma çekiyorum.

O bir genç, kendime hatırlatıyorum. Benim tarafımdan bırakılırken görülmek istemez.

Noah sırt çantasının askısıyla oynuyor. "Sadece dünkü gibi çok erken gelmedik. Otopark trafiğinde sıkışıp kalmanı istemiyorum. Sen Liselileri bilirsiniz, araba kullanamazlar."

İşte gidiyor, duygularımı bağışlamaya çalışıyor. Bu çocuk.

"İyi düşünmüşsün." Ses tonuma ekstra neşe katıyorum. "Lafı açılmışken, bu hafta sonu araba alışverişine çıkabiliriz diye düşünüyordum."

Bana bakmak için başını o kadar hızlı çeviriyor ki havanın hareket ettiğini duyduğuma yemin edebilirim. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Sırıtiyorum. "Bugün hiç hastam yok, bu yüzden okuldan sonra seni piste bırakabilir ve sonra alabilirim. Ama işlerim yoğunlaşmaya başladığında bunu yapamayacağım."

Noah başını sallıyor. "Evet, tamam. Perşembe ve Cuma günü yine buzda olacağız. İhtiyacınız olursa, çocuklarla gezintiye çıkmaları konusunda konuşabilirim. Bazıları dün iyiydi."

İçimi bir rahatlama kaplıyor. Onu götürmek zorunda kalmayacağım gerçeğinden değil, benimle birazını paylaşıyor olmasından. *Ergen* çocuk diliyle konuşursak, iyi olmaları muhtemelen kısa sürede en iyi arkadaş olacakları anlamına geliyor.

Omuz silkerek tepkimi hafifletiyorum. "Ayrıca, randevulara çıkmaya başladığında bir arabaya ihtiyacın olacak."

Bu bana bir eyeroll kazandırdı. "Hoşça kal, Beth." Arabanın kapısını açtı ama durakladı. "İlk iş gününde iyi şanslar." Sonra da gitti. Öğrencilerin akışına karıştı.

Yeni ofisime giderken Noah'nın sözlerine tutunuyorum. Kötü bir ilişkimiz yok. Hiç de değil. Sadece yeni. Ve travma üzerine kurulu. Bu da demek oluyor ki, yaşadığımız her olumlu etkileşime tutunuyorum.

Önümdeki ışık kırmızı, bu yüzden kısa süreli duraklamayı biraz Lizzo bulmak için kullanıyorum. Sesi açarak ritmin gergin kaslarımı gevşetmesine izin veriyorum. Bugüne geçmiş hakkında depresif bir şekilde başlayamam. Bugün yeni başlangıçlarla ilgili.

Bir sonraki blokta arabaya servis yapan bir kahve dükkânı görünce planlarımı değiştiriyorum. Bugün yeni başlangıçlar ve lattelerle ilgili.

-

Yirmi dakika sonra Atom's Gym'in önüne park etmiştim, tamamen kafeinliydim ve kendinden emin bir kaltak gibi içeri girmeye hazırdım.

Ben bir fizyoterapistim, endüstri kaptanı değilim, bu yüzden *güçlü takımım* bir çift siyah şekillendirici yoga pantolonu, kırmızı üzerine gri hafif bir kazak

askıları yakamdan görünen spor sütyenim ve aylardır gerçek bir koşuya çıkmamış parlak sarı koşu ayakkabılarım.

Bugün herhangi bir randevum olmadığı için saçımı açık bıraktım. Bu sabah saçımı doğal dalgalar halindeymiş gibi göstermek için sonsuza kadar uğraştım. Bu muhtemelen yanlış bir reklam, çünkü bundan sonra at kuyruğu ya da dağınık topuz şeklinde geriye çekilecek.

Dikiz aynasından kendime bakıyorum. "Bunu hak ettin. Bunu hak ettin. Sana sahip oldukları için şanslılar."

Arabamdan inip ön kapıya yönelmeden önce başımla onaylıyorum.

Atom's Gym, Minneapolis'in varlıklı bir banliyösünde, şu anda evim dediğim şehirden çok da uzak olmayan, bağımsız bir bina. Sahibi Trevor ile telefonda yaptığım görüşmeye göre, buranın müşterileri sezon dışı profesyonel sporculardan sıkılmış zengin ev kadınlarına ve aradaki her şeye kadar değişiyor. Bugün onunla tanışacağımı sanmıyorum. Trevor sanki hiç burada değilmiş gibi konuştu ve yetişkinleri işe aldığını, böylece zamanını "saçmalıkları denetlemek" için harcamak zorunda kalmadığını söyledi.

Daha önce böyle bir yere hiç girmemişim ama burada çalışmayı dört gözle bekliyorum. Tahminimce burası

ama eğlenceli olmalı. Ayrıca, iyi para veriyor.

Enzo Amca'nın bu işi benim için nasıl ayarladığından emin değilim ve dürüst olmak gerekirse bilmemeyi tercih ederim. Ama fazlasıyla kalifiye olduğum için, sadaka konusunda kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum.

Son bir derin nefes alarak ilk kapıdan içeri girdim. Ben hallederim.

Bunu *anlamadım*. Hemen ikinci kapıyı açmak için utanç verici bir girişimde bulundum. Kapılar kilitliydi. Kendimi tam bir aptal gibi hissederek, ön masanın arkasında oturan kadının dikkatini çekmek için el sallıyorum. İşe yaramadı.

Beni görmüyor.

Cama vurmayı düşünüyorum ama binanın ses sisteminden gelen müzik sesini buradan duyabiliyorum, bu yüzden kapıyı çaldığımı duyacağından şüpheliyim. Kafasını kaldırıp beni fark ettiğinde spor salonunun ana numarasını aramak üzereydim. Gördüğünde, kelimenin tam anlamıyla ayağa fırlıyor. Sporty Spice ve Tinkerbelle'in aşk çocuğu gibi görünen bu minik kadın, beni içeri almak için kapıya doğru koşuyor.

"*Aman Tanrım*, lütfen bana Beth olduğunu söyle!" diyor kız, *yemin ederim*, ellerini çırpıyor ve ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor.

En son ne zaman bu kadar sıcak karşılandığımı

hatırlamıyorum. Sırttım ve başımı salladım. "Ben Beth."

Bir sevinç çığlığı atıyor ve sonra kollarını bana dolayarak sarılıyor.

"Seninle tanıştığım için çok heyecanlıyım!"

Ben 1.80 boyundayım ama onun minicik bedeni benimkine yaslanmışken kendimi dev gibi hissediyorum. Neon pembesiyle 1.80'i geçse şaşırdım. Tenis ayakkabılarını giy.

"Söylemiyorsun." Kıkırdıyorum.

Kız geri adım atar. "Tanrım, özür dilerim! Sana tamamen saldırdım!"

Kendini küçümseyen bir göz devirmesi yapar. "Ben Sissy. Ön büro kızıyım, DJ'im, dedikodu tüketicisiyim ve *teknik olarak* müdür yardımcısıyım." parmaklarındaki noktaları işaretliyor. "Trevor bana senin hakkında her şeyi anlattı. Arizona'da annesini ziyaret ediyor, kim bilir ne zaman dönecek ama ona ihtiyacımız yok."

Elimde değil. Işıldıyorum. Bu hatun şişelenmiş güneş ışığı gibi. "Sizinle tanışmak gerçekten harika."

"Peki, *gel* bakalım. Sana evi gezdireyim, sonra da çantanı ofisinde boşaltabilirsin." Sissy kolunu benimkine doladı ve beni masanın önünden çekmeye başladı.

Mücadele etmiyorum. Ben de katılmaya çalışmıyorum. Sadece devam ediyorum.

Resepsiyonu geçtikten hemen sonra küçük bir koridor aniden büyük bir spor salonuna açılıyor. Tavanlar iki kat yüksekliğinde. Tonlarca pencere var, ama

Hepsi renklendirilmiş, doğal ışığın içeri girmesine izin veriyor ama o garip akvaryum hissini ortadan kaldırıyor. Ana kat bölümlere ayrılmıştır. Bacak makineleri, kol makineleri, serbest ağırlıklar, halterler ve kettlebell gibi dinamik ağırlıklar ve şu garip kum torbaları var. Büyük kum torbaları ve daha küçük hız torbalarının olduğu bir alan var. Ön duvar koşu bantları ve eliptik bisikletlerle kaplı ve arka duvarda istasyonlara dizilmiş büyük ağır halatlar var.

Tamamen etkileyici.

"Yoga ve barre stüdyoları şurada," diye başımın arkasını işaret ediyor Sissy.

Arkamı dönüp yukarı baktım. Resepsiyonun arkasında bir yerde ikinci kata çıkan merdivenler olmalı. Üç sınıf görebiliyorum. Bu açıdan söylemek zor, ama sanırım ahşap zeminli ve çok sayıda Aynalar. Terleyen sporculardan oluşan bir kalabalığa bakarken Savaşçı Duruşu yapmak kadar *Zen*'i anlatan bir şey yoktur.

Kolum hâlâ benimkinde, Sissy beni yoga stüdyolarının altındaki duvar boyunca götürüyor. Kısa bir koridora gelmeden önce bir kadın soyunma odasını ve bir erkek soyunma odasını geçiyoruz. Bir koridordan çok, bir girintiye benziyor.

sağda ve solda birer kapı var.

"*Kayropraktör ve Akupunkturcu*." Sissy önce bir kapıyı sonra diğerini işaret ediyor. "Ve burası..." Bir sonraki mini koridora doğru 30 adım daha yürüyene kadar susuyor. "*Masöz*." Son kapıya Vana White gibi gitmeden önce sağdaki odayı işaret ediyor. "*Ve Fizyoterapist!*"

Sissy kapıyı açtığında, kelimenin tam anlamıyla nefesim kesildi. Oda en az 20 metreye 20 metre olmalı. Bir muayene masası var. Şık bir masaüstü bilgisayar ve rahat görünümlü bir sandalyesi olan bir köşe masası. Yerleşik bir kitaplık. Gerinmek için bir bank. Büyük bir denge topu. Ve Sissy'nin açtığı küçük bir dolaptan temizlik malzemeleri ve mini bir buzdolabı çıkıyor.

"Vay anasını." Mırıldanıyorum.

Sissy umut dolu gözlerle bana bakıyor. "Beğendin mi?"

"Umm, evet. Burası çılgın bir yer." İnanmayarak başımı sallıyorum.

Sırıttıyor. "Oh güzel! Beğeneceğinizi umuyordum. En sonda olduğunu biliyorum ama burası gerçekten en iyi yer. Kapıyı kapattığında." kapıyı kapatarak gösteriyor, "oldukça sessiz oluyor. Dışarıdaki müziğin yüksek

olduğunu biliyorum ama bu odaya ekstra ses yalıtımı ekledik.

Böylece hastalarınızla bağırarak zorunda kalmadan konuşabilirsiniz."

"Vay canına. Bu çok etkileyici." Odanın bu kadar sessiz olmasına şaşırarak söylüyorum. Sissy başını salladı. "İhtiyacın olan başka bir şey olursa bana haber ver. Sanırım

Trevor programını sana e-posta ile gönderdi bile. Josh önceki PT idi, bu yüzden onun normal randevularını devralacaksın. Ama istediğin gibi hareket edebilirsin. Ve bu sabah itibarıyla takviminiz web sitemize yüklendi, böylece üyeler portallarına giriş yapıp açık pozisyonlarınız için kaydolabilirler. Yerleşmek için biraz zaman ayırın, sonra beni çağırın, size sistemde yol göstereyim."

"Teşekkür ederim, Sissy."

Yüzüm niyet ettiğimden daha fazla duyguyu gösteriyor olmalı çünkü bana tekrar sarılıyor.

"Oh dur! Birlikte çalışacak havalı bir kızım olduğu için heyecanlıyım." Sissy sıkarak söylüyor.

Gitmesine izin verirken başımı sallıyorum. "İyi olduğumu nereden biliyorsun? Tam bir sürtük olabilirim."

Sissy başını geriye atarak çınlayan bir kahkaha atıyor. "Beth, bir kaltağı gördüğümde tanırım. Güven bana."

Sonra, bir peri tozu girdabında, o gitti.

Yeni ofisime baktığımda, aylardır ilk defa
Umut.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

A Bir buçuk saat sonra, burada daha fazla oyalanamayacağımı itiraf ediyorum. Ofisimin bu kadar büyük olacağını bilseydim, yanıma daha fazla eşya alırdım.

Ben. Buranın üst düzey bir spor salonu olduğunu biliyordum ama ofisimin daha çok yüceltilmiş bir dolap. Şu an itibariyle, alan sadece çıplak görünüyor; yarı taşınmış ve biraz üzgün. Yarın bir kutu PT kitabımı ve anatomik olarak doğru eklem ve kas modellerimi getireceğim. Hatta belki birkaç çerçeveli Masam için resimler.

Kapıyı açtığımda kulaklarım klasik Eminem şarkılarıyla çınlıyor. Neredeyse yüksek sesle gülecektim. Sissy kendisinden spor salonu DJ'i olarak bahsediyordu ve bu onun seçmesini bekleyeceğim türden bir müzik değildi.

Sissy ile yaptığımız turda, spor salonunun dış kenarına sıkışmıştık, bu yüzden uzun yoldan gitmeye ve katta dolaşmaya karar verdim. Her bölüm arasında küçük bir yürüyüş yolu var, ben de onu takip ediyorum. Ön tarafa doğru geri dönüyorum.

Bu kez ayrıntılara odaklanıyorum. Hastalarla olan çalışmalarımın çoğunu odamda yapacağım ama elimde neler olduğunu bilmek iyi olacak. Ekipmanların hepsi ağır hizmet tipi ve birinci sınıf görünüyor. Her şey iyi kullanılmış bir görünüme sahip, ancak açıkça özen gösterilmiş. Her yerde dezenfektan mendillerin bulunduğu istasyonlar var ve tuhaf bir şekilde tatmin edici bir ter ve limon kokusu var. Gri tonlarındaki duvarlarıyla tüm spor salonu endüstriyel bir havaya sahip. Ben beğendim.

Trevor'ın burada spor yapan birkaç "zengin ev kadını" olduğundan bahsettiğini biliyorum ama onlar yoga stüdyolarına takılıyor olmalı çünkü görebildiğim herkes ciddi spor salonu farelerine benziyor. Çok kalabalık değil ama burada çok çalışıyorlar.

Büyük bir makinenin etrafında dolanırken gözlerim bir dizi bacağa takılıyor.

Devasa bacaklar, dizden bükülmüş, havada asılı. Tökezleyerek duruyorum. Bacaklar yukarı hareket ediyor ve gözlerim hareketle birlikte yükseliyor. Ama bakışlarım yukarı çıkarken, çenem aşağı iniyor. Lanet olası

barfiksler. Kim bu canavar?

Karpuz büyüklüğündeki kalçalar, kalçaları test eden bir kışa bağlanır. antrenman şortunun fiziği. Elimdeki profil görüntüsü Omuzları geniş, ama adamın göğsü benim genişliğim kadar derin. Gömleği her etkileyici santime umutsuzca yapışıyor. Ve o *pazılar*, onlar kalçalarım kadar büyük. Sadece sallanmadan.

Tanrı aşkına, o ne yiyor? Daha küçük adamlar mı? Büyük boy inekler mi? Adam devasa. Cüssesi çok seksi olmakla çok korkutucu olmak arasında gidip geliyor. Ama derin kasları ve ürkütücü damarlarıyla bir vücut geliştirmeci değil, sadece lanet bir dev gibi inşa edilmiş. Kalın ve sert ve *aman tanrım* şimdi onun gizli kısımlarını merak ediyorum.

Kendini kaldırıp indirdikçe, yüzünün parıltıları arkasından beliriyor. Kocaman kolları var. Yunanlı, İtalyan ya da Tanrıların soyundan gelen başka bir ırktan. Saçları benimki kadar koyu siyah değil ama koyu, çikolatamsı bir kahverengi. Ve terli. Ve lanet uçları kulaklarının tepesine kıvrılacak kadar uzun. O küçük bukleler sevimli olurdu, eğer bağlı oldukları canavar adam olmasaydı.

Bir barfiks daha çekince çenesindeki gölgeyi hayranlıkla izliyorum. Kalın ve kasıtlı görünüyor. Muhtemelen gölgeden çok bir sakal. Ve benim parlak beyaz solgunluğumun aksine, onun cildinde parlayan kehribar rengi bir ton var. *Tatlı protein*

Krep. Bu orospu çocuğu *her* türlü seksi ve bu hiç adil değil.

Adam bacaklarını düzeltiyor ve elleri tuttukları çubuğu bırakarak onu ayağa düşürüyor. İşte o zaman belindeki kalın zinciri fark ediyorum, ağır bir ağırlığa bağlı. Kutsal Cheetos, bu adam ne kadar güçlü?

Dudaklarımdan istemsiz bir şaşkınlık sesi çıkıyor.

Elimi ağzıma kapatıyorum ama artık çok geç. Adamın başı döndü. Bu noktada onunla ilgili başka hiçbir şeyin beni şok edemeyeceğini düşünmüştüm ama yanılmışım. Benimkilerle buluşan parlak mavi gözler o kadar beklenmedikti ki tepki bile vermedim. Sadece baktım. O da bana baktı.

Onu süzerken yakalandım ve kendimi dünyanın en büyük sürüngeci gibi hissediyorum. *Selam* vereyim mi? El mi sallayayım? Başımı sallayıp kışına bir şaplak mı atayım? At Bu noktada, ona asılıyor gibi görünmeden kendimi tanıtmanın bir yolu var mı? Tek bildiğim, hastalarımın biri olacağı. Gah.

Elimi indiriyorum, merhaba demeye hazırlanırken gözleri benimkilerden ayrılıyor.

Vücudum donup kalıyor ve onun bana tarihteki en yavaş şekilde bir kez daha bakmasını izliyorum. Bakışları vücudumda gezinirken

Boş bakışlar derin bir kaş çatmaya dönüştü.

Onaylamadığını hissettiğimde yanaklarım alevleniyor ve tekrar göz göze gelmeden önce gözlerimi kaçırıyorum.

Korkak olduğum için kendimi azarlayarak patikadan çıkıyorum ve bir sıra dambılın arasından geçiyorum.

"Aptal olma." Kendi kendime fısıldıyorum. "Bir pisliğin şişirilmiş egosundan daha büyük sorunların var."

Ama azarlamamın bir faydası olmadı. Birdenbire kıvrımlarımı saran taytımdan utanmaya başladım. Rahat kazağım. Gömleğimin eteklerini çekiştiriyorum. Belirgin kum saati figürüm bu yağsız vücut örneklerinin arasında çok eğreti duruyor. Öyle görünmüyor olabilirim ama fitim. Spor yapıyorum. Koşuyorum.

Ara sıra. Sadece kışkımda biraz fazladan dolgu var. Ne olmuş yani?

Güvensizlik duygularımla savaşıyor kendime kim olduğumu hatırlatıyorum. Ben güçlü, akıllı bir kadını. Eğitimli bir profesyonelim. Bazı yerlerde yumuşak olabilirim ama önemli olan yerlerde sertim. Ve bunu yapabilirim.

"Sen Beth misin?" Sümüklü bir kadın sesi düşüncelerimin arasına girerek beni durduruyor.

Güzel bir kadın görmek için başımı kaldırdım. Zayıf. Narin. Tam bir sürtük suratlı.

"Evet." Gülümsemeye zorladım ve elimi uzattım.

Yaklaşıyor ama elimi tutmuyor. "Bak, bu işi almak için kimin sikini yaladın bilmiyorum ama bu sana ait değil."

Aklıma Enzo Amca'nın sakso çektiği hiç istemediğim bir görüntü geliyor. Bu düşünceyle yukarı fırlamaya çalışan safraya karşı öğürdüğüümü hissediyorum.

Ben daha bu serseriye uygun bir yanıt vermeyi düşünmeden, küçük bir kol benimkine dolanıyor.

Sissy'nin sesini hemen tanıdım. "Merhaba, Trisha. Tam bir amcık olan kişiliğini bir gün bile saklayamaman çok yazık."

Trisha'nın yüzü öfkeyle buruşurken içimden bir kahkaha patlıyor. Sissy tam isabet. Bu kadın tam bir C-kelimesidir.

Trisha ağzını açıyor ama Sissy sözünü kesmek için elini kaldırıyor.

"Kendine sakla."

Kız kardeşinden daha nitelikli olması Beth'in suçu değil." Sissy bana bakıyor ve yalandan ürperiyor. "Onun gibi başka biriyle çalışmak zorunda kaldığımı hayal edebiliyor musun?"

Gülümsüyorum. "Gerçekten yapamam."

Hâlâ kol kolayız, resepsiyona doğru dönüyoruz.

Gözlerimi dev adama çeviriyorum ve onun da beni izlediğini görüyorum.
Çabucak başka tarafa bakıyorum.

Sissy'ye onu sormak istiyorum ama onun yerine "Ee, Trisha kim?
Sanırım burada çalışıyor?"

Sissy yanımda titriyor. "O akupunkturcu. Mesleğine lafım yok ama o
kaltağın bana yaklaşmasına imkân yok.
iğneler."

BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

FLambamı kapatıp arkama yaslanıyorum ve yorgani çeneme kadar çekiyorum. Köpek horultuları odayı dolduruyor, hayvanların beyaz gürültüsü gibi.

Zamanın yarısında benimle uyuyorlar, yarısında da Noah ile uyudukları zaman. Onlara en çok kimin ihtiyacı olduğunu nasıl biliyorlar bilmiyorum ama bu gece bana eşlik ettikleri için minnettarım.

Bugün spor salonunda geçirdiğim zamanın geri kalanı iyi geçti. Sissy bana bilgisayar sistemi hakkında bilmem gereken her şeyi gösterdi ve yarınki ilk randevum için kendimi hazır hissediyorum. Noah'yı okuldan alıp hokey sahasına götürdüğümde keyfi yerindeydi. Tekrar buza çıkacağı için heyecanlı olduğu belliydi. İçeri girip tribünde beklemek istedim ama antrenmanı izleyen tuhaf bir yetişkin olmak istemedim.

Noah daha sonra terli ve pis kokulu bir halde dışarı çıktığında gülümsüyordu.

Aslında gülümsüyordu. Tüm bunlar park yerine doğru yürürken bir takım arkadaşıyla konuşurken oldu. O arabaya binmeden önce gözyaşlarımı silmek zorunda kaldım.

Güzel günü pizza ile kutladık.

Ama hala bir şey var... huzursuz edici, bir gölge gibi üzerime yapışan. Etiketleyemediğim ve kurtulamadığım yapışkan bir duygu. Burada yatarken, tavana bakıp düşünürken, bilinçaltımın bu güzel günün yeni hayatımın gerçek başlangıcı olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum. Yeni normal hayatımın. Hiç planlamadığım bir gidişat. Hazır olmadığım bir hayat.

İstmeden de olsa anılarım beni zorluyor, bana ne kadar taze olduğunu hatırlatıyor.

Yaralar hala duruyor. Acı hala gerçek, hem duygusal hem de fiziksel olarak. Bunu kendime kanıtlamak istercesine derin bir nefes alıyorum. Zayıf ama kırık kaburgalarımın iyileştiği yerdeki çekimi hala hissedebiliyorum.

Ve bir anda geri döndüm. O hastane yatağında yatıyordum. Polis memurları kapıda durmuş, doktora konuşup konuşamayacağımı soruyorlardı.

Keşke doktor onlara hayır deseydi. Keşke onları bir gün daha erteleyebilseydim. Bir saat daha.

Orada sıkışıp kaldım, alnımda dikişler, üç kırık kaburga, yüzümde ve kollarımda kesikler vardı, polisler bana erkek arkadaşımın öldüğünü

söylerken acıyı dindirmek için hareketsiz durarak orada yatmak zorunda kaldım. Öldü. *Gitti.*

Ambulans gelmeden önce kan kaybından öldüğünü söylediler. Dedi ki talihsiz bir cam parçası boynunu keserek şahdamarını koparmış. Muhtemelen acil olduğunu söylediler. Acı çekmediğini söylediler.

Ama yanılıyorlardı. Endişeli sesi hâlâ beynimin içinde çalkalanıyordu. *Lizzy, başka tarafa bak. Bu kısmı izleme.*

Ağrıyan başımı salladım. Polislerle tartıştım. Onlara adamları anlatmaya çalıştım. El fenerlerini. Silahlar hakkında. Ama onlar Patrick'in silahla vurularak ölmediğini tekrarlayıp durdular. Onlara göre benim hikayem acılı bir kadının saçmalıklarından başka bir şey değildi. Patrick'in ölümünün kötü niyetli olmadığına ikna olmuşlardı; sadece boktan bir şanstı. Bir vur-kaç kazası. Garip bir şey. Tıpkı boğazını kesen cam gibi. Garip bir şey.

Anlamalarını sağlamaya çalıştım. Bağırmak ve çığlık atmak istedim. Ama bunu bile yapamadım. Kaburgalarım çok acıyordu; her derin nefes böğrüme saplanan bir bıçak gibiydi. Sarsıntı yüzünden başım zonkluyordu. Şakağım yan cama çarptığı için çoktan şişmişti.

Kötü bir rüya olmalıydı. Sadece kötü bir rüya olduğuna ikna olmuşum. Biraz uyuyabilirsem gerçekte ne olduğunu açıklayabileceğimi söyledim kendime.

Ama sonra polisler geri geldi.

Bana inandıkları için geri geleceklerini düşünmüştüm. Patrick'in öldürüldüğüne inandıklarını. Bana bir soruşturma açacaklarını söylemek için oradaydılar.

Ama farklı bir çift polisti. Ve onlar *benim* için orada değillerdi. Kaza. Kardeşimin öldüğünü söylemek için oradaydılar.

İşte o zaman hıçkırmaya başladım. Her nefes alışımda acıdan iğneler batıyordu. Ruhumu parçalayan keder vücudumun her santimini dolduruyordu. Gözyaşlarım suçluluk duygusu, kalp ağrısı ve fiziksel acıdan akıyordu.

Aaron.

Adını tekrar tekrar mırıldandım. Ağabeyimin. Benim ağabeyim.

Daha kötüye gidemeyeceğini düşündüm. Beni incitmek için söyleyebilecekleri başka bir şey olmadığını düşündüm. Yıllardır benimle konuşmayan kardeşim gitmişti. Onu bir daha asla göremeyecektim. Ona tekrar sarılamayacaktım. Onu affettiğimi söyleyemeyecektim. Onu sevdiğimi söyleyecektim.

Ama sonra polis elini omzuma koydu ve dünyam yeniden paramparça oldu.

"Noah'ı senin gözetimine bıraktı."

"Noah kim?" diye sorabilmek için ağlamamak için kendimi zor tuttum.
Sanki acı çeken kendisiymiş gibi yüzü buruştu. "Noah Aaron'un oğlu...
Senin yeğenin."

ALTINCI BÖLÜM

BETH

"W Buna ne dersin?" Noah küçük bir kamyoneti işaret ederek soruyor. Omuz silkiyorum. "İçinde otur. Bütçeyi aşmadığımız ve kış sürüşü için güvenli olduğu sürece, size kalmış."

Noah saçlarını gözlerinden silkeleyip sürücü kapısını açmadan önce bir süre beni izliyor. Zavallı çocuk sanki aniden *şaka* yapıyorum diye bağıracaktım ve onu otoparktan dışarı sürükleyecektim gibi tereddüt edip duruyor. Böyle zamanlarda bana henüz ne kadar güvenmediğini anlıyorum.

Kaçırdığımız zamanı düşünmek kalbimi sızlatıyor. O büyürken kurabileceğimiz bağı. Bunu kaçırdığım için nefret ediyorum. Ve buna sahip olsaydık ilişkimizin şimdi ne kadar daha iyi olacağından nefret ediyorum.

Onu direksiyonda otururken, aynasını kontrol ederken görüyorum, tıpkı kardeşime benziyor. Tıpkı babası gibi.

Aaron'un ehliyetini ilk aldığı zamanı hatırlıyorum. Benden on yaş büyüktü ve ben ona çok saygı duyuyordum. Annemin arabasında otururken ne kadar *yetişkin* görüldüğünü hatırlıyorum. O kadar büyümek için sabırsızlanıyordum. Ve Aaron'un bana araba kullanmayı öğretmesi için sabırsızlanıyordum.

Ama kader bir sürüttü ve bu hiç olmadı.

Aaron'un son senesinde annemiz bir adamla tanıştı ve bizi Minnesota'dan Pennsylvania'ya onu takip etmek için. Aaron ondan sonra asla eskisi gibi olmadı.

Babamız öldüğünde ben daha bebektim ama Aaron on yıl boyunca Babamla olan anılar. Annemin taşınması fikrinden hiç hoşlanmadı. Taşınacağımızı öğrendiğimizde Aaron çok kızmıştı. Her zaman evim olan yerden ayrılmak beni heyecanlandırmıyordu, ama bir ev almayı düşünüyordum.

yeni baba iyi olabilir. Ama annemin erkek arkadaşı benim babam olmadı. Benim hiçbir şeyim olmadı. Ve Aaron daha da sinirlendi.

Aaron 18 yaşına girer girmez taşındı. Taşındı ve yeni arkadaşlarıyla ziyaret edemeyecek kadar meşgul oldu. Ve ben liseden mezun olduğumda onu artık neredeyse hiç görmüyordum.

Ben 20 yaşındayken, lisans eğitimime devam ederken, annem yeni bir adamla tanıştı. Bu adamla sonunda evlendi ama onu Florida'ya kadar takip etmeden önce değil. Annem

Gitti ve ben Philly'de kaldım. Benim zavallı küçük ailem küçülmeye devam etti.

Aaron bir gece evime gelip beni yemeğe götürerek bana sürpriz yaptı. O kadar değişmişti ki onu tanımakta bile zorlandım. Gözleri farklıydı. Daha sertti. Biraz korkutucuydu. Eve dönerken arabasında bir silah ve birkaç torba beyaz toz buldum. Bana bir şey olmadığını söyledi. İş için olduğunu söyledi. Bana lanet çenemi kapalı tutmamı söyledi.

Ona tokat attım. Ve sonra yıllarca ondan haber alamadım.

Noah o sırada birkaç yaşındaydı ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bir araya getirebildiğim kadarıyla, Noah'nın annesi bir keşti ve Noah büyüyene kadar kardeşimin izini bulamadı. Hala tüm detayları bilmiyorum ama Noah yaklaşık 12 yaşındayken kardeşim tam velayeti aldı. Sonraki yıllarda Noah'ın annesi ortadan kayboldu. Öldüğü varsayıldı.

Daha da kötüsü... Annem Noah'ı biliyordu. Bir torunu olduğunu biliyordu ama bana hiç söylemedi. Görünüşe göre Aaron onunla konuşmuş. Sadece benimle değil. Bana asla.

Onun *mesleğinin* üstesinden gelebilirdim. Noah için orada olurdum. Ailem için orada olabilirdim. Ama karanlıkta kaldım. Ve benimle konuşmamasına rağmen, kardeşim ona bir şey olursa oğlunu benim alacağıma karar verdi. İlk kez üç ay önce, olabilecek en kötü şekilde tanıştığım bir oğul.

Noah kamyondan iniyor. "Sence bunu test edebilir miyiz?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Kesinlikle. Beğendin mi?"

Başını salladı. "Evet. Yatak hokey çantamı koymak için güzel olacak. Arka koltuk da pek olmadığından, bir sürü insanı gezdirmek zorunda kalmayacağım."

"İyi düşünmüşsün." Uzanıp şakağına dokunuyorum. "Birimizin akıllı olmasına sevindim."

Gözlerini deviriyor ve bu da içimde kalan karanlık duyguları uzaklaştırmama yardımcı oluyor. İlişkimizin hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol var ama ilerleme kaydettik. Hâlâ istediğimden daha sessiz, ama giderek daha fazla yakınlaştığımızı hissedebiliyorum. Haftalar geçtikçe birbirimize karşı daha rahat olacağız.

Her ne kadar hızla ilerlemek istesem de bu sürecin aceleye gelmeyeceğini biliyorum. Gideceğimiz yere varmanın tek yolu zaman ve bağ kurmak. Dayanabileceğimiz bir geçmişimiz olana kadar küçük anlar birikecektir.

Sürmek için bir tane bulduğumuzu söylemek üzere ofise doğru yürürken, Noah kamyonun her detayını ezberden sayıyor. Ona söyledikten sonra

Bu hafta sonu buraya geldiğinde, haftanın geri kalanını araba araştırarak geçirmişti. Ve ben daha fazla gurur duyamazdım.

Noah'ın satıcıyla etkileşimini izlemek. İlk arabasını test sürüşünü izlerken. Bu deneyimlere tanıklık etmek bir ayrıcalık. Geçmişimiz tamamen berbat olabilir ama Noah hayatımda olduğu için mutluyum.

İnleyerek kendimi kamyonetten dışarı attım. "Arka koltuğun küçük olduğu konusunda şaka yapmıyormuşsun."

Noah gülüyor ama bana elini uzatıyor. "Arkaya sıkışmak zorunda değildin. Satış elemanı öne oturabileceğini söyledi."

Sesimi alçaltıyorum. "Benimle aynı adamdan bahsediyorsun, değil mi?" Yine gülüyor. "Yeterince doğru."

Test sürüşünde bizimle birlikte olan satış elemanı boyu kadar genişti. Bu adam hiçbir yere *tıkış tıkış* giremez.

Noah'ya dirsek atıyorum. "Ambulans hızlı aramada hazır olsun. Bunun parasını ödeyeceğimizi söylediğimizde kalp krizi geçirmesinden korkuyorum."

Noah sırtıyor. Sıkıcı evrakları imzalarken de sırtmaya devam ediyor.

Hayatımdaki *en mutlu anlardan* oluşan küçük bir listem var. Noah'ya yeni aracının anahtarlarını teslim etmek listenin en başına yerleşiyor.

Arabayı garaj yoluna çekerken Noah'nın benimkinin yanındaki yere girmesini izliyorum. Bu evi seviyorum ama ilk büyük kar yağışını alırmaz, umutsuzca bir garajımız olmasını dileyeceğim.

Aynı anda arabalarımızdan inerek Noah'ya "Yemek mi istersin, köpek görevi mi?" diye sordum.

Düşünceli bir şekilde başını eğiyor. "Yemek, sanırım."

Ona yolcu kapısını açmasını işaret ettim. Eve dönerken paket taco aldık. Yiyecekleri almak için beni takip etmesi konusunda ısrar etmemem gerektiğini biliyorum ama dışarıda tek başına kalmasına da pek hazır değilim.

Yarın okula kendi arabasıyla gideceğini düşünürsek, bunu atlatmak için fazla zamanım yok.

Aceleyle kapıyı açıyorum ve Noah için açık bırakıyorum. Canavarlar arka bahçede etrafı koklarken aceleyle tabaklara biraz köpek maması atıyorum.

Köpekler içeri girip bir şeyler atıştırmaya başladığında Noah akşam yemeğimizi tezgâha koymuş oluyor.

Gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı ve hiç vakit kaybetmeden yemeğe koyulduk. Bir taco yerken Noah, "Kamyonun parasını sana geri ödeyeceğim," diye geveliyor.

Ağzımın yarısı dışarı sarkıyordu.

Hızlıca çiğnerken bir ses çıkarıyorum ve daha fazla konuşmasını engellemek için boştaki elimi kaldırıyorum.

Yutkunduktan sonra başımı sallıyorum. "Hayır."

"Evet." Omuzlarını dikleştirir ve 16 yaşından çok daha yaşlı bir adama dönüşür.

Yüzüm ona dönük olacak şekilde taburemde dönüyorum. "Noah, o kamyon bir hediye. Hiçbir koşul altında bana bunun için geri ödeme yapmana izin vermeyeceğim. Almak istemeseydim, almazdım."

Gözlerini bana doğru çevirdi. "Bu çok para."

Omuz silkiyorum. "Bu sadece para. Ve benim param. Nasıl harcayacağıma ben karar veririm." "Ama neden benim için harcayasın ki?" Noah hâlâ kaskatı oturarak soruyor.

Cevabımı düşünmeme gerek yok. "Çünkü sen de benimsin." Noah derin bir nefes alıyor ve nefes verirken omuzları yavaşça iniyor. "Teşekkür ederim." Sesi neredeyse bir fısıltı gibi.

"Rica ederim." Benimki de aynı şekilde sessiz. "Şimdi takolarınızı yiyin."

YEDİNCİ BÖLÜM

BETH

I Bir solukta uyandım, kalbim çılgınca atıyordu. "Kahretsin." Nefes nefese kaldım. "Siktir."

Onlar Bacaklarımı battaniyeye dolanmış battaniyeden kurtarıyorum.

Nabzım hâlâ hızlı atıyor ve gördüğüm rüyayı hatırlamadığım için Kum Adam'a şükrediyorum. İyi bir şey olmadığına eminim.

Saate bakıyorum ve inliyorum. Sabahın üçü. Bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Kalkmak için çok erken ama tekrar uyumak istiyorsam sakinleşmem gerekiyor. Kolumu yavaşça indiriyorum ve kapalı yatak odamın kapısına bakıyorum.

Yapmamalıyım. Muhtemelen gerçekten yapmamalıyım. Ama bacaklarım çoktan beni kapıma götürüyor ve kilidi yerine oturtuyor.

Yatağıma geri tırmanıp telefonumu aldım.

Bu konuda kendimi suçlu hissetmeyeceğim. Bu tamamen normal. Bunu herkes yapar. Ve - lanet olsun - tekrar uykuya dalma şansım olacaksa benim de buna ihtiyacım var.

Rahatlıyorum, telefonumdaki özel tarayıcıyı açıyorum ve en sevdiğim porno sitesine giriyorum. Paranoyakça, sesimi sonuna kadar kısıyorum. Popüler videolar arasında gezinirken aklım özellikle bir adama takılıyor. Beni gerçekten kırabilecekmiş gibi görünen bir adam. Kaba bir adam. Benden nefret edecekmiş gibi bakan bir adam. Benden nefret etmesine aldırmayacağım bir adam.

Yapmamalıyım. Muhtemelen gerçekten yapmamalıyım. Ama arama çubuğunu açıp *kaslarımı* yazmaya başladım bile.

Karşıma çıkan seçim beni hayal kırıklığına uğratmadı. Rastgele birini seçerken ateşimin yükseldiğini hissediyorum.

Videodaki adam benim gizemli adamım kadar büyük değil. Benim adamım bir dağ büyüklüğünde. Bu adam daha çok bir kaya gibi. Ama - kutsal vay - o asılı. Videodaki kız ona aşırı derecede özensiz bir sakso çekerken, benim adamımın ne kadar donanımlı olduğunu merak ediyorum.

Benim adamım. Gözlerimi kendime çevirirdim ama lanet olsun - telefon ekranımdan başka bir yere bakamıyorum. Bu videodaki çift hızla ilerledi. Adam şimdi onu tamamen beceriyor. Kız benden daha esnek ama bulundukları pozisyonun bana da iyi geleceğinden eminim.

Ellerinden birinin karnının tamamını kaplamasını hayretle izliyorum. Elimi karnıma doğru uzatıyorum ve *onun* eli olsaydı nasıl hissederdim diye merak ediyorum. Elleri üzerimde ne kadar büyük olurdu.

Videodaki el güneye kayıyor. Benimki de öyle.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANGELO

HBana yaklaşırken kalçaları sallanıyor. O lanet Pantolonu her günahkâr santimine yapışıyor. Parlak siyah at kuyruğu her seferinde bir o yana bir bu yana sallanıyor.

adım. Sivri meme uçları ince tişörtüne baskı yapıyordu.

Kıpırdamadan duruyorum. Eğer ani bir hareket yaparsam, kaybolabilir.

"Angelo." Adımı mırıldanarak tam önümde durdu. "Beth." İsmi dudaklarımda yabancı ama doğru bir his uyandırıyor.

Ona doğru uzandım ama temas kuramadan dizlerinin üzerine çöktü.

Küçük elleri şortumun önünü çekiştiriyor ve aletim serbest kalıyor.

Evet.

Parmakları boyumu kavıyor, yavaşça yukarı ve aşağı kayıyor.

Onu acele ettirmek istemiyorum ama ağzını üzerime koymasına için sessizce yalvarıyorum. Sonunda bunu yaptığında, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim bir inilti çıkarıyorum.

Ama bu yeterli değil. Beni boğazına gömerken parlak yeşil gözlerinin ona baktığını görmek istiyorum.

"Gözlerini aç." Talep ediyorum. Gözlerim açıldı.

"Siktir." Tamamen farklı bir nedenden dolayı inliyorum.

Tavana bakarak, kendimi tekrar uyutacağım. Rüyamı bitirmek için. Ama tekrar uyumayacağım. Bu şekilde olmaz.

Siktir et. Uyku pantolonumu, ağrıyan sikimi serbest bırakacak kadar aşağı çekiyorum. Ereksiyonla uyanmak yeni bir şey değil. Ama *bu kadar* sert uyanmak tamamen *onun* suçu.

Beth.

İsmi aklımda bile kızgın geliyor. Ama hala onun dudakları gözlerimi kapattığımda. Boşalmaya o kadar hazırım ki, düşündüğüm kişinin o olması umurumda bile değil.

Kendimi okşarken, ellerimi o kalın, gür saçların arasına sokmanın nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Onu sikimle beslerken yüzünü sabit tutmanın. Küçük ellerini etrafımda dolaştırmaya çalışmasını izlemek. O lanet gülümsemesini silmek için

Yüzünü. Onun yerine coşkulu bir bakış koymak için. Kendimi o mükemmel, kıvrımlı vücudun içine gömmek için.

Bir vuruş daha ve serbest bırakıldığımı inliyorum.

Orada yatarken, lanet olası bir ergen gibi kendi pisliğime bulanmışken, kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Kendine gel, dostum." Kendime söylüyorum.

Saate bakıyorum ve saatin beşi geçtiğini görüyorum.

Banyoma doğru ilerleyerek ışıkları yaktım ve duşu açtım.

Bu kadın beni öldürecek. Atom'da çalışmaya başladığından beri her gün, her adımında benimle alay ederek spor salonunda bir ileri bir geri yürüyüşünü izlemek zorunda kaldım. Kendimi her zaman fırsat eşitliği olan bir adam olarak düşünmüştümdür. Her tür kadından aynı şekilde hoşlanan bir adam. Bir tipim olduğunu hiç düşünmedim. Ta ki onu görene kadar. Klasik komşu kızı tarzında güzeldi. Pembe, yumuşak görünümlü dudaklar. Büyük zümrüt gözler. Spor salonunun ışıkları altında parlayan koyu renk saçlar. İlk gün hariç, saçları her zaman yüksek bir at kuyruğu şeklinde. Onu tutup kontrolü ele almanız için yalvaran türden. Benden bir karıştan daha kısa, bu yüzden onu kırmaktan endişe etmeliyim, ama etmiyorum. Onun görkemli kum saati kıvrımları beni kaldırabilir. Bundan eminim. O yuvarlak kıç. Gömleği zorlayan göğüs. Benim gibi bir adam için yaratılmış.

Kırk iki yaşındayım ve yine bir hatunu *düşünerek* sertleşiyorum. Ve o sadece bir piliç bile değil. *O* piliç. Enzo Amca'nın bana göz kulak olmamı söylediği kız.

Senin için bir işim var. Bir kız var.

Bana onun benim spor salonumda çalışmaya başlayacağını ve o isteyken ona göz kulak olmamı söyledi. Bu kadar. Kim olduğu değil. Neden izlenmesi gerektiği değil. Başı belada mı yoksa bela *mı* değil.

Lanet olası Enzo Amca. Her zaman çok ketumdur. Eski kafalıdır ve sana sadece bilmen gerektiğini düşündüğü şeyleri söyler. Ve ne kadar çok sorarsan, paylaşma olasılığı o kadar azalır.

İşte buradayım, sikim elimde, onun metresi olabilecek bir kızın üzerindeyim. Olmasa iyi olur. Tami Teyze en sevdiğim insanlardan biridir. Eğer Enzo Tami'yle oynayıyorsa, onu kendim gömerim.

Duştan çıkarken bugün daha fazla bilgi edineceğime yemin ettim. Geçen hafta ondan uzak durdum ve bu hafta sonu da bunun üzerinde durdum. Ama artık boş boş oturmayacağım.

Hazır ol ya da olma, *Beth*, işte geliyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

A Penceresiz ofisimde geç bir öğle yemeği yedikten sonra Öldürecek bir saatim var, o yüzden gidip Sissy'yi biraz taciz edeyim dedim. Belki dışarı çıkar ve ciğerlerimi

Biraz temiz, serin hava. Tam bunu düşünürken telefonuma bir mesaj geliyor. Arka bahçemde etrafı koklayan Bam ve Pebbles'ın bir fotoğrafı. Hızlıca cevap veriyorum

"teşekkürler" ve gülen yüz.

Sokağın karşısındaki tatlı, emekli dul kadın köpek bakıcımız olduğu için çok şanslıydım. Hafta içi uğrayacak ve öğleden sonra dışarıda. Atom'un önüne doğru yürürken Dışarı çıkma umuduyla, günüm ve köpeklerimin günü arasındaki korelasyon benim için kayıp değil.

Sissy'nin hangi saatler arasında çalıştığını bilmiyorum ama bu sabah 8:30'da içeri girdiğimde resepsiyonun arkasında oturmuş, hoparlörlerden bangır bangır gelen *Space Jam*'e eşlik ediyordu. Onun müdür yardımcısı olduğunu unutmak çok kolay. Bana otuzlu yaşlarında olduğuna yemin edebileceğim bir kadından çok, neşeli bir ergeni hatırlatıyor.

İlk karşılaşmamızdan beri Needles'ın Buz Kraliçesi Trisha'dan uzak durmayı başarmıştım. Kendimi korkak gibi hissetsem de, ofisinin bulunduğu oyuğun yanından geçerken hızımı artırıyorum. Benim için gerçekten bir tehdit değil. Bir saldırıyı durdurmak için üzerine oturabilirdim ama yüzleşmeyi pek sevmem. Korkak bir kedi gibi kaçmak bana uyar.

Burada çalışan diğer profesyoneller yeterince hoş görünüyorlar ama çok sosyal değiller. Bu da benim için sorun değil. Zaten yeterince hokkabazlık yapıyorum.

Köşeyi döndüğümde Sissy'nin ön masanın arkasında yerde yattığını görüyorum, telefonu yüzünün üzerinde.

"Hey, Sissy."

Kutudaki bir kriko gibi, Sissy oturur pozisyona geçer. "Hey!" "Ne yapıyorsun orada?" diye sordum.

Bacak bacak üstüne atıyor ve omuz silkiyor. "Sadece sallanıyorum. Biraz plank yapacaktım ama nasıl olduysa kendimi pasta süsleme videoları izlerken buldum..."

"Son 20 dakika" diye telefonuna bakıyor.

Gülüyorum. "*Ben de yaşadım.* Eğer çok meşgul değilsen, dışarı çıkıp benimle brownie yemek ister misin?" Ona büyük bir gösteri yapıyorum Elimdeki küçük kabı.

"Oh, evet!" Zıplıyor ve sandalyesinin arkasındaki kazağı kapıyor. "Bunun için neden kışımızı dondurmak zorunda olduğumuzdan emin değilim ama çikolata için her şeyi yaparım."

Uzun kollu tişörtümün fermuarını çekiyorum. Gömlek en sevdiklerimden biri - yumuşak mor bir renk ve göğüslerimi harika gösteren esnek bir kumaş, ama çok sıcak tutmuyor. "Muhtemelen uzun süre dayanamayacağım ama mağarama dönmeden önce biraz hava ve güneş ışığına ihtiyacım var."

Sissy kapıyı benim için açık tutarken başını sallıyor. "Anladım. İstersen Trevor'a ofisin için şu D vitamini ışıklarından aldırabilirim."

"Bu çok hoş bir fikir ama ben iyiyim. Kalkıp etrafta dolaşmak için bir nedenim olması benim için iyi. Ve bu şekilde seninle takılabilirim."

Ön kapının yanına gidip binaya yaslanıyoruz. Kabı açıyorum ve Sissy'ye bir brownie uzatıyorum. İlk ısırıklarımız, çikolatalı mutluluk inlemelerimiz gibi senkronize.

"Lanet olası taşaklar." Sissy mırıldanıyor, ağzı brownie dolu. Sırıttıyorum. "Bu tarif için Pinterest'e teşekkür edebilirsin."

Soğuk rüzgara karşı birbirimize sokularak sessizce birkaç lokma daha yiyoruz. Güneş ışığı sizi dışarının sıcak olacağı konusunda kandırıyor ama sıcaklık kesinlikle donma noktasının altında.

Renkli camlı siyah bir SUV park yerine yanaşır ve Sissy eğlenen bir ses çıkarır.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Yeni üyemizden pek memnun olmayacak. Ya da belki mutlu olur." Başını iki yana eğiyor. "Hayır, bu vakanın 5. aşama bir yapışkan durumu olduğunu düşünüyorum. Ama bunu, yeni üyemizi reddetmek için bir neden olarak kullanamam.

Birisi spor salonumuza üye olsun."

Sissy'nin sözlerini çözmeye çalışıyordum ki sürücü kapısı açıldı ve araçtan bir adam indi. Benim gizemli dağ gibi adamım.

"Hey, Angelo!" Sissy yaklaşırken seslenir.

Angelo. İsmim zihnimde dönüp durmasına izin verdim. Güzel bir isim. Güçlü bir isim. Biraz gizemli. Biraz seksi. *Aman Tanrım, benim neyim var?* Ağzıma bir lokma daha brownie tıktırıyorum, sanki bu iç diyalogumu durduracakmış gibi.

Angelo bana ölçülü bir bakış atmadan önce Sissy'ye başıyla selam

veriyor. "Bayanlar."

Ve lanet olsun, sanırım az önce yumurtladım.

Vücuduma yayılan sıcaklığa karşı kalçalarımı sıkıyorum. Sesi kesinlikle mükemmel. Derin. Biraz cızırtılı. Gerçek bir erkeksi gümbürtü.

Gözlerimi kaçırmaya çalışıyorum ama o içeri girerken kendimi onun mükemmel kıkırına bakarken buluyorum.

"Biraz yalnız kalmak ister misin?" Sissy kıkırdar.

"Ne?... Ben... *Hayır*." Yüzümdeki soğuk rüzgâra rağmen yanaklarımın kızardığını hissedebiliyorum.

Dirseğiyle beni dürtmeden önce biraz daha kıkırdıyor. "Sorun yok. Çok ateşli bir erkek eti parçası. Boyu 1.80. 350 pound. Bunu nereden bildiğimi sorma." Başını sallıyor. "Adam tam bir tank. Ve eğer penis benim olayım olsaydı, kendime her türlü utanç verici şeyi yapardım. onu düşünürken."

"Evet." Yutkundüğümü hissediyorum, çünkü bu sabah tam da bunu yapıyordum. "O büyük."

Sesim de hissettiğim kadar şaşkın olmalı çünkü Sissy o kadar çok gülmeye başlıyor ki kendini duvara yaslamak zorunda kalıyor.

Gözlerimi devirip kapıya uzanıyorum.

"Bekle! Bekle!" Nefesini tutarken yüzünü yelpazeliyor. "Kızım, eğer onunla bir şanslı olan varsa." Kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana nasıl baktığımı gördüm. Yanından her geçişinde seni izliyor." *Fark etmedin mi* der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor. "Sen delisin. Bana benden nefret ediyormuş gibi bakıyor. Hem sen nereden bileceksin ki? Sen önde oturuyorsun."

Bu sefer gözlerini deviriyor. "Kameralar. Duh."

"Vay canına. Gerçekten sapıksın."

Omuz silkiyor. "Kendimi bir şekilde eğlendirmeliyim."

İçeri doğru yürümeye başladık, parmaklarımdaki his neredeyse kaybolmuştu. "Bekle, Angelo arabayı çekerken neden bahsediyordun? Bir yapışkan hakkında bir şeyler." Onun adını yüksek sesle söylemek garip.

"Ah! Doğru!" İkinci kapıdan geçiyoruz ve Sissy yalnız olup olmadığını anlamak için etrafına bakınıyor. "Rachel adındaki bu kadın öğle yemeğinde bir aylık deneme üyeliğine kaydolmak için geldi. Trevor size açıkladı mı bilmiyorum ama üye olmak isteyen herkesin bir aylık deneme süresi var. Yine de tam fiyat, ama müşterinin bizim uygun olup olmadığını görmesi için bir yol."

Onlar için doğru spor salonu. Bizim için de Atom'a uygun olup olmadıklarını görmek için. Bir üyeyi şu ya da bu nedenle reddetmemiz duyulmamış bir şey değil. Burası ucuz bir yer değil, bu yüzden herkesin birlikte iyi oynadığından emin olmamız gerekiyor." Alay ediyor. "Trisha hariç. Her neyse. Her neyse, Rachel daha önce buraya misafir olarak gelmişti. Buraya gelen birkaç arkadaşı var ama hiç üye olmamıştı."

"Rachel kim?" Fısıldıyorum.

"Onu göstereceğim." Beni başından savdı. "Rachel buraya daha önce birkaç kez geldi. Ve birkaç kez de Angelo'yla birlikte ayrıldı."

Sissy bana bakıyor ama takip etmiyorum.

Uzanıp alnıma bir şaplak attı. "*Birlikte giderlerdi.* Angelo ve Rachel çıkıyorlardı. Ya da takılıyorlardı. Kesinlikle bir şeyler. Ama son birkaç haftadır onu burada görmedim. Buraya Angelo *ile* hiç gelmedi, bu yüzden ciddi olduklarını sanmıyorum. Ama bugün ortaya çıktı ve bir aylık deneme istiyor. Bana sorarsanız, bence Angelo Dağı'ndaki bayrağını yeniden dikmeye çalışıyor."

Hoş olmayan bir duygu göğsüme oturuyor. Bir yabancıyı ve onun başka bir yabancıyla olan ilişkisini gerçekten kıskanıyor muyum? Seksi ya da değil, neden umurumda olsun ki?

Sissy devam ediyor. "Angelo'yu iyi tanımıyorum. Bana karşı her zaman nazikti, çok konuşkan değildi ama yeterince arkadaş canlısıydı. Buraya gelmeye başladığından beri geçen yıl hemen hemen her gün geldi, bu yüzden birisini hissedersiniz, bilirsiniz. Farklı zamanlarda gelir, ama her zaman

buraya çalışmak için geliyor, sosyalleşmek için değil. Ve Rachel'ın spor salonunda ilan vermesinin onu heyecanlandıracağını sanmıyorum."

Sinir bozucu duygusal tepkimi bir kenara itip Sissy'ye kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunun ne kadarı gerçek, ne kadarı spekülasyon?"

Sırıttıyor. "Muhtemelen yarı yarıya. Ama sanırım ben haklıyım."

Gülmek zorundayım. "Tamam, bana şu Rachel denen hatunu göster. Şimdi merak ettim."

Meraktan da öte.

Sissy'nin sırtışı büyür. "O gitti. Onu kaydettirdim. Yürüdü gitti. Sonra geri geleceğini söyleyerek ayrıldı. Ne ya da kimi aradığına dair bir tahminim var."

"Bu teorinize göre, onu hayalet gibi göstermeye mi çalıştı? Yoksa o sadece aşırı başarılı biri mi?" Ben soruyorum.

"Benim versiyonum, ona anlaşmalarının bittiğini ve küçük bezelye beyninin bunu kabul etmeyeceğini söyledi. Kız seksi, yani onun yatağına geri dönme şansı var. Ama bana Rachel gibi bir hatunla yuva kuracak bir tip gibi gelmiyor."

"Hmm. Bu gerçekten büyüleyici oldu ama ofisime dönmeliyim. Bu öğleden sonra okumak istediğim bir randevum var."

"Pekâlâ. Orada iyi eğlenceler. Brownie için de teşekkürler!"

Gülümsüyorum. "Bana katıldığın için teşekkürler. Bu, ofisimde tek başıma iki kek yemekten çok daha iyiydi."

Odama geri dönerken Sissy'nin çınlayan kahkahası beni takip ediyor.

Bu iş gerçekten de daha önce çalıştığım pozisyonlardan oldukça farklı. Geçmişte hep yaralanmış ya da ameliyat geçirmiş *sıradan* insanlarla çalışıyordum. Burada da bunu görüyorum, sadece hastalarımın hepsi spor salonunda. Bazılarının aslında tedaviye ihtiyacı olmayabilir, sadece aşırı güvenli olmak istiyorlar. Diğerleri ise yaklaşan bir etkinlik veya maç için sakatlanmalarını önlememe yardımcı olmamı istiyor. Bazıları da sadece esneme konusunda yardım istiyor.

Biraz şımarık görünen birkaç kişiyle tanıştım, ama çoğunlukla hepsi vücutlarına çok dikkat eden atletik insanlar ve buna saygı duyabiliyorum.

Angelo'nun salonda olmadığını fark etmemeye çalışıyorum. Soyunma odasında olmalı. Soyunuyor.

"Vay canına, çok şık." Köşeyi dönüp kapımın olduğu küçük koridora girerken kendi kendime mırıldanıyorum. Sonra çığlık atıyorum.

ONUNCU BÖLÜM

BETH

MElim göğsüme gidiyor, kalbimi kaburgalarımın arkasındaki yerine geri itmeye çalışıyorum.

"Aman Tanrım." Kelimeleri nefes nefese söyledim. "Özür dilerim. Sana bağırarak istememiştim."

"Bir erkeği nasıl hoş karşılayacağını gerçekten biliyorsun doktor." Angelo espri yapmadan söylüyor. Sesi hâlâ çok nefis.

Yavaş bir nefes alıyorum. "Özür dilerim. Beni korkuttun."

Patlamamdan etkilenmiş gibi bile görünmüyor. Ama onun iri cüssesi, ofis kapımın önünde bulmayı beklediğim son şeydi.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" Adını sorudan çıkarıyorum. Resmi olarak tanışmadan önce bunu kullanmam garip olur.

"Sanırım randevum yaklaşık bir dakika önce başladı." Dedi, o ürkütücü mavi gözleri bana kilitlenmiş halde.

Göz temasını kesmek için ofisimin karşısındaki masaj odasının kapalı kapısına bakıyorum.

Bir eklemiyse kapıma iki kez vuruyor. "Seninle randevum var." Şaşırdım. Şaşkına döndüm.

"Benimle mi?" Ben soruyorum.

Angelo yavaşça başını sallar, sanki özellikle aptal biriyle konuşuyormuş gibi.

İki kez göz kırpmıyorum ve sonra kendimi gerçeğe geri döndürüyorum. Bu bir hasta.

Görünüşe göre, hastam.

"Elbette." Angelo'nun kapıma ulaşmak için bana yer açmak üzere geri çekileceğini umarak bir adım öne çıkıyorum. Ama yapmadı. Kapıyı açmak üzere uzanıp kartımı sensöre okutabilmek için bedenimi eğmek zorunda kalıyorum.

Ofisime girerken boğazımı temizliyorum ve kapıyı Angelo için açık tutuyorum. "Geç kaldığım için özür dilerim. Bu sabah takvimimi okurken saatlerimi karıştırmış olmalıyım."

Angelo iki adımda odanın ortasına geldi ve çok fazla yer kapladı. "Sizin hatanız değil doktor. Daha birkaç dakika önce ayırtmıştım."

"Lütfen, bana Beth de."

"Pekala, *Beth*." Adımdan önce koyduğu duraklama neredeyse pornografik hissettiriyor.

Ahh! Tamam, aklımın oraya gitmesine izin veremem.

"Bana bir dakika izin verirsiniz..." Kelimeleri boğarak söyledim.

Aceleyle masama gidip boş brownie kabımı atıyorum ve eşofmanımı sandalyemin arkasına asıyorum. Bilgisayarımın başına oturuyorum, kilidi açmak için şifreyi iki kez yazmam gerekiyor. Ekranın yansımada dudağımı ısırığımı görebiliyorum. Hemen bırakıyorum. Yıllar önce bıraktığımı sandığımı aptalca bir sinir alışkanlığı.

Programıma bakarken Angelo'nun randevusunu gördüm. Angelo Rossi. 42 yaşında. Altı yıldır spor salonunun üyesi. Daha önceki Fizik Tedavi Uzmanlarına çeşitli nedenlerle çok sayıda ziyarette bulunmuş. En son iki yıl önce dizini değiştirmiş.

"Tamam." Angelo'yla yüzleşmek için sandalyemde dönmeden önce derin bir nefes veriyorum. Karşımdaki bankta oturuyor, oturduğumuz pozisyonda bile benden daha yüksek. "Bugün seni buraya getiren nedir, Angelo?"

"Dizim." Ayı pençesi büyüklüğündeki eliyle sağ dizini işaret ediyor.

"Değiştirttiğin bu, değil mi?" En iyi profesyonel ses tonumu takınıyorum.

"Evet. Yılda birkaç kez değişiyor."

Angelo'nun cevapları kısa görünüyor. Böyle biri olduğu için mi, yoksa bana karşı bir şey mi var bilmiyorum. Her iki durumda da, önemli değil. Bir iş yapmak için buradayım.

"Pekâlâ." Ayağa kalkıyorum. "Benim için ayağa kalkabilir misin? Menzilini görebilmem için sana birkaç hareket yaptıracağım."

Ayağa kalktığımda olduğum yerde kalmak için tüm irademi kullanıyorum. Bir yanım, hayvan yanım, kaçmak istiyor. Diğer yarım, dışı tarafım, onun devasa bedenine yüzüstü düşmek istiyor.

Gözleri ağzıma kayıyor ve ben yine alt dudağımı ısırığımı fark ediyorum. Hay aksi.

"Buraya yeni geldiğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen tam olarak ısınmamışsındır. Kaslarını çalıştırmak için birkaç yavaş yüksek diz, birkaç squat yapabilir misin? Hareket mi ediyorsun?"

Angelo cevap vermiyor, sadece dediğimi yapıyor. Kötü bir hasta olduğundan şikayet edemem, çünkü öyle değil. Sadece yoğun davranıyor ve bu da onu daha da korkutucu yapıyor.

Etrafında dolanırken ona devam etmesini söylüyorum. Kısmen hareketlerini izlemek, kısmen de görüş alanından çıkmak ve akıl sağlığımı kontrol altına almak için.

Bir dakika sonra tekrar önünde durdum.

"Dizleriniz olabildiğince 90 dereceye yakın olacak şekilde çömelin."

Gözlerimi yüzünden ayırıp alt yarısına diktiğimde konsantre olmam biraz daha kolaylaşıyor. Kendimi, bol şortundan belli olan şişkinliğe dikkat etmemeye zorluyorum. Bahse girerim kucağına tırmansam, o çömelmeyi ikimiz için de gayet iyi tutabilir. *Profesyonel*. Ben anne gibi bir profesyonelim.

"Şimdi hamle yapın lütfen. Sağ bacak önde olacak şekilde başlayın."

İki taraftan da geçiyoruz. Hareketlerini izliyorum. Sessiz kalıyor. Ve o söylemedikçe, bunun bir tür test olup olmadığını daha çok merak ediyorum.

Elbette, dizi muhtemelen sıkışık, ama gerçekten bu yüzden mi burada? Ben bir profesyonel olduğum için tedavisini kısa kesmeyeceğim. Ama bugünkü taktiklerim onun alışık olduğundan biraz farklı olabilir.

"Tamam, seninle yapmak istediğim bir esneme hareketi var." Küçük dolabıma döndüm ve bir yoga matı çıkardım. Bir hareketle yere, aramıza seriyorum. "Üzgünüm ama bunu yerde yapmamız gerekecek. Muayene masam için biraz fazla büyüksün. Ve üzerinde dengede durabilsen bile, ihtiyacım olan kaldırıcı elde edemem."

Ağzının kenarının seğirdiğini gördüğüme yemin edebilirim, sanki bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi.

Ama şimdiye kadar her şeyde olduğu gibi, tek kelime etmeden itaat ediyor. Mindere oturduğunda gülümsüyorum. "Sırt üstü."

Bu kez çenesini sıktığı açıkça belli oluyor. Mizahtan mı yoksa kızgınlıktan mı, emin değilim.

"Sadece benim için rahatla. Eller yanlarda. Sağ bacak bükülü, ayak yerde."

Sağ tarafına yaklaşıyorum ve bacağını büküğünde yanına diz çöküyorum.

"Ayağının topuğunu popona doğru kaydırmana yardım edeceğim." Ayak bileğinden tuttuğumda bacağı sarsılıyor ve başı yukarı kalkıyor.

O kadar hızlı bırakıyorum ki, yana doğru devrilmeye başlıyorum. Kollarım kendimi dengelemek için yana doğru açılıyor ama düşeceğimi şimdiden hissedebiliyorum.

Utanç benden önce vuruyor.

Ama yere düşmedim. Angelo'nun iri ellerinden biri kolumu sıkarak beni dik tutuyor. Göğsü yarıya kadar yerden kalktı,

ve hiçbir şey yokmuş gibi ağırlığımı destekliyor.

Kalbim çılgınca atıyor. "Teşekkürler."

Angelo yavaşça beni serbest bırakıyor ve tekrar dengeli olduğumu görüyor. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Ellerin soğuktu."

"Aman Tanrım." Kollarımdan birini yukarı itiyorum ve parmaklarımı ön kolumun iç kısmına bastırıyorum. Ellerimin ne kadar soğuk olduğunu hissedince irkiliyorum. "Vay canına.

Üzgünüm." Ellerimi çılgınca birbirine sürterek ısıtmaya çalışıyorum.

"Sanırım dışarıdaki küçük molamdan sonra hâlâ ısınamadım."

Angelo tekrar uzanıyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Sigara içmek için dışarı çıkan insanlar tanıyorum. Tatlı yemek için dışarı çıkan biriyle tanıştığımı söyleyemem."

Gülümsememe karşı verdiğim savaşı kaybediyor, yüzüme yayılmasına izin veriyorum. "Evet.

Bu biraz aptalcaydı, değil mi? Sanırım buranın ne kadar soğuk olabileceğini unutmuşum." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum ve yüzümdeki gülümseme kayboluyor. Bunu söylememeliydim.

Neyse ki Angelo ruh halimdeki değişikliği fark etmiyor ya da umursamıyor.

Ayağa kalkmak için hareket ediyorum. "Gidip ellerimi biraz ılık suyun altında tutacağım."

Angelo'nun eli tekrar uzanıyor, bu sefer kalçama iniyor. "Sorun değil. Gerçekten. Sadece bunu beklemiyordum."

Tereddüt ediyorum.

"Beth, sorun yok."

Sözüne güvenerek bileğini tuttum. Kimse irkilmedi. Kimse düşmüyor.

Ona esneme hareketinde rehberlik ederek süreci birkaç kez tamamlıyoruz.

"Tamam, bir tane daha yapmak istiyorum. Bunların her ikisini de evde bir direnç bandıyla veya bir partnerle, sadece formunuzu korumayı unutmayın."

Onun yanında kalarak, yüzüne bakacak şekilde dönüyorum. Sağ dizimi yerde, onunkinin yanında tutuyorum ve sol ayağımı önüme çekiyorum.

Angelo ayakta olsaydı, ona evlenme teklif edecekmişim gibi görünecekti.

Kalçasına dokunuyorum. "Bu bacağı yukarı kaldır. Güzel. Şimdi dizinin arkasını omzuma yaslamayı istiyorum."

Angelo'nun gözleri benimkilere kayıyor ama razı oluyor.

Çok fazla vücut teması var. Giydiği şort üst baldırlarını sarıyor, bu yüzden ellerimi dizinin hemen üstündeki bacağına koyduğumda, tamamen ten tene temas oluyor. Ama neyse ki bu sefer ellerim

biraz daha sıcak.

"Şimdi rahatla. Sana doğru eğileceğim. Bunu hamstringin boyunca hissedeceksin. IT bandında. Kalça kasların." Ağırılığımı ona vererek dizini göğsüne doğru çekiyorum.

Buna derin esneme diyoruz. Harika şeyler yapar ama biraz rahatsız edici olabilir. Sanırım Angelo da bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu farkında.

Bana hissettirdiği rahatsızlıktan dolayı biraz daha eğildim.

Angelo'nun vücudundan inleme ve homurtu karışımı bir ses yükseliyor.

Gevşemesini sağlamak için bacağını bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum. Sonra tekrar eğiliyorum.

Bu streç tamamen profesyonelce. Ama aynı zamanda çok kişisel. Angelo'nun bacağının arkası vücudumun ön tarafıyla aynı hizada. Sevindim.

Bugün giydiğim spor sütyeninin ekstra dolgusu var, aksi takdirde muhtemelen aşırı hevesli meme uçlarımdan hamstringine baskı yaptığımı hissedebilirdi.

Ona herhangi bir hastaya davrandığım gibi davranarak sol elimle vücudumun diğer tarafına uzanıyorum ve parmaklarımı kalçasına bastırıyorum. IT bandının kalçayla birleştiği yere baskı uyguluyorum.

"Fuuuck." Angelo'nun ağzından küfür yuvarlanır.

"Bir kazanan bulduk mu?" Parmaklarımı çizgi üzerinde gezdirerek soruyorum. "Evet." Gözleri kapalı.

"Sakin ol, koca adam."

Ne söylediğimin farkına varamadan ağzımdan sevgi sözcükleri dökülüyor. Özür dilemek istiyorum. Bunu söylememeliydim. Ama sonra inanılmaz bir şey oluyor, Angelo'nun ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. Onun gözlerinin kapalı olmasına seviniyorum çünkü benimkiler kafamdan fırlayacak gibi oluyor. Önceden de yakışıklıydı ama bu gülümseme...

Kahretsin.

Onu yavaşça bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Bu esneme hareketlerini haftada birkaç kez yapmaya çalışın ve IT bandını gevşetmek için köpük rulo kullanmanızı öneririm. Aşırıya kaçmak istemezsiniz. Ve bu esnada kendini iyi hissetmeyeceksin.

yayıyorsunuz. Ama yardımcı olacaktır."

Aceleyle ayağa kalktım ve kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

Angelo uzattığım elime bakıyor ve sırtıyor. "Seni yere düşürecekimden eminim."

Zihnim bir an için onun vücuduna yayılmış halimi görüyor.

Yutkunuyorum. "Doğru."

Boyu uzayınca yüzündeki sırıtış kayboluyor ve bana yine o mesafeli

değerlendirme bakışını atıyor. Başını sallayarak dönüyor ve gidiyor.

Bir iş görüşmesini tamamlamış gibi hissederek sandalyeme çöküyorum.
Ya da ilk randevuyu.
Bu da neydi böyle?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BETH

ISersemlemiş bir halde ön kapıya doğru yürürken ceketimin fermuarını çekiyorum. Angelo'yla bir seansın bana yaptığı buydu.

Uygulamalı da olsa kısa bir etkileşim, beni sonuna kadar telaşlandırdı. Sonunda kendi muayene masama uzanıp günün son randevusunu beklemeye başladım. Acınacak haldeydim.

"Beth! Bir saniye bekle!" Sissy bana seslendi.

Hızlı ayak sesleri beni arkamdan koştuğu konusunda uyarıyor. Soyunma odasında idi herhalde. "Ne oldu?"

Bana ulaştığında sordum.

"Sana daha önce söylemeyi unuttum, Cumartesi gecesi bir grup arkadaş dışarı çıkıyoruz.

Gelmek zorundasın!"

Spor salonunda bir grup insana bakıyorum.

Sissy koluma tokat attı. "Buradan insanlar değil!" Gülüyor. "Benim arkadaşlarım.

Bugün kız arkadaşımın doğum günü ve nihayet bu sabah karar verdi ki kutlamak için klasik bir parti gecesi istiyor. Bilirsiniz işte, içki, dans, kirli eğlenceli zamanlar."

"Oh, şey..." Onu nasıl kibarca geri çevireceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Hayır! Hayır diyemezsin. Şehirde yenisin. Benden daha havalı birini tanımana imkan yok."

Kendini övmesine gülüyorum. "Bu doğru."

"Biliyorum. Ve eminim planlarınız yoktur."

Ona henüz Noah'dan bahsetmedim. Onu gizli tutmaya çalışmıyorum; sadece bu konuşmayı yapmak kolay değil. *Genç yeğenim benimle yaşıyor. Daha birkaç ay önce, babası öldüğünde tanıştık, bu yüzden hala zayıf bir ilişkimiz var. Tanrı biliyor ya, pek çok geceyi yalnız geçirdi, bu yüzden onu bir parti için ekebileceğimi sanmıyorum.* Evet, kısa bir kek molası sohbeti için biraz fazla oldu.

"Bunu düşüneceğim." Ona verebileceğim en iyi cevap bu.

Bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Yaşasın! Tamam, detayları sana mesaj atarım. Kim bilir, belki hoş, lezzetli bir adamla bile tanışırsın." Göz kırpmıyor.

"Güle güle, Sissy." Gözlerimi deviriyorum ve kapıdan geçip soğuğa doğru ilerliyorum. Bir erkekle tanışmaktan söz ettiğinde aklıma gelen ilk kişinin Angelo Rossi olmasından nefret ediyorum. Gerçekten arkadaş canlısı değildi. Özellikle hoş ya da konuşkan değildi. Yine de ellerimin altındaki kaslarının hissi haftanın geri kalanında bana eşlik edecek. Zavallı soğuk ellerim.

Titriyorum, sadece hatırladığım için değil. *Lanet* olsun, hava soğuk. "Aptal!" Kendimi azarlıyorum. Neden anahtarlığımdaki arabamı çalıştıracak o aptal düğmeyi hep unutuyorum? Dışarı çıkmadan önce arabayı ısıtabilirdim.

Anahtarlarımı almak için çantamı karıştırırken, o gürleyen sesi duyana kadar burada başka kimin olduğunu fark etmiyorum. Angelo. Gözlerimi kaldırıyorum ve tam önümde olmasına rağmen onu fark etmem bir saniyemi alıyor. Benim bulunduğum yerin birkaç araba aşağısında ve onun birkaç nokta aşağısında da benim güvenilir Honda CR-V'm var.

Dev cipinin önünde duruyor. Ona çarpmamak için şu anki yörüngemden sapmam gerekecek. Onlarla.

Angelo yalnız değil. Uzun boylu, ince, şaşırtıcı derecede güzel bir kadınla konuşuyor. Renk uyumlu egzersiz kıyafetleri, şık kışlık ceket ve tüylü kulaklıklarıyla mükemmel Instagram modellerinden birine benziyor.

Sesi sessiz olamayacak kadar derinden geliyor ama - ne kadar denesem de - ne konuştuklarını anlayamıyorum. Kadın hararetle konuşuyor, inci gibi beyazları öğleden sonra güneşinde parlıyor ve Angelo onunla konuşurken de benimle konuşurken olduğu gibi sıkılmış görünüyor. Bundan ne çıkaracağımı bilemiyorum.

Yaklaşırken, arabalardan uzaklaşarak onlara geniş bir alan bırakıyorum. Rachel olduğunu tahmin ettiğim kadın bana iki saniyelik bir bakış atıyor. Etkilenmiş görünmüyor ve tek kelime selam vermeden beni başından savıyor. Ne şeftali ama.

Angelo'nun gözlerinde aynı bakışı görme riskini reddederek çantamda anahtarlarımı aramaya geri dönüyorum. Onları bulamadan arabama ulaşacağım ama bu bana odaklanacak bir şey veriyor.

Park yerimden çıktığımda çift, eski çift, seks arkadaşları, her ne iseler hala oradaydılar. Onlardan kaçmak için binanın etrafında dönmek saçma olurdu, bu yüzden sineye çekip yanlarından geçiyorum.

Bunu yaparken, göz ucuyla baktım. Ve Angelo'yu bana bakarken yakaladım.

ON İKİNCİ BÖLÜM

BETH

Ifırının zamanlayıcısını kontrol edip omzumun üzerinden seslendim. "Tabaklamaya başlamama iki dakika var."
"Evet, tamam." Noah cevap olarak mırıldanıyor.

Ödevlerini yatak odasına kilitlenmek yerine mutfak masasında yapıyor olması beni son derece memnun ediyor. Ben onun yaşındayken beni odamdan levyeyle çıkarmanız gerekirdi. Ama annem tam bir baş belasıydı, bu yüzden manzara seçimimde büyük rol oynadı. Noah'ın bu odada olmayı umursamamasına sevinmek için bir sebep daha. benimle aynı odada kalmak zorunda değil.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca bu bizim rutinimiz haline geldi. O ödevlerini yapıyor, ben yemek pişiriyorum, bir yandan da doksanlı yılların en sevdiğim albümlerinden birini dinliyoruz. Bugün Barenaked Ladies. Dün de Sublime. Şarkıların yarısı Noah'nın bana deliymişim gibi bakmasına neden oluyor, diğer yarısında ise onu kafasını sallayarak eşlik ederken yakalıyorum. Telafi etmemiz gereken çok zaman var, geçmişimden müzikler paylaşmak başlamak için iyi bir yer gibi geliyor.

Zamanlayıcı bip sesi çıkarıyor ve ben de fırın eldivenlerimi takıyorum.

Dumanı tüten tepsi dolusu mısır ekmeği kekini soğutma rafına yerleştirirken aromasını içime çekiyor ve gülümsüyorum. Annemle iyi bir ilişkimiz olmayabilir ama o her zaman çok iyi bir fırıncı olmuştur.

"Güzel kokuyor!" Noah dolaptan kaseler ve tabaklar alarak "Güzel kokuyor" diyor.

"Evet. Bu büyükannemin tarifi. Ve mısır ekmeği olmadan chili yiyemezsin."

"Tanrı korusun." diye alaycı bir cevap verdi.

"Ukala." Fırın eldivenimle göğsüne vuruyorum. "Pekâlâ, ben peynir ve ekşi kremayı alayım. Sen de tereyağı ve balı al."

"Tatlım?"

"Evet. Mısır ekmeği için."

"Mısır ekmeği için mi?"

Dramatik bir şekilde odaya bakıyorum. "Burada bir yankı var mı?"

Noah ellerini havaya kaldırır. "Tamam, tamam. Acılı yemeğimiz için bal getireyim."

"Sadece bana güven, evlat."

Beş dakika sonra, Noah'nın tereyağı ve bala bulanmış bir keki içine çekişini bilmiş bir sırtışla izliyorum.

Bana öylece baktığında, onu uyarıyorum. "Ve?"

"Haklıymışsın. Bu inanılmaz bir şey. Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim," diyor aşırı kuru bir ses tonuyla.

"Güzel." Gülümseyerek cevap veriyorum. "Şimdi. Günün nasıl geçti? Bitirmen gereken başka ödevin var mı?"

"Yarın Sosyoloji'den sınavım var."

"Oo, insan çalışmaları. O dersi çok severdim." Ellerimi fırçalıyorum. "Çalışma kılavuzun var mı? Seni sınavabilirim."

Beni geri çevirmesini bekliyorum ama çevirmiyor. Noah yanındaki klasör yığını karıştırıyor ve bana tamamlanmış üç sınav kâğıdı uzatıyor. Hepsinin üstünde A olduğunu görünce sırtıyorum.

Sayfaları çeviriyorum, tanımlarla başlamaya karar veriyorum.

"Bürokraside çalışanların kendilerine insan gibi değil de bir nesne gibi davranıldığını hissetmelerine ne denir?"

Noah cevap vermeden önce ağzına bir kaşık acı biber tıktırıyor.

"Yabancılaşma."

Akşam yemeğine çalışırken, Noah'nın ikinci bir porsiyonu yemesini ve kek yığınının kırıntılara dönüşmesini izliyorum. Yemin ederim, her öğün bu çocuğun ne kadar çok yiyebildiğine şaşırıyorum.

"Pekala," diyorum son sınavı bırakırken. "Her bir soruyu başardığını düşünürsek, bence iyi yapacağını söylemek güvenli yarın."

Noah omuz silkiyor. "Zor değil."

"Yeni bir okula başlamak için boktan bir zaman olduğunu biliyorum, dönemin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Ama belki gelecek yıl için AP derslerini düşünmelisin. Ya da belki bunu yapmayı..." Ellerimi sallıyorum, "adı her neyse. Normal lise dersleri yerine birkaç üniversite dersi almanızı sağlayan program. Sanırım üçüncü sınıfta başlayabilirsin. Diplomaya bir adım daha yaklaşırsın."

"Bunu hiç düşünmemiştim." Noah kaşlarını çatar.

Gülümseyorum, masadan kalkıp kaselerimizi alıyorum. "Bu yıl tekneyi kaçırdık ama düşünülmesi gereken bir şey."

Noah beni lavaboya kadar takip ediyor. "Evet, belki."

Bulaşıkları durulayıp bulaşık makinesine yerleştirirken sessiz. Kalan yemekleri kaldırırken onu çok yakından izlememeye çalışıyorum ama ruh hali değişmiş gibi görünüyor.

"Noah, yapmak zorunda değilsin. Bu sadece bir fikirdi. Eğer normal derslere devam etmek istiyorsan, hiç sorun değil. Ve eğer üniversiteye gitmek istemiyorsan, bu da sorun değil. Herkes için değil. Harika olacağın bir sürü ticaret işi var."

Noah bana döndü, alnı çatlamıştı. "Ha? Oh, hayır. Sorun o değil." "Ne o zaman?" diye sordum. Kötü haberlere hazırlanıyorum.

"Marcus bu hafta sonu onunla birlikte ailesinin kulübesine gitmek isteyip istemediğimi sordu. Sanırım Willy de gidiyor."

"Oh." Bu isimleri yeni hokey takımından hatırlıyorum. Noah, Marcus ve Willy hakkında konuştuğunda hep iyi şeyler söylüyordu. Kesinlikle arkadaş oluyorlar. Onu da dahil etmeleri güzel ama bir yanımda bu fikirden rahatsız. Hem de hiç. Bu mu yani? ebeveyn olmak nasıl bir duygu?

"Marcus'un ailesi hep orada olacak. Bu bir parti ya da benzeri bir şey olmayacak."

Kendimi yine dudağımı ısırırken yakaladım. Bu hafta beni öldürüyor. En basit soruyla başlayarak, "Gitmek istiyor musun?" diye soruyorum. Noah omuzlarını kaldırıyor. "Evet. Eğlenceli olabilir."

Nefes veriyorum ve tezgâha yaslanıyorum. "Pekâlâ. Ama Marcus'un annesiyle konuşmak istiyorum. Ya da babasıyla."

Kaşları havaya kalktı. "Öyle mi? Gitmeme izin verecek misin?"

Onun gitme konusundaki bariz heyecanı ve benden izin istemesi karşısında göğsüm sıkışıyor. Onun vasisi olduğumu biliyorum. Ebeveyn figürüne en yakın kişi benim. Ama sanırım bir parçam hayatındaki rolümü asla kabul etmeyeceğinden korkuyordu. Gidip canı ne isterse onu yapacağından. Bana soruyor olması bile kalbimi kabartıyor.

Gözyaşları olarak ortaya çıkmakla tehdit eden mutluluğu bastırıyorum. Y yapmak istediğim son şey, Noah'nın önünde bu kadar basit bir şey yüzünden zihinsel bir çöküş yaşamak.

Sesimin olabildiğince normal çıkmasını sağlıyorum. "Tabii ki. Seni davet etmeleri harika. Sadece bana bir telefon numarası bul."

"Tamam." Noah'nın yüzü çoktan telefonuna gömülmüş, sanırım Marcus'a annesinin numarasını soruyor. "Al bakalım."

Telefonum çalıyor. Aşağıya baktığımda *Linda Anders*'in iletişim bilgilerinin olduğunu görüyorum.

Noah hala orada duruyor, bana bakıyor.

İsme tekrar bakıyorum. "Sanırım artık bu yabancıyı çağırıyorum."

Yüzümdeki rengin gittiğini hissediyorum ve Noah gülümsemeye başlıyor.

"Gergin misin?" O soruyor.

"Hayır." Belli ki yalan söylüyorum.

İşim gereği sürekli yabancılarla muhatap oluyorum. Ama başka bir çocuğun annesini aramak avuçlarımı terletiyor. Çok korkakça davranıyorum. *Yara bandı gibi*, sanırım, *sadece yapmalıyım*.

Numaraya tıklıyorum ve telefon çaldığında mutfığa doğru yürümeye başlıyorum. "Marcus ona geleceğimi söyledi mi..." Noah'a sormaya başladım ama bir adam

Telefonu kadın açar.

"Alo?"

"Merhaba. Bayan Anders'le mi görüşüyorum?" *Bayan Anders mi?*
Elimi alnıma götürdüm.

Bir kıkırdama var. "Lütfen, bana Linda de."

"Pekala. Merhaba Linda. Ben Beth Smith, *Noah*'ın teyzesiyim." Kendimi tanıtırken tökezledim. Noah'ın arkadaşlarına ne söylediğini bilmiyorum. Belki de teyzesi olduğumu bilmiyorlardır.

"Evet, evet, aramanı bekliyordum. Seninle konuşmak güzeldi, Beth." Garipliğimi görmezden geliyor.

Başımı kaldırıp baktığımda Noah'nın elini ağzına götürdüğünü ve gülmesini engellemeye çalıştığını görüyorum.

"Oh, kapa çeneni!" Ona fısıldıyorum.

"Özür dilerim, ne dedin?" Linda soruyor.

Gözlerim büyüdü. "Üzgünüm, hayır, sen değil." Noah gerçekten kendini kaybediyor, artık rahatça gülüyor. Benim yüzümden olduğunu biliyorum ama bu ses vücudumdaki gerginliği alıp götürüyor. "Özür dilerim, lütfen sosyal açıdan tamamen beceriksiz değilmişim gibi davran. Sadece seninle bu hafta sonu hakkında konuşmak istedim."

Linda kıkırdar. "Kesinlikle. Marcus bana Noah'ın da gelmesini istediğini söylediğinde çok heyecanlandım. Oğlun hakkında söyleyecek güzel şeylerden başka bir şeyi yoktu."

"Teşekkür ederim, bunu duyduğuma sevindim. Marcus için de aynısı geçerli."

Linda alay ediyor. "Bu çocuk gerçek bir terör olabilir, hepsinin seni kandırmasına izin verme."

Gülümsüyorum, ondan şimdiden hoşlandım. "Eminim ben de o yaşlarda tam bir baş belasıydım." "Çok doğru."

"Rahatsız etmek istemem ama arayıp Noah'nın gelmesinde bir sakınca görmediğinden emin olmam gerektiğini düşündüm. Ve orada olmayı planladığını iki kez kontrol etmeliyim. Noah'ya güvenmediğimden değil..." Sözümü kesiyorum. Kaba görünmeden doğru soruları nasıl soracağımı bilemiyorum.

"Elbette. Roller tersine dönseydi seni arardım. Kulübemiz sadece bir saat uzaklıkta. Adresimizi sana gönderirim, böylece sende olur. Planımız yarın antrenman bittikten sonra oraya gitmek ve Pazar öğleden sonra eve dönmek. Çok fazla yer var, böylece çocuklar kendi odalarına sahip olabilirler ya da iki kişi kalabilirler, nasıl tercih ederlerse. Göller buzda balık tutmak için yeterince donmuş değil ve kar motosikleti için yeterince kar yok, ancak 4 tekerlekli araçlarla patikalarda dolaşabilirler. Kocam bu işlere yardım etmek için orada olacak. Dürüst olmak gerekirse, eğer diğer zamanlardaki gibi olursa, tüm hafta sonunu video oyunları oynayarak ve çok fazla donmuş pizza yiyerek geçirecekler."

"Vay canına, kulağa eğlenceli geliyor! Ben de gelebilir miyim?" Şaka yapıyorum, sonra da utanıyorum. "Şaka yapıyorum. Yani, kulağa eğlenceli geliyor."

Noah yine gülüyor. Onu tersledim.

Linda tuhaflığımdan etkilenmemeye devam ediyor. "İlkbaharda ebeveynler için bir hafta sonu düzenliyoruz. Kesinlikle davetli olacaksın." Ses tonu bana bunun iyi bir zaman olduğunu söylüyor. "Ama merak etme, çocuklar etraftayken alkol yok. En büyük oğlum 18 yaşında, bazen tek başına yukarı çıkıyor, bu yüzden kulübede asla içki bulundurmuyoruz." Ofluyor. "Şimdi beni yanlış anlamayın, eminim o ahmak birkaç kez sarhoş olmuştur, ama benim paramla değil. Yağlı yemek ve çok fazla unlu mamul. Bu hafta sonu görecekları en kötü şey bu."

"Bu konuda çok iyiyim." İçimi çektim. "Anlaştık gibi görünüyor. Eğer iyiyse"

Noah da katılırsa, o zaman senindir. Seni aradığım numara benim cep telefonum, beni istediğin zaman arayabilirsin."

"Tamamdır. Cuma akşamı hepimiz oraya vardığımızda sana mesaj atacağım. Bu çocukların kontrol konusunda ne kadar unutkan olabileceklerini biliyorum."

"Çok memnun olurum."

"Benim için bir zevk. Sizinle ilk maçlarında tanışacağım için çok heyecanlıyım." Gülümsedim. "Ben de. Birini tanımak güzel olacak."

Linda inlemeden önce arka planda bir bağırış duyuyorum. "Bazen

beyinlerinin nereye gittiğini merak ediyorum. Seninle konuşmak harikaydı."
Gülüyorum. "Ben de öyle, bu hafta sonu için iyi şanslar."

Noah sanki tüm konuşmayı dinlememiş gibi beklentiyle beni izliyor. Bir parmağımı kaldırıp onu bekletiyorum.

Önce yatak odama, sonra da dolaba girdim. Gizli ayakkabı kutumu buluyorum, kapağını kaldırıyorum ve zarfı bulana kadar karıştırıyorum. İçinden 300 dolar çıkarıp geri kalanını yerine koyuyorum.

Enzo Amca ilk taşındığımızda bana biraz nakit para vermek için ısrar etti. Reddetmeye çalıştım ama daha taşınmadan önce zarfı benim için eve bırakmıştı. Nasıl istersem öyle harcamamı söyledi. Niyetinin bu olup olmadığını bilmiyorum ama Noah'ın üzerinde biraz para olduğundan emin olmak istiyorum. Ve şu anda bir ATM'ye gitmediğim sürece, tek seçenek bu.

Ben mutfağa tekrar girdiğimde Noah masada okul ödevlerini toparlıyordu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama sözünü kestim. Alması için parayı uzattım.

"Bu hafta sonu için. Dışarıda yemek yemeye gittiğinizde kendi yemeğinizi kendiniz alabilmenizi istiyorum. Para ödemekte ısrar ederlerse bu konuda ısrarcı olmayın, ama en azından kendiniz için ödeme seçeneğiniz olacak. Ya da sinemaya giderseniz veya atıştırmalık bir şeyler alırsanız, her neyse. Ayrıca, kamyonetiniz için benzin parasına ihtiyacınız var. Marcus'la gitmek daha eğlenceli olabilir ama bence kendin kullanmalısın. Böylece kendi programını belirleyebilir ve istediğin zaman eve dönebilirsin."

Bunun bir taciz olduğunu düşünmüyorum ama eve gelmek isterse, orada sıkışıp kalmış gibi hissetmesini istemiyorum.

Noah parayı yavaşça benden alıyor. "Vay canına, teşekkürler Beth." Omuz silkme sırası bende. "En azından bunu yapabilirim. Umarım eğlenirsiniz."

Noah ayağa kalkıyor, bir an için rahatsız görünüyor, sonra bana doğru yaklaşıyor ve belli belirsiz bir sarılmanın içine çekiyor.

Ne yaptığını anlamam beynimin yarım dakikasını alıyor. Anladığımda kollarımı beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bu ilk sarılmayı o başlattı. Birkaç kez kucaklaştık. İlk tanıştığımızda. Cenazede. Ama bu şekilde değildi. Onlar acı ve kederden kaynaklanıyordu. Bu başka bir şey. Ona daha sıkı sarılıyorum.

Noah bir vırak sesi çıkardı. "Beni ezmeye mi çalışıyorsun?" "Kapa çeneni." Cevap veriyorum, bırakmıyorum.

Noah bir kahkaha atar, sonra biraz rahatlar gibi olur.

"Boyun daha da mı uzadı?" Artık benden kesinlikle birkaç santim uzun olduğunu fark ederek soruyorum.

"Sanırım akşam yemeğindeki bal yüzünden oldu."

Gitmesine izin verdim ve koluna vurmak için uzandım. "Yatağına git, seni pislik." Noah sırtarak fıiskeyi savuşturdu. "İyi geceler, Beth."
"İyi geceler, Noah."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

TParmaklarım dibini sıyırırken poşet protesto edercesine kırışıyor. İçine bakıyorum, farkına varmadan tüm barbekü patates cipsi paketini bitirdiğimi görmek beni üzüyor.

Kendime baktığımda kucağımda ve tişörtümde kırıntılar görüyorum.

"Gerçekten çok şık." Kendi kendime yüksek sesle söylüyorum.

The Office'in bir başka bölümünün başlama sesi, saatin ilerlediğine dair elimdeki tek kanıt. Korkuyla, saati görmek için telefonuma dokunuyorum.

"Ciddi misin? Nasıl oluyor da saat daha 5:00 oluyor?" Başımı kanepenin minderine yaslıyorum.

Bam ve Pebbles başlarını kaldırıp bana baktılar. Ayaklarımın dibine uzanıp biraz cips yeme umuduyla dükkan açmışlardı ama ben bencilce hepsini tek başıma yemiştim.

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bu hafta başında benimle yaptığı sürpriz görüşmeden beri kendimi dengesiz hissediyorum. Ve o günden beri ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum. Bu çok aptalca. Bana verdiği bu garip histen kurtulmalıyım. O özel biri değil. Ve o bir kız arkadaşı var. Ya da seks arkadaşı. Ya da *Rachel* her neyse. Karşılaştığım en seksi adam olsa ne olur? Bana ön camındaki pis bir böcekmişim gibi baksa ne olur? Onun fikri benim için önemli olmamalı. Onunla olan tüm bu şey aptalca. Ben aptalım. Yasak kötü çocuğa aşık olan bir ergen gibi davranıyorum.

Gerçek genç kızım dışarıda sosyal bir hayat yaşarken ben burada Sulky Cumartesi'sini geçiriyorum. Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Ama aynı zamanda yalnızım. Acınası ve yalnız. Ne kadar çekici bir kombinasyon.

Dün akşamı dört çeşit kurabiye pişirerek geçirdim. Onlara ihtiyacım olduğu için değil, aniden boşalan evimde hareketsiz oturmak istemediğim için. Elbette, bana eşlik edecek köpeklerim var ama o tembeller tüy yumakları her gece 8:00'de uyuyor.

Ve bugün, Noah'nınki hariç evdeki her odayı temizledim. Birini temizlemekle ilgili yazılı olmayan bir kural olduğundan eminim.

başka birinin yatak odası. Şimdi, her yüzey temizlendi ve dezenfekte edildi. Her pencere silindi. Bütün çöpler boşaltıldı. Ve bu yarım gün bile sürmedi.

Neden bu kadar dramatik olduğumu bilmiyorum. Sinir bozucu bir adam. Boş bir ev. Bunlar alışkın olmam gereken şeyler. Noah hayatıma girene kadar, 18 yaşımdan beri yalnız yaşıyordum. Bu hafta sonundan gerçekten keyif alabileceğimi düşünmüştüm ama onu özlüyorum.

Ölümler hakkında kötü konuşmamanız gerektiğini biliyorum ama benim eski erkek arkadaşım da sinir bozucu bir adamdı. Tamamen farklı nedenlerden dolayı.

Patrick'i düşünürken, bunun doğru bir terim olup olmadığını düşünüyorum. Ondan *eski erkek arkadaşım* olarak mı bahsetmeliyim? Sadece öldüğü ve artık erkek arkadaşım olmadığı için mi eski sevgilim? Ondan ayrılmayı planlıyor olmamın bir önemi var mı?

İnledim. Bu, gecemi üzerinde düşünerek geçirmem gereken türden bir şey değil.

Tekrar telefonuma baktım. Kendimle tartışıyorum. Eşofmanımın üzerindeki barbekü rengi benekleri görüyorum ve bir karara varıyorum.

Sissy'e mesaj attım. *Bu gece nereye gidiyorsunuz? Ve saat kaçta?*

Cevap vermesinin biraz zaman alacağını düşündüm ama öyle olmadı. 30 saniye sonra ekranım çeşitli parti emojileri, bir dizi şeftali ve - nihayet - bir saat ve adresle doldu.

Kıyafet yönetmeliği mi? Ben soruyorum.

İçinde dans edebileceğin ve o harika kışını gösteren bir şey.

Üç saat sonra mutfağımda durmuş arabamı bekliyordum. Bu gece sarhoş olmayı planlamıyorum ama hazırlıklı olmakta fayda var... ve yarın arabamı almak için Noah'dan yardım istemek zorunda kalmamayı tercih ederim.

Ön camdaki yansıma bakıyorum ve bunun doğru kıyafet olup olmadığını sorguluyorum. Ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyorum. Ve son on yılda verdiğim her kararı sorguluyorum. Ama bir zil sesi bana aracımın geldiğini haber veriyor. Yani, hayatımdaki seçimlerim gibi, üzerimdeki kıyafetlerle sıkışıp kaldım.

Aceleyle kapıdan çıkmadan önce siyah botlarımı giyiyorum. Dondurucu hava saçlarımı yüzümün etrafında savuruyor. Bileğimde bir saç tokası var ama kaybedecek zamanım yoktu, bu yüzden koyu renk saçlarımı kuruttum ve büyük dalgalar halinde kıvırdım. Sonra dolabımda durup sahip olduğum her kıyafeti denedim. Sonunda siyah suni deri taytımı askılı gümüş bir üstle eşleştirdim. Arabaya doğru koşarken kolsuz tişörtümün içinde titriyordum ama

bir kulübün içinde bir ceketı takip etmeye çalışmak gibi hissediyorum.
Sadece alkolle ısınmam gerekecek.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

"B "Kalk kızım!" Sissy kulağıma bağıyor.

Elinde yeni bir içki turu olduğunu görmek için bakıyorum. Omuz silkerek margaritamın kalanını yudumluyorum ve Sissy'nin uzattığı bardağı alıyorum. Son bir saattir bu tek içkiyi yudumluyorum, bu yüzden ikinci bir içki içmekte bir sakınca görmüyorum.

Gerçekten buraya geldiğimde nasıl hissedeceğimden emin değildim ama dürüst olmak gerekirse harika vakit geçiriyorum. Sissy beni gördüğüne çok sevindi; bu beni anında rahatlattı. Kız arkadaşı Daniella da en az onun kadar arkadaş canlısıydı. Büyüleyici olduğundan bahsetmiyorum bile. Birlikte şimdiye kadar şahsen tanıştığım en güzel çifti oluşturuyorlar.

Kadehimi Sissy ile tokuştururken dudaklarımda gerçek bir gülümseme oluşuyor. "Teşekkürler!" "Lafı bile olmaz." Sissy bana yandan sarıldı.

"Sana çok sevindim.
geldi!"

"Öyle demiştin." Gülüyorum.

Birkaç kişiyi davet etmişler ama bu kalabalık kulüpte Daniella'nın doğum günü için kimlerin geldiğini söylemek zor. Spor salonundan birkaç kişiyi tanıdım, Sissy'nin arkadaşı olması gereken patronlar, ama geri kalanlar yeni yüzler.

İçkiler elimde, dans pistine doğru ilerliyorum. Buradaki kalabalık oldukça çılgın, bu yüzden çok fazla çarpışma ve itiş kakış var. Ama - neyse ki - her yaştan eklektik bir kalabalık var, bu yüzden kendimi bir puma gibi hissetmiyorum.

Kendimi gevşemeye bıraktığımda müziğin zihnimi doldurduğunu hissediyorum.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama kolumdan bir çekiştirme hissettiğimde arkamı dönüyorum. Sissy, grubumuzun ele geçirdiği masalara doğru onu takip etmemi işaret ediyor. Hareketleri... koordinasyonsuz. Tamamen sarhoş.

Ben oraya vardığımda Sissy ve Daniella kucaklaşmaya başlamışlardı. Bana döndüklerinde içkimi bıraktım ve kendimi onların arasına sıkıştırdım.

"Mutlu yıllar! Bu gece beni dışarı davet ettiğin için çok teşekkürler."
Saçlarla dolu bir yüze söylüyorum.

"Sizinle tanışmak harikaydı!" Daniella mırıldanıyor. "Sissy senin ne kadar harika olduğun konusunda çenesini kapatmıyor. Sonunda ismime bir yüz ekleyebildiğim için mutluyum!"

"Ve kış!" Sissy kalçamın yan tarafına tokat atarken gülüyor. Hedefi tam olarak doğru değil.

"Aman Tanrım! Seni eve götürüyorum, seni yırtıcı hayvan." Daniella sırttan Sissy'ye diyor ki.

Sissy elimi tuttu. "İyi olacak mısın? Eve bırakmamı ister misin?"

Başımı salladım. "Teşekkürler ama ben kalıp içkimi bitireceğim." Son bir kucaklaşmayla kızların uzaklaşmasını izliyorum.

İçkimi hatırlayarak arkamı dönüyorum ve benimkini masadan alıyorum. Bardak dudaklarıma değerken, geçmişten gelen bir patlama doğum günü grubundaki herkesin donup kalmasına neden oluyor. Hayatta olmaz.

Barbie Kız. Bu şarkıyı 20 yıldır duymamıştım. Neredeyse senkronize bir şekilde hepimiz içkilerimizi yudumluyor ve dans pistine doğru ilerliyoruz.

Kalabalık ritmini kaybetti. Yeni arkadaşlarımı göremiyorum ama *Aqua* beni alıp götürüyor. Yüzümde bir gülümsemeyle, vücudum ritme göre zıplıyor.

Şarkı üstüne şarkı, kalçalarımı sallıyorum. Ne yaptığımı biliyormuşum gibi kollarımı sallıyorum.

En son ne zaman kendimi bırakıp böyle dans ettiğimi hatırlamıyorum. Neden bunu daha sık yapmıyorum? Bu çok eğlenceli!

Uzuvlarımda gevşediğini hissediyorum.

Etrafımdaki bedenlerin yakınlaştığını hissediyorum. Kendimi daha sıcak hissediyorum.

Dengem bozuluyor ve ayaklarım takılıyor. Düşmemek için yanımdaki kişiye tutunmak zorunda kalıyorum. O umursamıyor gibi görünüyor, ama ben umursamıyorum.

onu tanır.

Biraz ara vermem lazım.

Kendimi yabancından uzaklaştırıyorum ve ceset yığınının arasından geçmeye çalışıyorum.

Masamıza nişan alıyorum. Ya da, bekle, o bizim masamız değil.

Arkamı döndüm. Bu kadar mı? Her şey aynı görünüyor. Sadece biraz oturmam gerekiyor. Çok sıcakladım, hepsi bu.

Bir vücut bana çarpıyor ve aniden yeni bir yöne bakıyorum.

Kahretsin. Ne tarafa gidiyordum?

Birkaç metre ötede bir masa görüyorum. Normal yükseklikte bir masa. Daha önce oturduğum uzun masa değil. Ama boş bir sandalyesi var. Gözlerimi hedefime kilitleyerek sendeleyerek yaklaşıyorum.

Gerçekten bu kadar sarhoş muyum?

Bir elimi masaya koyuyorum ve kendimi dikkatlice sandalyeye doğru döndürüyorum. Bu neden bu kadar zor? Bacaklarım tutmuyor, kığım sert sandalyeye düşüyor.

Fark ettiğimden daha formsuz olmalıyım. Çok fazla dans etmiş olmalıyım.

Yaklaşan bir figür kalabalığın arasından sıyrılıyor. Doğrudan bana doğru geliyor.

Bulanık görüşümü odaklamaya çalışarak gözlerimi kırıştırıyorum. Bu bir adam. Onu tanımıyorum ama bana gülümsüyor. Bir tedirginlik duygusu kök salıyor. Gülümsemesi dostça değil.

Bir adım önümde durdu. Ne yapacağından emin olamadan onu izliyorum. Bir elini yanımdaki masanın üzerine koyuyor ve yavaşça çömeliyor.

"Hey, güzelim." Sesinde bir sorun var. Kapalı. Doğru değil.

Kollarımdaki küçük tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum.

Ona gitmesini söylemek için ağzımı açtım ama bir hareket bulanıklığı oldu ve sonra gitti.

Beynim ağır çekimde çalışıyormuş gibi hissediyorum. Az önce olanlara anlam veremiyorum.

Gözlerimi kaldırmak için tüm konsantrasyonumu harcadım. Ürkütücü adam şimdi ayakta duruyor. Elleri bir kolu kavıyor. Gözlerime o kolu takip etmelerini söylüyorum. Kolun ön kısmını takip ettiğimde, iri bir elin ürkütücü adamın boğazına kenetlendiğini görüyorum.

Kulübün gürültüsüne rağmen içimden öfkeli bir ses yükseliyor. "Senin lanet yüzünü hatırlayacağım. Dua et de bu işle bir ilgin olmasın."

El serbest kalır ve ürkütücü adam sendeleyerek geri çekilir, kalabalığın içinde kaybolur.

O ses. O derin, seksi, doğrudan içime işleyen ses. Uykumda bile tanıyabilirim.

Angelo.

Gözlerim ellerinden kocaman gövdesine kadar takip etmeden önce o olduğunu anlıyorum.

Burada, onun ayakta duran halinin önünde otururken kendimi bir oyuncak gibi hissediyorum. Godzilla'nın önündeki küçük bir kız gibi.

Göz göze geliyoruz ve yüzünde daha önce görmediğim bir ifade beliriyor. Her zamanki gibi alaycı değil. Ama ne anlama geldiğini çözemiyorum. Hoş olmayan bir şey olduğuna eminim.

Bekle, Angelo mu? O neden burada?

Hızlı bir hareketle önümde diz çöktü. "İyi misin?"

Hızlı hareketleri beni ürkütüyor ve sorduğu soru kayda geçmiyor.

"Angelo?"

Kendi kişisel dehşetimle, elimin uzanıp göğsüne dokunuşunu izliyorum. Ne oldu? *Hayır, hayır!* Hayır. *Kötü el!*

Parmaklarım sert kaslara dokunuyor. Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama yapmak istiyorum. Kendimi durduramıyorum.

Fark etmemiş gibi davranıyor. "Beth, sorun ne?" Cevap vermeyince daha da yaklaştı. "İyi misin?"

"Burada ne işin var?" Angelo'nun bir şey için burada olduğunu biliyorum ama önüme nasıl çıktığını hatırlamıyorum. Bütün gece burada mıydı?

Eli yüzüme doğru uzanıyor. İçgüdüsel olarak geri çekiyorum ve o da duruyor. Bana dokunmasına izin veremem. Bana kötü davranıyor.

"Beth, ne kadar içtin?"

Kaşlarımla birbirine yaklaştığını hissediyorum. "Sadece iki tane içtim. Sarhoş değilim, seni pislik."

Hay aksi. Ağzım açık kaldı. Ona öyle dediğime inanamıyorum.

İsmimi söylememe tepki vermiyor. Sadece bana bakıyor. Kendisi çok yakındayken yüzümü inceliyor.

"Siktir." Sonunda söyledi. "Beth, seni eve götüreceğim."

"Hayır." Başımı salladım. "Hayır." Tekrar ediyorum.

"Beth, burada kalamazsın. Ve kendini eve götüreceksin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Seninle gelmiyorum. Haberleri izliyorum." "Beth..."

Onu durdurmak için başımı sallıyorum. Her şey dönmeye başladı ve ben durdum. Hay sikeyim.

Kendime not: Bunu bir daha yapma.

Angelo iç çeker ve elini cebine atar.

Telefonunu kulağına götürdüğünde elimin hâlâ göğsüne bastırılmış olduğunu görüyorum. Geri çektim. Elim neden onun üzerindeydi? Neden ona dokunmama izin verdi? Avucumun altında neden bu kadar iyi hissediyordu? Bu kadar sıcak? Elimi uzattım.

elimini tekrar dışarı çıkarıp göğüslerine tamamen yerleştiriyorum. Parmaklarım tişörtünün içinde esniyor. Kumaş çok yumuşak. Koyu renkli kumaş iri vücudunu sıkıca sarıyor. Üzerinde fermuarı açık, kolları dirseklerine kadar çekilmiş bir kapüşon var. Gözlerimi indirdiğimde kot pantolon giydiğini görüyorum. Lanet olsun bu kış surata. Neden bu kadar yakışıklı? Böyle giyinmişken buraya yakışmaması gerekirdi ama yakışmıyor. Bir insan gündelik kıyafetler içinde nasıl bu kadar iyi görünebilir?

"Mmm." Elimini göğsünde gezdirirken sesi duyuyorum. Lanet olsun, *az önce ona inledim mi?!*

Angelo'nun sesi beni endişemden uzaklaştırıyor.

"Evet, o burada. Berbat durumda. Sanırım biri ona uyuşturucu vermiş." Kimden bahsediyor bu? Ve roofie uyuşturucu değil mi? Bu doğru olamaz. "Onu eve götüreceğimi söyledim ama hayır dedi. Onu buradan sürükleyerek çıkaramam." Ben mi? Benden mi bahsediyor? Kahretsin, daha önce ne demişti? "Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan."

Bir duraklama oluyor ve başımı kaldırıp beni izlediğini görüyorum. "Beth, telefonu al."

Bakışma yarışından uzaklaşıyorum ve Angelo'nun telefonunu bana uzattığını görüyorum.

Kahretsin, yorgunum.

"Kim o?" Kolumu uzatmak için zorlarken kelimelerim biraz bulanıklaşıyor. "Bir arkadaş."

Arkadaşın mı?

Bunun farkına varmam biraz zaman aldı. Angelo beni tanımıyor ve arkadaşlarımdan hiçbiri de onu tanımıyor. Korku omurgamdan yukarı tırmanmaya başladı ve parmaklarımı Angelo'nun gömleğine soktum. Neden onu kendime çekmeye çalıştığımı bilmiyorum, çünkü tehlike o olabilir.

Angelo'nun eli benimkinin üzerine kapanıyor. Beni itmesini bekliyorum ama onun yerine elimi göğsüne yaslıyor. "Beth, sorun yok. Lütfen onunla konuş."

Dişlerimi alt dudağımda gezdiriyorum.

Telefonu kulağıma götürürken gözlerimi Angelo'dan ayırmıyorum. O hâlâ bir bilinmeyen. Bir yırtıcı ve başka tarafa bakmamam gerektiğini hissediyorum.

"Alo?" Yavaşça soruyorum.

"Hey, sevgilim." Hatasız bir ses beni selamlıyor.

Gözlerim açılıyor. "Enzo Amca?"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ANGELO

Eterli ve alkollü olmasına rağmen Beth hâlâ hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı kadın. Gömleğimi kavrayan küçük eli, hayatımda gördüğüm en Uzun zamandır hissettiğim en samimi şey. Çok çekici. Mükemmel. Ve birisi ona ilaç vermiş.

"Enzo Amca?" Sesindeki tanıdıklığı duymak bana küçük bir rahatlama nefesi aldırıldı. Onu sesinden tanıyamayacağından endişe ettiğim kadar uzağa gitmişti.

Sonra aklıma geldi. Enzo *Amca*. Ona *amca* dedi. Metres falan değil. Onunla bir ilişkisi yok. Hay sikeyim. Benimle akraba olamaz. Beth... *Beth*... Neden bu ismi bilmem gerektiğini hissediyorum?

Suratına bir tuğla yemiş gibi, aniden oradaydı. Bu *Lizzy*. Elizabeth. Enzo Amca sürekli ondan bahsederdi. Babasıyla arkadaştı. Adamın ölümü ve Enzo'nun çocuklarına göz kulak olmaya yemin etmesiyle ilgili bir hikaye hatırlıyorum.

Uzak bir kuzen olmadığı için tanrılara şükrederek elini sıkıca kavıyorum.

Beth'in burada ne aradığından hala emin değilim. Neden *Lizzy* ile gitmiyor.

Ve şimdi düşünüyorum da, soyadının gerçekten Smith olmadığına bahse girerim. O kadar bariz bir soyadı ki, o kadar yaygın ki, sorgulamayı bile düşünmedim.

Ona vermeden önce telefonumun sesini açtım. Bu konuşmanın her iki tarafını da duyabilmek istiyordum.

Beth'e yaklaşıyorum.

"Bu konuda bana güvenmelisin, hayatım." Enzo Amca diyor ki. "Angelo sana yardım edecek."

Parmakları endişeyle, dalgınca göğsümde çalışıyor. Bakışları kucağında.

"Ama o benden nefret ediyor."

Ne?

"Ne?" Enzo soruyor. "Angelo senden nefret etmiyor."

Haklısın, ondan nefret etmiyorum.

"Onu *tanıyorum*, Enzo Amca." *Tanıdığına* yaptığı vurgu kulağa İncil'denmiş gibi geliyor.

Enzo da duyuyor. "Ne demek istiyorsun?"

Beth iç geçiriyor, sesi yenilmişten çok üzgün çıkıyor. "*Onu tanımıyorum, bilmiyorum*. Her zaman spor salonunda. Onu orada görüyorum ve bana nasıl baktığını görüyorum. Orada olmamam gerektiğini düşünüyor."

"Bunu neden söyledin?" Enzo soruyor.

Dudağını ısırmasını izliyorum. Sözleri zaten kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor ve bir sonraki cevabının beni daha da kötü hissettireceğinden eminim.

Cevap vermeden önce yutkunmasını izliyorum. Sesi daha da kısılıyor. "Yeterince iyi olduğumu düşünmüyor. Oradaki diğer kadınlar gibi değilim. Ben farklıyım. Ben... şey, bilirsin... onlar gibi sıska değilim."

Vücudumda bir hırıltı yuvarlanıyor ve telefonu ondan kapıyorum. Diğer elini de bırakmak istemeyerek aramayı sonlandırdım ve telefonu masaya çarpıp çenesini tuttum. "Beni dinle bebeğim. Az önce söylediklerinin hiçbirini düşünmüyorum. Tek bir tanesini bile. Bu saçmalığı kafandan çıkarman gerek. Tamam mı?"

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve bu beni kahrediyor. Vücudundaki ilaç her neyse o olmasaydı bunları söylemeyeceğini biliyorum ama son iki haftadır bu zehirli duyguları taşımasından nefret ediyorum. Ve buna benim sebep olmamdan nefret ediyorum.

"Sana baktığımda ne gördüğümü biliyor musun?" Bu bir sorudan çok bir talep.

"Ne görüyorsun?" Fısıltıyla soruyor.

Çenesindeki tutuşumu gevşetiyorum. Elimini aşağı kaydırarak nazikçe boynunu tutuyorum. "Mükemmelliği görüyorum. Lanet olası bir tanrıçanın yüzünü ve vücudunu görüyorum. Beni baştan çıkarmak için yaratılmış bir kadın görüyorum." Başparmağımı boğazının önünde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Beni duyuyor musun?"

Beth başını sallar.

"Güzel. Şimdi işbirliği yapacak mısın ve seni eve götürmeme izin verecek misin?"

ON ALTINCI BÖLÜM

BETH

I Tekrar başını salla. Takip etmekte zorlanıyorum ama Ses tonundaki ciddiyet, bana dokunuşu, ona güvenmek istememe neden oluyor.

"Aferin kızıma." Angelo elimi bıraktı ve ayağa kalktı. Bunca zamandır elimi tuttuğunu unutmuşum. Burası çok gürültülü. Neden bu kadar gürültülü?

Angelo birine işaret ediyor. Siyahlar giymiş iri bir adam geliyor. Ciddi görünüyor. Güvenlik görevlisi mi? Angelo kendini işaret ediyor. Sonra da beni. Yeni adam bana baktı. El sallıyorum. Garip bir el sallama. *Neden benim*

Parmaklar bu kadar yavaş mı hareket ediyor? Onları esnetiyorum. Yumruk yapmak için parmaklarımı açıp kapatıyorum.

Büyük bir el omzuma kondu. *Tanrım, sadece elimi mi izliyordum? Neyim var benim? Angelo uyuşturucu hakkında bir şey söylememiş miydi?*

Ama bu doğru değil. Ben hiçbir şey almadım. Ve uyuşturucu kullanmıyorum. Yani normal uyuşturucular dışında. Üniversitede birkaç kez ot içmiştim. Ama bahsettiği şey bu olamaz, değil mi? Hayır. Bu hiç mantıklı değil.

Güvenlik görevlisi Angelo'ya bir telefon uzatır. Angelo telefonu cebine koyar ve adama birkaç anahtar verir. O Angelo'nun telefonu muydu? Herkes Enzo Amca'yla mı konuşuyor? Bu kulübün sahibi falan mı? Çok sahibi var, belki.

Bekle, Angelo Enzo amca'yı nereden tanıyor?

Angelo bana dönüyor, çömeliyor. "Yürüyebilir misin?"

"Umm..." Soru hakkında düşünüyorum. Muhtemelen çok uzun süre düşündüm.

Angelo başını sallar. "Boş ver. Seni ben taşıyacağım. Ama yardıma ihtiyacın olacak. Ufacık olabilirsin ama ölü ağırlığı taşımak görüldüğünden daha zordur."

Bir kahkahaya boğuluyorum. "Ufaklık mı? Beni gördün mü?" Angelo bir kaşını kaldırdı. "Sen *beni* gördün mü?"

Yavaş beynim bile bu noktayı kabul etmek zorunda. Adam mamut gibi.

"Tamam." Uysalca cevap veriyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Seni eve getiriyorum. Çantanı göremiyorum. Yanında var mıydı?"

Bunu düşündüm ama sonra başımı salladım. "Hayır. Cepli pantolonumu giydim."

Kalçamı okşayıp telefonuma bakıyorum. Sonra kredi kartım ve kimliğim için belimi kontrol ediyorum.

Gözleri çıplak kollarımda geziniyor.

"Ceket mi?" Başımı tekrar sallıyorum.

"Beth, bu kıyafetle dışarıda donarak öleceksin," diye azarlıyor. Başımı tekrar sallıyorum. "Sadece arabaya koşmam lazım. Ölmeyeceğim." Bu ne

Söylemeye çalışıyorum. Sanırım dışarı çıkarken kelimelerim birbirine karıştı.

Angelo iç çeker ve kapüşonunu çıkarır.

İtaatkâr bir şekilde kollarımı kollardan geçirmesine izin verirken gözlerim onun kaslı formuna takılı kalıyor.

"Biraz büyük." Küçük bir gülümsemeyle söylüyor.

Kollarımı kendime sarıp sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Daha önce üşüdüğümü hatırlamıyorum ama bu çok güzel. Başımı öne eğiyorum. Angelo'nun kokusunu içime çekiyorum. Bu... erkek. Erkek gibi kokuyor. Bu tişörtle yaşayacağım. Battaniye gibi. Bu bir battaniye tişörtü.

"Gitme zamanı." Angelo öyle diyor. Ellerimi tutuyor ve omuzlarına koyuyor. "Gelinlik tarzı kalabalık bir odada bir insanı taşımamanın en kolay yolu değil. Sırtta taşımak en iyisi ama düşmeni engelleyemem."

Neden bahsettiğini anlamış gibi başımı sallıyorum.

"Yani, ön tarafa gidiyorsun. Kollarını boynuma dola. Ben ayağa kalktığımda bacaklarını belime dola. Tamam mı?"

Yutkunuyorum. "Pekala."

Angelo kalçalarımı kavlıyor ve beni sandalyemin kenarına çekiyor. Vücudum anında son derece uygunsuz bir hormon seliyle tepki veriyor. Elimden tutulmasıyla ilgili bir şey beni etkiliyor. Sonra elleri Kıçımın altındalar. Kıçım küçük değil. Ama kocaman elleri yanaklarımı yutuyor.

Woah.

Bekle, ne yapmam gerekiyor?

"Bana tutun, bebeğim." Dudakları şakağıma değiyor.

Bebeğim. Derin sesinin bana böyle seslendiğini duymak zaten yıpranmış olan düşüncelerimi kısa devre yapıyor.

Sonra yükseliyorum ve kollarım boynuna dolanıyor. Angelo tam boyuna ulaştığında beni daha yükseğe kaldırıyor ve bacaklarım içgüdüsel olarak onun beline dolanıyor. Ya da olabildiğince uzağa. Beli bile büyük.

Angelo'nun bir eli kıçımı tutarken, diğer eli sırtımda dolaşüyor. Bu kucaklaşma daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Hoşuma gitti. Ve kendimi onun içinde erimiş hissediyorum.

Buradan manzara çok fazla, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü Angelo'nun boynuna gömüyorum. Güzel kokuyor. Tıpkı kazağı gibi. Ona sarılıyorum.

biraz daha sıkıyor, burnumu gömleğinin yakasındaki sıcak tene sürtüyorum. Göğsünden benimkine doğru gelen gürültüyü hissedebiliyorum. Sanırım bir şey söyledi ama ben duyamadım.

"Gerçekten güzel kokuyorsun." Her kelimedede dudaklarım boynuna sürtünüyor. "Getirdiğin için teşekkür ederim," diyorum ve Angelo'nun bir kez daha gürlediğini hissediyorum.

Başımı omzuna koyuyorum. "Bana neden yardım ettiğini bilmiyorum. Benden hoşlanmıyorsun."

Bana olan tutumu sıkılaşıyor. "Senden hoşlanıyorum, Beth. Yarın sana tekrar söyleyeceğim, böylece unutmazsın."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ANGELO

I Tutuşumu ayarladım ve onu biraz daha yukarı kaldırdım. Onun sıcak, yumuşak bedeninin benimkine bastırması bir tür zalimce ve olağandışı ceza. Tenimdeki dudakları gerçek bir işkence. Ve

Onu ön kapıdan çıkarıp güvenliğin arabamı çektiği yere götürdüğümde taş gibi olmuştum. Uyuşturulmuş bir kız tarafından tahrik edilmek beni lanet olası bir sapık gibi hissettiriyor, ama vücudumun Beth'e verdiği fiziksel tepkiye engel olamıyorum.

Güvenlik görevlisi benim için arka kapıyı açıyor, sonra aceleyle içeri giriyor. Dışarısı on derece ve -benim gibi- adam da muhtemelen tişörtle donuyordur.

"Beth." Tepki vermiyor. "Bebeğim, benimle misin?" Başımı arkaya yaslayıp onu görmeye çalışıyorum. "Kahretsin." Bayıldı.

Onu fazla itip kakmamak için elimden geleni yaparak arka koltuğa yatırıyorum. Vazgeçip kapıyı kapatmadan önce birkaç saniye boyunca ona nasıl emniyet kemeri takacağımı düşündüm. Çok üşüyorum ve o yatarken onu emniyete almanın güvenli bir yolu yok.

Aceleyle kendimi ön koltuğa attım. Sıcak havanın etrafımda esmesine izin vererek Beth'e dönüp bakıyorum.

"Allah kahretsin." Mırıldanıyorum.

Ben araba kullanırken ona bir şey olursa, Enzo Amca resmen derimi yüzer.

Dışarı çıkıp arka kapıyı açtım. Yavaşça, onu oturma pozisyonuna çekiyorum ve kemerini bağlıyorum. Bankın arkılığı ayarlanabilir, bu yüzden öne doğru devrilmesini önlemek için yeterince geriye doğru eğiyorum.

Nihayet ön koltuğa döndüğümde ısıtıcının önünde ellerimi ovuşturuyorum. Suburban'ımın arka tarafında bir sweatshirt daha olabileceğini düşünüyorum ama onu aramak için tekrar dışarı çıkmayacağım. Onun yerine telefonumu alıp GPS'e Beth'in adresini giriyorum. Güzel, oraya varmam 20 dakika sürer. Aletimi kontrol altına almak ve bir plan yapmak için yeterli bir süre olmalı.

Öyle değil.

Evinin önünden geçip bloğun etrafında dönüyorum. Başının ne tür bir belada olduğunu hâlâ bilmiyorum ama Enzo Amca ona göz kulak olmamı istedi, ben de tam olarak bunu yapacağım. Ama içeri girdikten sonra ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Kalıp ona göz kulak mı olacağım? Gidip kapıyı arkamdan mı kilitleyeyim? Bu durum için protokol nedir? Bildiğim şeye, kişisel güvenliğe sadık kalmaya karar veriyorum ve oradan devam ediyorum.

Arabayla geçerken bana şüpheli gelen bir şey olmadı ama buraya daha önce hiç gelmediğim için bir tuhaflık olup olmadığını bilemem. Bir yerleşim bölgesinde neredeyse gece yarısı, bu yüzden bu kadar sessiz olmasını beklerdim.

Garaj yoluna girerken, küçük, boktan bir pikabı olmasını garipsedim. Spor salonunda sürerken gördüğüm Honda'nın yanı sıra. Ama Enzo'yu tanıyorsam ona rastgele araçlardan oluşan bir filo sağlamış olabilir.

Evin ön tarafında büyük bir pencere var. Perdelerin arasından içeride bir ışık olduğunu görebiliyorum ama loş. Muhtemelen bir lamba. Çoğu insan eve geç geleceğini bildiğinde ışığı açık bırakır.

Enzo Amca'dan gelen mesaja bakıyorum ve kapı kodunu ezberliyorum, ev anahtarını bulmak için dar pantolonunu karıştırmak zorunda kalmayacağıma şükrediyorum.

Kendimi soğuğa hazırlayarak dışarı çıktım ve Beth'i aldım. Hâlâ kendinde değil ama onu tutunacak kadar kendine getirdim.

"Sıkı tutun."

Mırıldanarak onaylıyor ve ben onu arabadan indirirken omzuma sokuluyor. Hemen tekrar uykuya dalıyor. Kapıyı tekmeleyerek kapattığımda, boynuma yaslanmış dudaklarının verdiği hissi görmezden gelmek için kendimi zorluyorum.

Profesyonel. Ben lanet olası bir profesyonelim.

Hızla ön kapıya doğru yürüyorum, bir elimi serbest bırakıyorum ve kodu giriyorum. Bir bip sesi geliyor ve kilidi çevirip kapıyı açıyorum.

Eşikten içeri adımımı atarken çikolata kokusu üzerime siniyor. Kapıyı arkamdan tekrar kilitleyorum, sonra Beth'i sıkıca kavriyorum.

Yumuşak ışıkta etrafıma baktığımda, solumda oturma odası olan bir yemek mutfağının kenarında durduğumu görüyorum. Mutfağın uzak tarafında, yatak odasına gittiğini tahmin ettiğim bir koridor var. Bir ses beni durdurmadan önce bir adım ileri atıyorum. O sesi tanıyorum. Parke zemin üzerindeki pençelerin sesi.

Bir köpek görmek için kendimi hazırladım ama hazırlıklı değildim.

"Lanet olsun!" Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıktı ve sırtım kapıya çarpına kadar geri çekildim.

Koridordan ilk fırlayan iri, esmer ve öfkeli bir Boxer oldu. Hayvanı yatıştırmak için ağzımı açıyorum ama ardından gelen beyaz at gibi köpek sözlerimi kesiyor. *Tabii* ki Danua cinsi bir köpeği olacaktı.

"Beth." Başını kendi başımla dürtüyorum.

Bu köpeklerin sahipleri kucağımdayken bana saldırmayacağını tahmin ediyorum ama şu anda bu bahse para yatırmak istemiyorum.

"Sorun yok. İyi köpekler." Sakin sesimi kullanıyorum. Ama işe yaramıyor.

Çift yavaşça mutfağa doğru ilerliyor, dudaklar geriye çekilmiş, dişler tehditkâr bir şekilde sergileniyor.

Harika. Bu gerçekten harika. Enzo bana bir çift cehennem köpeğinden bahsetse ölür müydü?

"Sen de kimsin lan?"

Çok sık hazırlıksız yakalanmam ama bu gecenin benim gecem olmadığı açık.

Sesinden anladığım kadarıyla, lanet olası bir çocuk üzerime atladı. İsteksizce bakışlarımı köpek tehdidinden uzaklaştırıyorum ve mutfağın hemen içinde duran genç bir çocuk görüyorum. Saçları dağınık. Pijamaları buruşuk. Hokey sopasını beyzbol sopası gibi havaya kaldırmış.

Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANGELO

MBeth'in ağırlığını bir elime verirken, diğer elimi avuç içimi açarak tehdit olmadığını göstermeye çalışıyorum. Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyorum ama

O burada yaşıyor.

"Bak çocuk..."

Yaklaşarak sözümü kesti. "Dedim ki, kimsin lan sen?"

Cesur biri, hakkını vermeliyim. Ama titrediğini görebiliyorum. *Aferin, Angelo. Tecavüz ilacıyla etkisiz hale getirilmiş bir kadını arzuladın ve şimdi de zavallı bir çocuğu kendi evinde korkuttun.*

"Benim adım Angelo. Beth benim arkadaşım."

Yüzü sertleşir. "Saçmalık. Burada kimseyi tanımıyor."

Onu bir tehdit olmadığımı ikna etmek istiyorum ama ilerleyen köpekler dikkatimi başka yöne çekmeye devam ediyor.

"Köpeklerinizi geri çağırabilir misiniz?" Ben soruyorum.

"Hayır. Onu yere bırak." Bir adım daha yaklaşıyor.

Hakkını vermeliyim, ben korkutucu bir adamım ve o geri adım atmıyor.

Başımı salladım. "O köpeklerin beni parçalamaya çalışmayacağından emin olana kadar böyle bir şey olmayacak."

"Beth!" Çocuk onun adını bağılıyor, sesi biraz çılgınca geliyor. Kız kıpırdamıyor.

Nefes alıyorum. "Adım Angelo Rossi. Atom's Gym'in üyesiyim. Beth'i oradan tanıyorum. Bu gece bir doğum gününü kutlamak için aynı yerdeydik. Onu eve getirebilmem için Enzo Costa bana bu adresi verdi. Onu Enzo Amca olarak tanıyor olabilirsiniz."

Çocuğun yüzünde şok ifadesi beliriyor, sonra gözlerini bana dikeyyor. "Enzo'yu tanıyor musun?"

Başımı salladım. "O benim gerçek amcam."

Yüzündeki gerginliğin bir kısmının gitmesini izliyorum ama hokey sopasını indirmiyor. "Onun nesi var?"

"Köpekler mi?" Çenemle işaret ediyorum.

Çocuk karar vermeden önce tereddüt ederek köpeklere bakar. "Bam. Pebbles.

Sakin ol."

Bu kelimenin bir komut olduğu açık, çünkü her iki köpek de anında rahatlıyor. Başlarını çocuğa çeviriyorlar, dilleri dışarı sarkıyor.

"Teşekkürler." Dedim. "Akıllı köpekler." "Onları babam eğitti." "Baban kim?" diye sordum.

Biliyorum soru sorma zamanı değil ama bu çocuğun kim olduğunu merak ediyorum. Beth'in oğlu mu? Onun oğlu olamayacak kadar yaşlı görünüyor ve ona ilk ismiyle hitap ediyor ama her şey mümkün.

Çocuğun bakışları daha da donuklaşıyor. "Onun nesi var?" "O... çok içti."

Başını sallar. "Sana inanmıyorum."

"Bak, sabah seninle daha fazla konuşabilir. Ama şimdilik iyi. O iyi olacak. Söz veriyorum." Ona güven verirken Beth'i hafifçe sallıyorum. Başımı çevirip kulağına doğru konuşuyorum. "Beth, benim için uyanmalısın. Eve geldik."

Biraz inliyor.

"Beth?" Çocuk yaklaşıyor, benimle kollarımdaki kadın arasında bir ileri bir geri bakıyor. "Beth, iyi misin?"

Sesi kesiliyor ve göğsüm sıkışıyor. Bu çocuk onun için gerçekten endişeleniyor. Onun için korkuyor. Ve gerginliği derimin altına sızıyor.

"Uyan, bebeğim." Çocuğun gözleri onun yüzündeyken, kıçına küçük bir çimdik atıyorum. İşe yaradı.

"Uyandım. Uyandım." Mırıldanıyor.

"Beth!" Aramızdaki mesafeyi kapatmak için acele ederken tüm kabadayılık çocuğu terk ediyor. Neyse ki hokey sopasını indiriyor.

Başını biraz kaldırıyor. "Noah?" Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Sen iyi misin? Bu adamı gerçekten tanıyor musun?"

Gözlerini kırıştırıyor ve sonra bana bakıyor. "Ben iyiyim." Derin bir nefes alıyor. "Bu Angelo. O... O güzel kokuyor."

Çocuk, Noah, onun cevabından iğrenmiş görünüyor. Sırıtiyorum. Gerçekten güzel kokuyorum.

Uzanıp Noah'nın saçlarına dokunuyor. "Eve döndüğün için mutluyum. Sensiz burası çok yalnızdı."

Gözlerimi kaçırıyorum, onlara mahremiyet sağlamaya çalışıyorum, Beth hâlâ vücuduma sarılmış olsa da. Ve ağırlaşıyor.

"Yine de iyi misin?" Noah tekrar sorar.

Başını salladığını hissediyorum. "Ben iyiyim. Birisi... Angelo yardım ediyor. Enzo Amca öyle söyledi." Beth'in kelimeleri bulanık, ama mesaj orada.

"Bölmekten nefret ediyorum," diye araya giriyorum, "ama onu hemen yere bırakmazsam düşüreceğim. Beth'in odası nerede?"

Noah iç çeker. "Beni takip et. Ama orada onunla kalmayacaksın."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

S hiiiiit. Bir inilti çıkardım. Lanet olsun, başım ağrıyor. Sırt üstü dönüyorum ve kapalı göz kapaklarımdan içeri giren ışık irkilmeme neden oluyor. Bir zinciri başlatmak vücut ağrılarına tepki.

Ne kadar içtim? Dün gece sarhoş olduğumu hatırlamıyorum. Ama *gerçekten* akşamdan kalma hissediyorum.

Gözlerimi ışıktan korumak için kolumu kaldırıp açıyorum ve saate bakıyorum. Sonra gözlerim daha geniş açılıyor. Neredeyse 11:00! Bu doğru olamaz. Gençliğimden beri hiç bu kadar geç uyumamıştım.

Genç... Bu kelime neden önemli hissettiriyor?

Bekle, dün gece Noah'ı gördüm mü? Evde miydi? Hayır. Bu geceye kadar eve gelmemesi gerekiyordu.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Temizlendim. Hazırlandım ve kulüpte Sissy ile buluştum. Kız arkadaşı ve arkadaşlarıyla tanıştım. Margarita içtik. Buzlu, ekstra tuzlu, en sevdiğim. Dans ettik. Eğlendiğimi hatırlıyorum. Daha sık dans etmem gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum. Bir sandalyede oturup Angelo'yla konuştuğumu hatırlıyorum.

Angelo.

Dün gecenin gerçeği bir dalga gibi üzerime çöküyor. Baş dönmesi. Odaklanma mücadelesi. Angelo'nun ortaya çıkışı. Sanırım Enzo Amca'yla konuştum ama ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. Ya da Angelo'nun onu nereden tanıdığını.

Angelo'nun bana sarıldığını hatırlıyorum. Hayır, beni taşıdığını. Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Angelo'nun uyuşturucu hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum.

Vay anasını! Uyuşturulmuştum. İçkilerimden birinin içinde olmalı.

Tanrım, ürkütücü adam. Gözlerini hatırlıyorum. Sesini hatırlıyorum. Korktuğumu hatırlıyorum. Bu o muydu? Beni kaçırmayı mı planlıyordu? Bana tecavüz mü edecekti?

Ağzım tükürükle doluyor ve bedenimi yataktan çıkmaya zorluyorum. Yatak odamdan aceleyle geçip tam zamanında banyoya ulaşıyorum ve tuvalete kuru kusuyorum. Midem aslında kötü hissetmiyordu.

ögürmememe neden olan şeyin ne olabileceğini düşündüm. Göğsümün bir kez daha kabarmasıyla irkildim.

Bir sonraki nefesimi hemen bir hıçkırık takip ediyor.

Biri bana zarar verebilirdi. Biri bana tecavüz edebilirdi.

İki elimle ağzımı kapatarak başka bir boğuk çığlığı bastırmaya çalışıyorum. Eğer Noah gerçekten evdeyse, beni duymasına izin veremem.

Hala dizlerimin üzerinde, kendimi yukarı çekmek için tezgahı kullanıyorum.

Aynaya bir göz attığımda nefesim kesiliyor. Saçlarım darmadağınık. Maskara şişkin, kırmızı çerçeveli gözlerimin etrafına bulaşmış. Dün geceki ışıltılı gömleğimi giyiyorum. Bir tanga. Ve devasa bir sweatshirt.

Adı bir kez daha düşüncelerimde yuvarlanıyor. Angelo. Dün gece beni kurtardı. Beni buldu. O adamı durdurdu. Beni eve getirdi. Bana tişörtünü verdi. Bana *bebeğim* dedi.

Gözyaşlarım yanaklarımdan
süzülmeye başladı. Hayatım ne hale
geldi?

Çöküşüm hızlandıkça gözlerimden daha fazla yaş dökülüyor. Duşa uzanıyorum ve suyu sığağa çeviriyorum. Su akarken kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bunun olmasına nasıl izin verdim? Dışarıda beni arayan insanlar var. Bana zarar vermek isteyen insanlar. Noah'a zarar verebilecek insanlar. Noah, zaten çok şey kaybetti. Ona göz kulak olmam için bana güveniyor.

Bir nefesten diğerine hüngür hüngür ağlıyorum. Körü körüne suyun içine girip sesin beni boğmasına izin veriyorum. Şampuana uzanıyorum ama parmaklarım şişeye değmeden yumruk oluyor. Hıçkırıklar bedenimi sarıyor. Birbiri ardına. Sadece dün gece değil. Üç ay önce her şeyin değiştiği o gece. O gecenin ezici ağırlığı. başka bir insandan sorumlu olmak. Yanlış bir şey yapacağım ve ikimizin de ölümüne neden olacağım korkusu. Her türlü şansımı kaybediyorum. ağabeyimle ilişkiyi düzeltme konusunda çok zorlandım. Benden nefret ediyormuş gibi davranan ama aslında nefret etmeyen bir adam. Hepsi bu. Çok fazla.

Yavaşça hareket ederek, gözlerimin arkasına vuran baş ağrısıyla, düşün zeminine oturana kadar kendimi indiriyorum. Başımı dizlerimin üzerine koyarak, her şeyin dökülmesine izin veriyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

YIRMİNCİ BÖLÜM

BETH

TOtuz dakika sonra kendimi bitkin ama aynı zamanda oldukça iyi hissediyorum. Bazen sert bir ağlama gerçekten tedavi edici olabiliyor. Saçlarımı bir havluya sararak

Angelo'nun sweatshirt'ünü bornoz gibi giyiyorum. Gerçek bornozumu da kullanabilirdim elbette ama istemiyorum. Bu gülünç derecede büyük giysinin bana getirdiği rahatlığı istiyorum. Kenarlarını birbirinin üzerine katlayıp, Angelo kokulu kumaşla kendimi sıkıca sararak banyonun kapısını açıyorum.

Yatak odamdan gelen serin hava bacaklarıma ve yüzüme çarpıyor. Uzun süren buhar seansımdan sonra ferahlatıcı olduğu için bir saniyeliğine nefes alıyorum.

"Bu sana daha çok yakışıyor."

Angelo'nun derin sesi beni öylesine ürkütüyor ki geriye doğru sıçırıyorum ve başımın üzerine yığılmış olan havluyu yerinden oynatıyorum.

Nemli havlu yüzüme çarpıyor ama kollarımı vücuduma sarıp tişörtü kapalı tutmayı başarıyorum. Olduğum yerde donup kalmışken Angelo'nun kıkırdadığını duyuyorum.

Boğazını temizliyor. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

Bir parmağımı kaldırıyorum, sonra dikkatlice banyoya geri dönüyorum. 5 dakika sonra banyomdan saçlarım taranmış, başım dik bir şekilde çıkıyorum.

Dişlerimi fırçaladım ve gerçek bornozumu sıkıca bağladım.

Şimdi dikkat ettiğim için Angelo'nun yatağımın ayak ucunda oturduğunu kolayca fark ediyorum.

Angelo hiç çekinmeden bana bakıyor. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor, eminim artık onun sweatshirt'ünü giymediğim içindir.

Gururumu bir kenara bırakıp göz temasını sürdürüyorum. "Teşekkür ederim. Dün gece için." Ellerimle etrafımı işaret ediyorum. "Her şey için."

Yüzü asıldı. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Başım beni öldürüyor ve yorgunum, ama çoğunlukla bunun olmasına izin verdiğim için iğreniyorum."

Angelo ayağa kalkar. "Beth, hiçbir şeyin olmasına *izin vermedin*. Bu konuda kendini bir an bile sorumlu hissetme."

"Evet, ama birisi içkime *her ne* koyduysa onu koymuş olmalı. Onu yere bırakmamalıydım. Aptalca bir hataydı. Bundan daha iyisini biliyorum."

Başını sallıyor. "Bu adamlar profesyonel. İçkiniz elinizdeyken bile bunu yapabilirler. Özellikle de bu kadar kalabalık bir yerde. Berbat bir şey ama her zaman olur."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu konular hakkında çok şey biliyor gibisin?"

"Güvenlik alanında çalışıyorum ve daha önce de böyle yerlerde çalıştım." Bana söyledi.

"Enzo Amca'yı böyle mi tanıyorsun?" Bu konuşmayı yapmak için beklemek istemediğimden soruyorum.

"Onu tanıyorum çünkü aileden biri. O *benim* Enzo Amcam." Angelo kaşlarını kaldırarak meydan okudu.

"Gerçekten mi?" Bunu düşündüm. "Ama onu tanıdığımı nereden biliyorsun?" Neredeyse gözlerimi devirecektim; bu kulağa çok saçma geliyordu.

Angelo cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı. "Bana Atom'da çalışmaya başladığınızda birbirinizi tanıdığınızı söyledi."

Bu cevabı beklemiyordum. "Sana ne söyledi?"

"Pek bir şey yok. Sadece Beth adında bir kadını tanıdığını söyledi. Ama dün gece sen onunla telefonda konuşurken, biraz daha fazla şey öğrendim."

Kaşlarımı kaldırıyorum, detaylandırmasını bekliyorum.

"Ona *amca* dediğinizde, bana eskiden bahsettiği bir kızı hatırlattı. Lizzy adında bir kız. Elizabeth'in kısaltması." *Beth* kısmına vurgu yapıyor. "Senin hakkında konuştuğunu duymayalı uzun zaman oldu ama sanırım sen o kızsın." Başını hafifçe eğiyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Hikâyeyi daha fazla öğrenmek istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Neden burada olduğunu bilmek."

"Bu yüzden mi hâlâ buradasın? Hikâyemin devamını öğrenmek için mi?" Kızgın bir hava vermeye çalışıyorum ama o yine sırtımaya devam ediyor.

"Bu bir avantaj olurdu. Hâlâ buradayım çünkü Enzo Amca sana göz kulak olmamı söyledi. Ve lanet köpeklerin gitmeme izin vermediği için. Şimdi giyin. Baş ağrın için ağrı kesicim var ama yemeğe ihtiyacın var. önce."

Ve kapıyı arkasından kapatarak odamdan çıkıp gitti.

Bir çift tayt, bir spor sütyeni ve bol bir kazak giymek için zaman ayırıyorum. Sonra zırhımı tamamlamak için bir çift tüylü yün çorap giyiyorum.

Kısa koridordan mutfağa doğru yürürken kahve ve domuz pastırması kokusu alıyorum ve sesler duyuyorum. Beynim hâlâ öyle karmakarışık ki Noah'nın evde olduğunu yine unuttum.

Mutfağa girdiğimde Noah'yı elinde bir tabak waffle, çırpılmış yumurta ve domuz pastırmasıyla tezgahın başında, Angelo'yu da ocağın başında buluyorum. Bu manzara beni durduruyor. Bu... gerçeküstü. Ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir fantezi hayata geçiyor.

"Beth!" Noah beni fark ediyor ve taburesinde dönüyor. Bakışları dikkatle inceliyor. "Günaydın." Gülümsüyorum, onu gördüğüme gerçekten seviniyorum.

"Al." Angelo bana dumanı tüten bir fincan kahve uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum kendimi garip hissederek.

Adaya doğru başını sallıyor. "Senin için biraz Tylenol var."

"Teşekkürler." Tekrar mırıldandım.

Noah yüzünde okunamayan bir duyguyla etkileşimimizi izliyor. Tam olarak şüphe değil ama huzur da değil. Bunun ona nasıl görünebileceği aklıma geliyor ve yanaklarımın anında ısındığını hissediyorum.

"Biz yapmadık... Bu..." Noah ve Angelo arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "İlgilenmiyor..." Noah gözlerini devirdiğinde ve Angelo'nun nefes nefese kaldığını duyduğumda sözümü kesiyorum.

"Sadece otur, Beth." Angelo sobaya dönerek, "Otur," diyor.

Noah'ya bakıyorum. "İlişkiye girmenin yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. Ama bu öyle bir şey değil."

"Aman Tanrım, lütfen dur!" Noah iki elini de havaya kaldırır. "Biliyorum, tamam."

Kalktığımda Angelo kanepede uyuyordu. Pebbles bile onunla birlikte uyuyordu."

Angelo alay ediyor. "Daha çok o lanet midilli beni boğmaya çalışıyordu."

Keşke bunu görmüş olsaydım diyerek gülümsememi bastırıyorum. "Büyük bir kız olabilir ama bence seni boğmak için bir köpekten fazlası gerekir. Bir bufalo işinizi görebilir."

Noah gülüyor ama kahkahası hemen kesiliyor. "Gerçekten iyi misin? Angelo çok içtiğini söyledi ama bu doğru değil, değil mi? Çok fazla içen insanlar gördüm ve sen öyle görünmüyordun."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama boğazımın düğümlendiğini fark ediyorum. Benim lanet

Gözyaşlarım geri geldi, dökülmekle tehdit ediyor. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve Noah'nın yanındaki tabureye oturuyorum.

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Ama ben iyiyim." Fısıldıyorum.

Onu rahatlatmayı umuyordum ama birden hasta olacakmış gibi göründü. Elini tuttum, ona ne söyleyeceğimden emin değildim.

Angelo önüme bir tabak koydu. "O haklı. Beth iyi olacak. Ama sen de haklısın. Birisi Beth'in içkisine bir şey katmış. Benim tahminim Rohypnol."

Noah'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Roofied miydi?!"

Çocuklar artık birbirleriyle konuşuyor, ben dahil değilim ve aslında bundan memnunum.

Angelo tam boyuna doğru düzelir. Otoriteyi göstermenin bir yolu olarak. Gözdağı vermek için değil.

"Evet. Ama o iyi. Olay olduğunda arkadaşlarıyla birlikteydi ve ben de yardım etmek için orada. Dışarıda bazı hasta herifler var ve ne yazık ki bu tür şeyler oluyor. Anladığımız kadarıyla bu rastgele bir saldırı. Ama önemli olan kızın iyi olması. Kimse ona zarar vermedi ve *vermeyecek*.

Beni duyuyor musun, Fighter?" Noah başını sallar ama Angelo daha fazlasını ister. "Anlat bana." "Seni duyuyorum," der Noah.

"Güzel. Şimdi yiyin. İkiniz de." Angelo önüme bir tabak yemek koydu, sonra ayakta yemek için kendi tabağını aldı.

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Dövüşçü mü?" diye sordum.

Angelo ağzına bir çatal dolusu yumurta tıkıştırırken sırtıtıyor.

"Bu çocuk hışımla dışarı çıktı, hokey sopasını kafasının üzerine kaldırmış, *siz kimsiniz* diye soruyordu. O Cehennem Köpeklerini asker olarak kullanıyordu. Silahını indirdiğinde bile beni odanızda yalnız bırakmadı."

Başını Noah'ya doğru eğiyor. "Akıllıcaydı. Bu durumda gereksizdi ama yine de zekiceydi."

"Oh, şey..." Tanrım, buna ne diyeceğim? 16 yaşındaki yeğenime, yabancı bir adamın beni taciz etmesini engellediğin için teşekkür mü edeyim? Gecenin bir yarısı yabancı bir adamı eve getirdiğim için özür mü dileyeyim?

Uyuşturulduğum için özür mü dileyeyim?

Angelo düşüncelerimi yarıda kesti. "Söylemeliyim ki, sen ya da Enzo Amca evde iki bekçi köpeğiniz ve genç bir korumanız olduğundan bahsetseydiniz iyi olurdu."

"Bunun için üzgünüm. Eminim biraz fazla olmuştur," diye özür diliyorum. "Ama ben

Savunmalarım birbiri ardına ortaya çıktığında yüzünüzdeki ifadeyi görmeyi çok isterdim."

Angelo sırtıtıyor. "Eminim."

Bir telefon cıvılda ve Angelo kendi telefonunu cebinden çıkarır. "Lanet olsun. Koşmam gerek. Susuz kalmadığından emin ol, baş ağrın geçecektir.

yarın." Noah'ya bakar. "Ona göz kulak ol. Bugün sakın olduğundan emin ol."

"Olur," diye yanıtlıyor Noah.

Angelo'nun hâlâ dolup taşan tabağına bakıyorum. "Yanında götürmek ister misin?"

Bir an için gözlerini dikeyyor, sanki dağ gibi yiyecekleri ne kadar çabuk yiyebileceğini merak ediyormuş gibi. "Evet, sakıncası yoksa."

Görev için minnettarım, hemen bir kap buluyorum ve kahvaltısını içine koyuyorum. "Nasıl bu kadar çok yiyorsun?"

"Ben büyüyen bir çocuğum." Angelo'nun sesindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Çatalı da ben alıyorum," diyor ve yemeği benden alıp kapıya doğru ilerliyor.

Onu takip ediyorum, sonra hâlâ üzerinde sadece bir tişört olduğunu fark ediyorum. "Oh, gidip sweatshirt'ünü getireyim."

Dönmeye başlıyorum ama eli dışarı fırlayıp dirseğimi kavıyor. "Hayır. Biraz daha sende kalsın."

Eli yavaşça bileğime doğru kayıyor, parmakları tenimde geziniyor. Sonra gitti.

Yeni hızlanan nabzımın durulmasına izin verirken dudağımı ısıırıyorum.

Noah'nın beni izlediğini görmek için arkamı döndüm. Omuzlarım düştü.

"Özür dilerim.

Tüm bunlar hakkında. Bütün o berbat gece. Ve bu sabah. Ben sadece... Özür dilerim."

"Sorun yok." Noah'nın sesi sessizdir. Sonra tekrar kapıya bakar.

"Oldukça büyük, ha?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Evet, sadece birazcık. Ona saldırmaya hazır bir şekilde dışarı çıktığına inanamıyorum."

Noah omuz silkiyor. "Köpeklerle konuştuğunu duyduğumda onun bir dev olduğunu bilmiyordum."

Gülümsüyorum. "Yeterince makul. Bana neden eve erken geldiğini söylemek ister misin?" Başını sallıyor.

"Günü Indiana Jones filmlerini izleyerek geçirmek ister misin?" O filmler kardeşimin favorisiydi.

Noah'nın dudaklarında bir gülümseme belirir ve başını sallar.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

"Oh, bu da ne?" Sissy sandalyesinden sıçrayarak sorar. Gülümsüyorum ve iki poşeti ona uzatıyorum.

"Bu pembe! Ne tür kurabiyeler pembe olur ki?"

"Vişne parçacıklı." Bu hafta sonu pişirdiğimden beri neredeyse bir düzine yemiş olmama rağmen ağzım sulandı. "Diğeri ise kahveli kek kurabiye."

"Kapat şu lanet kapıyı!" Sissy poşetleri açıp kokluyor. "Bir yerden geç bir öğle yemeği alacaktım ama bunları yiyebilirim."

"Çok cazip. Yanımda kurabiyeler olduğunu bildiğim için salatamı mideye indirmekte zorlandım."

"Vaaz ver." Sissy cevap verir. "Cumartesi gecesi eve iyi döndün mü? Seni orada ektiğim için kendimi çok kötü hissettim ama çok sarhoştum. Ve azmıştım."

Attığım kahkaha garipti. Ona gerçekten ne olduğunu anlatmak istemiyorum. Henüz hazır değilim. Neyse ki bu sabah geldiğimde telefonla konuşuyordu, ben de el sallayıp selam verdikten sonra bütün sabah ofisimde saklanabildim. Muhtemelen bütün gün saklanırdım ama bunları getirdim.

Onun için kurabiye. Bir sonraki randevumu beklerken kendimi saklanan bir tavuk gibi hissettim.

Ön kapı tıkırdayarak açıldı ve ikimiz de kimin girdiğini görmek için baktık. Angelo olabileceğini düşünerek kalp atışlarımın hızlandığını asla itiraf etmeyeceğim.

Onun yerine Trisha geldi, dünyanın en şirret akupunkturcusu. Kapı arkasından kapandığında, bizi görmezden gelip geçip gitmesini bekliyorum ama öyle yapmıyor. O

onun yerine bize yaklaşıyor.

"Kızlar." Trisha selam verirken ses tonu küçümseme dolu.

"Wraith." Sissy başını sallayarak cevap veriyor.

Bir kahkahayı bastırıyorum, Trisha'nın zehirliliğine dahil olmak istemiyorum, ama gürültü onun tüm dikkatini çekmeye yetiyor.

"Gülün bakalım. Trevor şehre döndüğünde, onunla biraz sohbet edeceğiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum, neden burada bu kadar etkili olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Enzo Amca'nın genel müdür Trevor'ı nereden

tanıdığını hâlâ bilmiyorum ama

Hiçbir yere gitmeyeceğime eminim.

Sissy kurabiyesiyle işaret ediyor. "Git buradan, Trish. Tüm girişime soğuk hava püskürtüyorsun."

Bir kahkahayı daha bastırıyorum.

Trisha gözlerini Sissy'nin eline diyor. "Kurabiye?" Gözleri bana doğru kayıyor, yavaşça benim çok daha kıvrımlı vücuduma bakıyor. "Burası spor yapma yeri. Oburluk değil."

Yumruklarım sıkıldı. Bir yetişkin olarak zorbalarla uğraşmak zorunda kalacağımı düşünmemiştim.

Acınası bir durum. Ve onun sözlerinin hedefine ulaşmasına izin vermem de acınası.

Sissy gözlerini öfkeyle doldurarak ayağa kalkıyor. Ancak daha konuşmadan, daha doğrusu bağırmadan, derin bir ses gerilim dolu üçlümüzün arasına giriyor.

"Beth." Hepimiz aynı anda bakışlarımızı çevirdiğimizde Angelo'nun birkaç adım ötede durduğunu görüyoruz. "Hafta sonun nasıl geçti?"

Angelo'nun sesi sakın ama yüzü fırtınalı. Kızgın görünüyor. Kızgın.

Trisha'nın sözlerini iterek ona küçük bir gülümseme veriyorum. "İyiymiş. Dün biraz Harrison Ford izledim. Ya sen?"

"Fena değil." Gözlerini Sissy'ye çevirirken Trisha'ya bakmamaya özen gösteriyor. "Daniella'nın doğum günü için beni davet ettiğin için teşekkürler."

Sissy sırtıyor. "Gelebilmene sevindim. Geç kalmış olsan bile." Kurabiyeden büyük bir ısırık alıyor.

Angelo gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Bunlardan daha fazla getirdin mi?" "Getirdim. Biraz ister misin?" Dudağımı ısırdım.

"Evet." Bir kolunu uzatarak bana yol göstermemi işaret etti.

Neden yanaklarım sıcak? Bu flört mü? Bunun flört olup olmadığını nasıl bilemem?

Yanından geçerken Trisha'nın ofladığını duyuyorum. Söyledikleri yüzünden mi onu başından savdı, yoksa sadece ondan hoşlanmıyor mu emin değilim. Ama umurumda olmadığına karar veriyorum. Mükemmeldi.

Sessizliği bozmadan önce ofisime kadar yürüdük. "Gerçekten kurabiye istiyor musun yoksa bu sadece olası bir kedi kavgasını ayırmanın bir yolu muydu?"

"Oh, biraz istiyorum, bebeğim." Angelo cevap veriyor. "Ve her ne kadar o cadıyı yere serdiğini görmek istesem de, kovulmana izin veremem."

"Bana duyduğunuz inancı takdir ediyorum." Aptal gibi sırtmamaya çalışarak cevap veriyorum.

Daha önce hiç bir erkekten ilgi görmemiş gibi davranıyorum. Sanırım görmedim. Angelo gibi bir adamdan değil.

Küçük oyuğuma ulaştığımda bir adım öne çıkıp kapının kilidini açıyorum. "İçeri gel."

Dolabıma doğru yürüyüp kurabiye dolu sandviç poşetlerinden birini daha çıkarırken Angelo'nun arkamdan içeri girdiğini duyuyorum. Arkamı döndüğümde onu bankta otururken görünce şaşırdım. Onları alıp kaçacağını düşünmüştüm.

"Al bakalım." Yaklaştım ve elimi uzattım.

Çantaları alırken iri parmakları benimkileri okşuyor. "Bunları paketlemiş ve gitmeye hazır hale getirmiş olman ne büyük tesadüf."

"Gerçekten." Bunları aslında onun için getirdiğimi itiraf etmek istemiyorum.

Angelo onları yanındaki bankın üzerine koyar, sonra öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayar.

Konuşmadan önce gözleri uzun bir süre yüzümde geziniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Güzel." Çabucak cevap veriyorum.

Başını yana eğip bana donuk bir bakış atıyor.

Öfkelendim ve sandalyemi çekerek karşısına oturdum. "Ben iyiyim. Vücudum biraz ağrıyor ve bu sabah başım hala ağrıyor ama kendimi oldukça iyi hissediyorum. Muhtemelen dün çok fazla yedim, sistemimde hala ne varsa emmeyi umuyordum. Hatta Noah'ı film arasında bir sürü Gatorade alması için markete gönderdim. Eminim aşırıya kaçmışımdır ama dediğin gibi yaptım ve susuz kalmadım."

"Aferin kızıma."

İltifat vücudumda vızıldıyor. Kanımı ısıtıyor ve kalçalarımın sıkışmasına neden oluyor. Tanrım, vücudum bu adama daha önce hiç yaşamadığım bir tepki veriyor.

İğrenç düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp odaklanmaya çalışıyorum. "Tekrar teşekkür ederim. Yaptığın her şey için. Tüm bunlarla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Ve beni böyle gör. Ve beni taşı." Yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Bunun bana ilaç veren adamın suçu olduğunu biliyorum ama daha iyi bilmeliydim. Dışarıda tehlikeli bir dünya olduğunu biliyorum. Ve dikkatli olmam gerektiğini de biliyorum, özellikle de..."

Ne söylemek üzere olduğumu fark ederek sözümü kesiyorum. Kendimi solgun hissederken allığım geri çekiliyor. Bu konu hakkında konuşamam.

"Beth." Sert ses tonu beni gözleriyle buluşturdu. Gözlerimi kaçırdığımı fark etmemiştim bile. "Şu anda bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin ama bana güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Sakladığın her neyse, bunu benden saklamana gerek yok."

Yutkunuyorum. Varsayımını reddetmek istiyorum. Ona saklanmadığımı söylemek istiyorum. Ama ona yalan söylemek istemiyorum. Zaten *bir şeyler* döndüğünü biliyor, o yüzden en iyisi cevap vermemek. Bu gece Enzo Amca'yı arayıp onunla Angelo hakkında konuşmalıyım. Bunu dün gece yapmalıydım ama rahatlamak ve tüm bu olanlar hiç yaşanmamış gibi davranmak istedim.

Angelo anladığımı hissetmiş gibi başını sallıyor. "Fighter nasıl?"

İç çekiyorum. "O iyi. Sanırım. Bazen onu okumak zor oluyor. Hâlâ anlamıyorum.

arkadaşının kulübesinden eve neden erken geldiğini bilmiyorum. Bir yanım keşke gelmeseydi de beni o şekilde görmek zorunda kalmasaydı diyor. Diğer yanım ise

Evde olduğu için mutluydum. O yanımdayken, olanları ona anlatıp anlatmamak arasında seçim yapmak zorunda kalmadım. Bir genç için başa çıkması gereken çok şey var ama sırlarımızın olmaması daha iyi."

"Anlıyorum," diye duraksıyor Angelo. "Gözlerini senden almış. Ama o senin oğlun değil, değil mi?"

Kararlılığımın değiştiğini hissediyorum. Angelo ile konuşmak istiyorum.

"Gözleri kardeşime benziyor. Onları babamızdan aldık. Enzo amcanla arkadaş olan babamızdan." Ellerimi yanaklarımda gezdiriyorum. "Noah benim yeğenim. Babası... yakın zamanda vefat etti."

"Özür dilerim." Angelo'nun sesi normalden daha derinden geliyor.

"Evet, kardeşimle karmaşık bir ilişkimiz vardı." "Aile böyle olabiliyor."

Kulağa en az hissettirdiği kadar iç karartıcı gelen bir kahkaha atıyorum. "Polisler bana Aaron'un öldürüldüğünü söylediğinde, Noah'nın velayetini alacağımı söylediler. Bunu beklemiyordum." Yüzyılın yetersiz ifadesi.

Angelo sessiz ve ben bakışlarımı yerde tutuyorum.

"O zavallı çocuk babasını kaybetti ve benimle baş başa kaldı." "Bu ne kadar zaman önceydi?" Angelo soruyor.

"Üç aydan biraz fazla."

"Beth..." Sözüünü kesiyor.

Bir elimi kaldırdım. "Hayır, sorun değil. Bunu senin üzerine yıktığım için özür dilerim. Aradığım şey..."

Eli bileğime dolanıyor. Diğer eli kolçağımı kavriyor ve beni ve sandalyemi öne doğru çekiyor. Tekerlekler onun gücüyle kolayca hareket ediyor. Dizlerimiz birbirine çarpana kadar çekiyor.

"Beni dinle. Merhamet beklemediğini biliyorum. Ben de sana acımayacağım. Sana kaybın için üzgün olduğumu söyleyeceğim. Aptalca ve

değersiz bir söz ama bize yakın biri öldüğünde elimizdeki en iyi şey bu. Ve -

Berbat bir ilişki olsun ya da olmasın, o senin kardeşindi. Sizi çok iyi tanımadığımı biliyorum ama evinizde bir gece geçirdim ve size evinizin bir yuva olduğunu söyleyebilirim. O çocuk zor zamanlar geçirdi; bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Ama şimdi iyi durumda. Sen onu önemsiyorsun, o da seni önemsiyor. Bu benim için gün gibi ortada."

Boğazım düğümleniyor.

Sandalyemdeki el yukarı kalkıyor ve çenemi kavıyor. Başparmağı, baskı uygulamadan önce alt dudağıma sürtünüyor. Bu hareket, tekrar ısırığımı fark etmediğim dudağıma serbest bırakmama neden oldu.

"Bu sevimli çeneni yukarıda tut, bebeğim."

Dudağıma dokunduğu için mi bilmiyorum. Nazik sözleri. Bana tekrar *bebeğim* demesi. Ya da üçünün birleşimi. Ama sonra bir bakıyorum, ellerim omuzlarında, bedenlerimizi daha da yakınlaştırıyor. Nefes almak için yarım saniyem var, onun erkeksi kokusunu içime çekmeden önce dudaklarını onunkilere bastırıyor.

Öpüşmeyi ben başlattım. Bunu beklemiyordum. Onun da bunu beklediğini sanmıyorum ama Angelo hiç vakit kaybetmedi. Bacaklarını açtı ve bileğimi kavrayarak sandalyemi daha da yaklaştırdı.

Başımı eğiyorum ve Angelo öpücüğü derinleştiriyor, dili dudaklarımın kenarında geziniyor. Onun için açıyorum, içeri girmesine izin veriyorum. Tadı güç gibi. Ve güvenlik. Ve ateş.

Dizlerim Angelo'nun açılmış bacaklarının arasındaki banka çarptığında, kolumdaki tutuşunu bırakıyor ve elini yan tarafımı tutmak için kaydırıyor. Avuç içi o kadar geniş ki parmaklarının kalçama bastırdığını ve aynı anda göğüslerimin alt tarafını okşadığını hissedebiliyorum. Ağızlarımız teması hiç kesmiyor.

Gömleğini kavıyorum, ellerim onun büyük bedenine karşı çok küçük hissediyor, kendimi daha da yakınlaştırmaya çalışıyorum. Yanımdaki parmakları beni yerimde tutuyor. *Tanrım, o çok büyük.*

Dudaklarımdan bir inilti dökülüyor ve bacaklarımın arasında uyarılmanın toplandığını hissedebiliyorum. Daha önce bir öpücükten hiç bu kadar tahrik olduğumu hissetmiş miydim bilmiyorum. İçinde Angelo benim seslerime karşılık olarak kendi iniltisini çıkarıyor ve vücudunun kaydığını hissediyorum.

Angelo dudağıma ağzına çekiyor ve ısırığım yeri nazikçe emiyor. Adam dikkatini veriyor.

Uzun zamandır kimse benimle ilgilenmedi. Patrick'ten beri kimse beni öpmedi.

Patrick.

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, sadece bu ismi düşünmek bile kanımı donduruyor ve bedenimi hareketsiz kılıyor.

Angelo ruh halimdeki değişimi hissediyor ve öpüşmeyi kesiyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve nefesim kesiliyor, ama bunun öpüşmekten mi yoksa aniden ağlayacakmış gibi hissetmekten mi kaynaklandığını anlayamıyorum.

Parmaklarımı vücudundan ayırıyorum. "Özür dilerim. I..."

Ben ne? *Erkek arkadaşım öldükten sonra başka birini öpmek için ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyorum. Kardeşimle aynı gece ölen bir erkek arkadaşım olduğunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Ben arabada onun yanında sızmışken öldürülen bir erkek arkadaş. Seni içeri alsam mı almasam mı bilmiyorum.*

çünkü bu senin de öldürüleceğin anlamına gelebilir. Seni tanımıyorum bile ama şimdiden sana karşı bir şeyler hissediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Yakında bir randevum var."

Angelo'nun çenesi esniyor ama ben sandalyemi birkaç adım geriye kaydırıp ayağa kalkarken bir şey söylemiyor. Bir an sonra ayağa kalktı, gözleri hâlâ yüzümdeydi.

Eminim çok fazla şey görüyordur. Görmesini istediğimden fazlasını. "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum fısıltıyla. Gitmesini istiyorum. "Bu."

Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu daha bitmedi."

Ağzım açılıyor ama yanıt gelmiyor. Angelo kapıya doğru dönerken öylece bakıyorum. Ve deniyorum, gerçekten deniyorum, fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyorum.

Pantolonunun önünde bariz bir şişkinlik vardı.

Kapı arkasından kapandığında, sandalyeme geri gömüldüm. Duygularım allak bullak oldu. Suçluluk. Üzüntü. Kendimden iğrenme. Şehvet.

Başımı geriye atıyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Terapiye ihtiyacım var. Ve zihinsel bir çöküş yaşamadan sevişmenin bir yolunu bulmalıyım.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

ANGELO

A Aletimi ayarlayıp Beth'in kapısını arkamdan kapattım. Az önce ne oldu öyle? Gençler gibi öpüştük, olan bu.

Ve bunu kanıtlamak için çadırılı pantolonum var. Ama ergenlik maceralarımın aksine, bu kızı sadece öperek ağlatmayı başardım.

Ama bu doğru değil. Tam olarak değil. Bana nasıl tepki verdiğini hissettim. Gözlerindeki arzuyu gördüm. Bana nasıl baktığını gördüm. Bakmıyorum. Beth beni istemediği için tıkanmıyor.

Ve kendimi ona zorla kabul ettirmedikten eminim. Lanet olsun. Orada bana söylediği şeyler yüzünden ereksiyon bile olamamalıyım.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Bunu yapmamalıyım. Onunla daha fazla ilişkiye girmemeliydim.

Enzo'yu arayabilirim. Beth hakkında bildiği her şeyi bana anlatmasını sağlayabilirim. Ama yapmayacağım. Yapmayacağım, çünkü sormak elimi gösterecek. Kıymetli *Beth*'ini becermek istediğimi duymaktan mutlu olacağından şüpheliyim. Enzo daha fazlasını bilmemi isteseydi, bana daha fazlasını söylerdi. O yaşlı pislğin yaptığı her şey için bir sebebi var.

Hayır, yapmam gereken şey - soyunma odasına gitmek, egzersiz kıyafetlerimi giymek ve ağır çantada stresimi atmak. Bunun yerine, ön kapıya doğru geri dönüyorum. Ofisim kazmak için en iyi oyuncaklarla donatılmıştır. Şimdi gidersem, gece yarısından önce Beth *Smith* hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenebilirim.

Daha iyi kararlar almalıyım. Ondan uzaklaşmalıyım. Ama ben açgözlü bir orospu çocuğuyum. Ve tek bir tat yeterli değil.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

BETH

"Tekrar teşekkürler canım. Haftaya görüşürüz." Mary ofisimin kapısını açmadan önce kolumu okşadı.

"Unutmayın, günde iki kez, Bayan Wilder." Ona hatırlatıyorum. Giderken bana el sallıyor. "Evet, evet, endişelenme. Eğer yapmazsam lanet olası çocuğum başıma bela olur."

Gülümsüyorum. Bu onun ikinci randevusuydu ve ona Mary dememde ısrar etse de, onu kızdırmak çok eğlenceli. Aslında bu spor salonunun bir üyesi değil ama oğlu yerel profesyonel hokey takımında yıldız bir oyuncu. Oğlunun buraya gelip gelmediğinden emin değilim, ancak bu randevular Mary'nin omuz ameliyatından hızlı bir şekilde iyileşebilmesi için onun ısrarı üzerine. Durum ne olursa olsun, o çok eğlenceli biri ve programımda olmasından memnunum.

Son bir el sallama vedasından sonra, açık ofis kapımda durup tartışıyorum. Açık olmasını seviyorum. Sissy'nin çılgın müzik seçimini dinlemeyi seviyorum. Pazartesi günkü öpüşmemizden beri Angelo'dan kaçabiliyorum. Bebek gibi davranıyorum. Öyle olduğumu biliyorum. Ama buraya kadar geldim. Gelip benimle konuşmayı dener mi bilmiyorum ama açık bir kapı onun için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olabilir.

Telefonumun masamdaki yerinden titrediğini duyduğumda seçimimi yaptım. Kapıyı kapatıp aceleyle içeri giriyorum ve tanımadığım bir numara görüyorum. Normalde cevap vermezdim ama bu yerel bir numara.

"Alo?"

"Alo, Bayan Smith ile mi görüşüyorum?" Sert bir kadın sesi sorar.

"Kim arıyor?" Onun düşmanca ses tonuna karşılık veriyorum. Kaçtığım isim *Smith* değil, ama asla çok dikkatli olamazsınız. Ayrıca, ben Bayan falan değilim.

"Ben Western Lisesi'nden Sandra Wellman." Şüphelerim paniğe dönüştü. Bu Noah'ın okulu.

Anahtarlarıma uzanmaya başlamıştım bile. "O iyi mi? Noah'a ne oldu?" Sesim ne kadar korktuğumu ele veriyor.

Sözümü kesti. "Noah iyi. Ama bir olay oldu." Bu beni sinirlendirdi. "Ne tür bir olay?"

"Bir kavgaya karışmış." "Kavga mı?" İnanamayarak sordum.

"Evet. Sonuçları konuşmak için içeri gelmeni istiyorum."

"20 dakika içinde orada olacağım."

"Bekliyor olacağız." Sandra Freaking Wellman telefonu kapatmadan önce tersliyor. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Alaycı bir şekilde telefonuma söylüyorum.

Paltomu üzerime geçirip çantamı kapıyorum ve ışıkları kapatıyorum. Kapıyı çekerek açıyorum, bakmadan içeri giriyorum ve bir duvarla çarpışıyorum. Büyük, kaslı bir duvar.

Ellerim beni sabitlemek için omuzlarımı kavradı. "Yavaş ol."

Geri adım atmadan önce Angelo'nun ellerinin üzerimde olduğunu, sesinin etrafımda gürlediğini hissetmek için kendime bir saniye izin veriyorum.

"Hey, Angelo. Üzgünüm, gitmem gerekiyor." Göz teması kurmak için kendimi zorluyorum. Kaşlarını indiriyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hayır. Hayır. Sadece... Okuldan aradılar ve gidip Noah'ı almam gerekiyor."

Angelo geri adım atarak boyunun uzunluğuna ulaştı. "O iyi mi? Seninle gelmemi ister misin?"

Ağzımı açık bırakan ikinci sorusu. *Geliyor musun?*

Bunu neden teklif etsin ki? Ve ben neden evet demek istiyorum?

Başımı salladım. "O iyi, sözde. Bir kavgaya karışmış. Gerçekten gitmem gerek."

"Pekala." Yanından geçmem için bana yeterince yer açarak kenara çekildi. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

İfadesi beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki aptalca "Numaran bende yok" diye cevap verdim.

Kendimi telaşlı ve geç kalmış hissederek aceleyle uzaklaştım.

Resepsiyonun önünden aceleyle geçerken, bugün başka bir randevum olduğunu hatırlıyorum.

"Sissy!" Seslendim ve masanın arkasından belirdi. Muhtemelen yine yerde yatıyordu. "Gitmem gerekiyor. Kötü bir şey değil ama lütfen son hastamı arayıp benim için iptal eder misin?"

"Sorun değil. İyi misin?" Yüzü endişeyle buruşuyor.

"Evet, sorun yok. Seni sonra bilgilendiririm." Kapılardan geçerken omzumun üzerinden söylüyorum. Bu bana sonunda ona Noah'tan bahsetmek için bir fırsat verecekti.

Western Lisesi'nin ön kapısından içeri girerken nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Etrafa bakındım ama hiçbir şey göremedim.
bir ofise benziyor.

"Kahretsin." Elimdeki telefona bakıyorum ve o kadını geri arayıp nereye gideceğimi sormanın aşağılayıcı olup olmayacağını merak ediyorum.

Ekranıma bakarken bir mesaj geldi.

Artık numaram sende var.

Ne? Merakla birkaç kez göz kırpmıyorum.

Angelo mu? Mesaj attım.

Başka kim olacak, bebeğim?

Bu adam benim ölümüm olacak. Ama şu anda onu düşünemem. Ve kesinlikle birkaç gün önce paylaştığımız o külot eriten öpücüğü düşünemem.

Numarasını kaydedip elimdeki göreve odaklanıyorum. Bu kaltağın ofisini nasıl bulacağıma.

Siktir et. Noah'a mesaj atıyorum.

Yarım düzine mesajdan sonra kendimi Bayan Wellman'ın ofisinin dışında buluyorum. Kapı açıktı, ben de içeri girdim ve Noah'ı, arkasında 60'lı yaşlarında cehennem gibi görünen bir kadının olduğu büyük bir masanın önünde otururken buldum. Noah'nın başı eğik, elleri dizlerinin arasında, tamamen yenilmiş görünüyor. Öfke damarlarımı dolduruyor.
Kimse onu böyle gösteremez.

"Bayan Smith," diyor soğuk bir selamlamayla, saatine bakmadan önce.

Bu amcik. Onu nasıl bulacağımı söylemedi. Bulduğumda da oğlumu idam mangası için sıraya dizmiş gibi oturtuyor. Bu tavrı sabrımı taşıran son damla oldu.

"Merhaba Sandra." Onu kızdırmak için ilk adını kullanıyorum ve işe yarıyor gibi görünüyor.

Kıllanıyor. "Lütfen oturun."

Noah'nın yanındaki sandalyeye oturup dizini dizime vuruyorum. Henüz kafasını kaldırıp bakmamıştı ama bu işe yaradı. Gözlerinde hayal kırıklığı ve endişe karışımı bir ifade vardı. Kaşlarımı kaldırıyorum ve Sandra'ya dönmeden önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

"Pekâlâ, buradayım. Bana tüm bunların ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?" Nazik davranmaya zahmet etmiyorum. Noah perişan görünüyor ve onu bir an önce eve götürmek istiyorum.

"Noah başka bir öğrenciyle kavga ederken yakalandı. Bu okulun fiziksel kavgalara karşı sıfır tolerans politikası var." Muhtemelen Noah'a döneceğimi düşünerek duraklıyor ama dönmüyorum. Sonunda devam etti.

"Noah bir günlük uzaklaştırma cezası alacak, hemen başlayacak ve yarın. Pazartesi günü dönebilir." "Peki

ya diğer çocuk?" diye sordum.

Burnunu çekiyor. "Aynı ceza."

"Kavgalarının nedeni uzaklaştırma kararında bir fark yaratır mı?"

Noah'ın bir sebebi olmadan kavgaya karışmayacağını biliyorum.

iyi bir sebep. Ama cezası için önemli değilse, o zaman bunu evde konuşuruz.

"Dediğim gibi, sıfır toleransımız var..."

Sözünü kestim. "Noah'nın yarın kaçıracağı okul ödevlerini yapmasının bir yolu var mı?"

Sandra'nın kaba davranışım yüzünden sinirlenmesini izliyorum. "Evet, devamsızlığı öğretmenlerine bildirilecek ve ödevleri yarın sabaha kadar kendisine e-posta ile gönderilecek."

"Güzel." Ayağa kalkıyorum.

Sandra ve Noah aynı anda ayağa kalkıyor, ikisi de bana bakıyor.

"Bayan Smith, kavga etmek burada ciddiye aldığımız bir şeydir."

"Evet. Ne kadar ciddiye aldığınızı görüyorum. Kavga edenlere eşit cezalar veriyorsunuz.

Her iki taraf da, birinin diğerinden daha suçlu olduğundan emin olsam da.

Sıfır tolerans saçmalığınız mantığa ya da merhamete yer bırakmıyor.

Şiddetin hoş karşılanmaması gerektiğini anlıyorum ve Noah ile eve gittiğimizde bir konuşma yapacağız. Ancak bu konuşmanın amacı tam olarak ne olduğunu ve neden olduğunu anlamam olacak. Ve karar verme sürecinizde gerçekleri kullanmadığınız için

bu tartışmanın bir parçası değilim." Noah'ya bakıyorum. "Bir şey için dolabına uğraman gerekiyor mu?"

Başını sallıyor, gözleri kocaman, gülümsemeye karşı koyuyor.

"Güzel." Sandra'ya dönüp bakıyorum. "Beni aradığın için teşekkür ederim." Sonra topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşıyorum.

Noah'nın uzun adımları bana hızla yetişmesini sağlıyor. Nefesinin altında, "Bu inanılmazdı." diyor.

Kendi gülümsememi tutmayı bırakıyorum. "Oldukça harika hissettirdi."

BÖLÜM YIRMI DÖRT

BETH

"**N**ah." En sevdiğim rahat yemek olan ızgara peynir ve domates çorbası tabaklarını yere bırakarak söylüyorum. "Konuşma zamanı."

Noah kaşığı eline alır ve çorba kâsesine desenler çizer.

Yanına oturuyorum ve dirseğini dürtüyorum. "Sana güveniyorum. Olanların bir nedeni olduğuna eminim, sadece bunu senden duymak istiyorum. Kiminle kavga ettin?"

İç çekiyor. "Şu aptal pislik, Mick."

"Mick mi?" Tekrar ediyorum.

Noah gözlerini devirir. "Evet, sanırım gerçek adı Michael ya da öyle bir şey. Tam bir pislik. Bunu herkes biliyor." İç çekiyor. "Kimyaya geç kalıyordum çünkü tuvalette durmuştum, o yüzden koridorlar çoğunlukla boştu. Köşeyi döndüğümde Mick ve kız arkadaşının dolapların önünde durduğunu gördüm. Etraflarımdan dolaşacaktım. Bilirsin, onlara geniş bir alan bırak. Ama sonra *Ow* dediğini duydum."

Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor. Bu hikayenin sonunda, bu Mick denen herifi kendim dövmek isteyeceğimden eminim.

Noah başını öne eğiyor. "Tereddüt etmediğimi söylemek isterdim ama ettim." "Noah, bununla kendine işkence edemezsin. İkinci kez tahmin etmek kolay

eylemlerinizi sonra. İnanın bana, hayat böyle anlarla doludur ama bunları aklınızdan çıkarmanın bir yolunu bulmalısınız."

Başını sallıyor ama kaşığıyla oynamaya devam ediyor. "Ona seslendim ama beni duymazdan geldi. Ve yaklaştığımda, onun kolunu tuttuğunu gördüm. Hem de çok sıkı. Ben de yüzüne karşı kalktım ve ona kızı bırakmasını söyledim. Adam tam bir pislik. Bana kendi işime bakmamı söyledi. Ben de ona bir pislik olmasının onu benim işim yaptığını söyledim."

Tamamen uygunsuz olacağını bildiğim için gülümsememi bastırıyorum. "Ben de onu ittim. Dengesini sağlamak için onu bırakmak zorunda kaldı. Aptal

Bana yumruk atmadan önce ayağa kalkmayı bile beklemedi. Babam bana kendini savunmayla ilgili bazı temel bilgiler öğretmişti, bu yüzden kaçmak kolay oldu."

"Seninle gurur duyuyorum..." Ben başlıyorum.

Sözümü kesti. "İşte o zaman ona yumruk attım."

"Oh." Huh. Buna ne demem gerekiyor? "O da sana vurdu mu?"

Noah omuz silkiyor. "Denedi. Ama sanırım biraz sersemlemişti." Konuşmaya başladığından beri ilk kez bana bakıyor. "Ona tekrar vurmam. Sadece onu dolaplara geri ittim. Ama o sırada öğretmen geldi. Mick'in kız arkadaşı nereye kaçtı bilmiyorum ama öğretmenin tek gördüğü Mick'in bana vurduğu ve benim onu ittiğim oldu. Ama Mick'in burnu kanadığı için öğretmen ona zaten vurduğumu düşündü. Yani, teknik olarak ben başlattım."

Derin bir nefes çekiyorum. "Belki, ama sen doğru olanı yaptın."

Noah bana "ama "yı bekliyormuş gibi bakıyor.

Bu sefer omuz silkiyorum. "Her şey berbat. Mick denen herifin kız arkadaşına kötü davranması berbat bir şey. Buna tanık olmak zorunda kalman berbat. Ama tanık olduğun için memnunum. Ve seninle gurur duyuyorum. Elbette, şiddet çözüm değil. Elbette, durumu tırmandırdın. Ama biliyor musun, hayat bu. Dışarıda asla mantık dinlemeyecek bazı insanlar var. İnsanlar

dünyayı her zaman kendi çarpık görüşleriyle görürler. Ve bazen bu insanların yüzlerine bir yumruk şeklinde bir doz gerçekliğe ihtiyaçları vardır." Duraksıyorum. "Ne yazık ki, böyle insanların öğrenme eğrisi uzun oluyor. Bu yüzden,

Pazartesi günü okula döndüğünde arkanı kollaman gerekecek."

Noah biraz başını sallar. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Marcus'a neler olduğunu anlatacağım, böylece o da ekibi bilgilendirebilir. O adamlar benim tarafımda olacaklar."

"İyi düşünmüşsün. Koçunuzu da aramanız gerekecek. Eminim bugün neden antrenmana gelmediğini öğrenecektir ama tüm hikayeyi duymalı. Ona doğruyu söylersen seni yedek bırakmayacağını hissediyorum."

"Onu bu gece arayabilirim."

"Güzel." Hâlâ kaşığı tutan elime bakıyorum. "Elin nasıl?" Kaşığı bırakıyor ve parmaklarını esnetiyor. "İyiyim."

Birkaç kez daha esnetiyor. Söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi görünüyor, ben de sessiz kalıyorum.

"Geçen hafta sonu eve erken geldim çünkü seni evde yalnız bıraktığım için kendimi kötü hissettim. Daha yeni olduğumuzu biliyorum... Bunların hepsinin yeni olduğunu biliyorum ama şu anda sahip olduğum tek aile sizsiniz. Kulübedeyken her şey yolundaydı. Ama sonra Marcus'un annesi seni sordu, hala burada olduğunu düşünmeden edemedim. Tek başına. Ben de bir bahane uydurdum.

ve eve geldim. Ama sonra buraya geldim..." Derin bir nefes alır. "Buraya geldim ve sen gitmiştin."

"Özür dilerim." Boğazımın düğümlendiğini hissederek söylüyorum.

"Hayır. Sorun değil. Sonunda anladım ki

Birisi." Omuzları çöktü. "Ama sonra senin biriyle çıktığını düşünüp endişelenmeye başladım. Ve aptal kafam bunun peşini bırakmadı. Çünkü ne Birini bulursan ne olur? Erkek arkadaşın olursa bana ne olacak? Annem gitti. Babam bize daha iyi bir hayat sağlayacağını söylemişti. Aptalca sözler verdi. Ben de ona inandım. Ama sonra bütün o parayı çalarak ve kendini öldürterek her şeyi berbat etti." Noah'nın nefesi kesilir. "Bu yeterince kötü ama sadece kendine zarar vermekle kalmadı, erkek arkadaşını da öldürttü.

Ve seni tüm bunların içine sürükledi. Bize birbirimizden bahsetmedi bile! Yani, bu ne *lan*! Ve şimdi sahip olduğum tek şey sensin... ve ben bile Eğer çıkmak istersen seni suçlarım... ama gitmeni istemiyorum. Gitmeni istemiyorum..." Noah son cümleyi fısıldıyor.

Sandalyemden kalktım ve onu sertçe kucakladım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Beni duyuyor musun? Hiçbir yere gitmiyorum."

Noah bana sarıldı. "Angelo'nun seni tuttuğunu gördüğümde... öldüğünü sandım."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim."

İkimiz de ağlıyoruz, birbirimize sarılıyoruz.

Bir elimle saçlarını okşuyorum. "Benden asla kurtulamayacaksın. Şimdi değil.

18 yaşındayken değil. 35 yaşında ve evliyken olmaz." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Seni seviyorum, Noah. Keşke seninle daha önce tanışsaydım ama bunun bir önemi yok. Sen benimsin. Ve hayatımıza başka kim girip çıkarsa çıksın, biz birbirimize sahibiz. Beni duyuyor musun? Her zaman birbirimize sahip olacağız."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

BETH

I Parmaklarım sonunda meleyen telefonumu kavrayana kadar elimi komodinin üzerine vuruyorum. Ekranı görmek için gözlerimi kısarak erteleme tuşuna basıyorum ve telefonumu göğsümün üzerine bırakıyorum

ve beni tekrar almak için uyuyacak.

Öyle değil.

İnleyerek telefonumu tekrar elime aldım ve alarmımı kapattım. Dün gece bok gibi uyumuşum. Noah ve ben birbirimize ağladıktan sonra akşam yemeğimizi kanepeye getirdik ve Seinfeld'i izlerken sessizce yedik. Hiçbir şey hakkında olmayan bir dizi tam da zihnimizin ihtiyacı olan şeydi.

Bundan sonra, yorgun zihnim memnuniyetle uykuya dalmalıydı. Ve öyle de oldu. Ama sonra Patrick'in harap olmuş arabasında baş aşağı sıkışıp kaldığım rüyalar bütün gece beni rahatsız etti. Beni huzursuz ve bok gibi hissettirdi.

Sakinleşmem lazım. Nihayet Cuma günü ve rahat bir şekilde başlamak istiyorum.

Telefonuma bakıyorum, sonra kapalı kapıma, sonra tekrar telefonuma. *Muhtemelen yapmamalıyım...*

Telefonumun kilidini açarak tarayıcıyı özel moda geçiriyorum. Neden zahmet ettiğimden emin değilim ama telefonumu açtığımda kendimi biraz daha anonim hissetmemi sağlıyor.

favori porno sitesi. Video seçimleri arasında gezinirken, zihnim dolaşmaya başlıyor. Ve aklımdan bir türlü çıkaramadığım iri yarı, aşırı kaslı bir kaslıya doğru gidiyor.

Angelo, adı bile seksi. Ama hala onu tam olarak anlayamıyorum. Onunla ilk tanıştığımda sessiz ve kabaydı. Sonra araya girip beni kurtardı, o kadar ileri gitti ki beni eve kadar taşıdı. Ve kaldı. İyi olduğumdan emin olmak için geceyi evimde geçirdi. Sonra gidip Noah ile bağ kurdu. Bu beni bayıltmamalı ama bayıltıyor. Gerçekten bayıltıyor. Ve öpücük. Tanrım, o öpücük. Ben de erkekleri öptüm. Erkeklerle seks yaptım. Çok değil ama tecrübesiz de değilim. Yine de bir şekilde o kısa, tüm giysilerimle öpüşme, belki de yaşadığım en cinsel yüklü andı. O kadar büyük, o kadar zarar verebilecek elleri nazikti. Ta ki öyle olmayana kadar.

Bacaklarımı birbirine sürtüyorum, avucunun yanımda nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum.

Parmak uçlarının etime batma hissi.

Nedenlerim üzerinde durmayı reddederek sitenin arama çubuğunu açtım ve

kaslı adamlar.

Küçük resimlere bakarken rastgele bir video seçiyorum. Sesimin kısık olduğundan emin oluyorum ve oynat tuşuna basıyorum. Ekrandaki adamı benim Angelo'm olarak hayal etmek çok kolay. *Benim Angelo'm mu?* Bu düşünceyi göz kırparak uzaklaştırıyorum; şimdi derin düşünme zamanı değil. Sığ düşünme zamanı.

Ekrandaki adamın kadının tangasını kenara çekip yüzüstü eğilmesini izlerken vücudumda bir sıcaklık hissediyorum. Bir elimle telefonumu tutarken diğer elim göğsüme düşüyor.

Telefonum bir mesajla titriyor.

Anne: Uyandın mı?

Yaltaklanıyorum. Elimi göğsümden çekerek mesajını siliyorum.

Ekrandaki adam şimdi kadını tamamen soymuştur. Ve pantolonunun fermuarını açıyor. Nefesimi tutuyorum. Bunun Angelo olmadığını biliyorum, ama bir kız hayal edebilir. Adam elini pantolonunun içine sokuyor.

Haftalardır senden haber alamıyorum.

Öfkeyle mesajı tekrar kaydırıyorum.

Adam ereksiyonunu avuçluyor, kocaman ereksiyonunu kadınınkine sürtüyor...

Beni araman gerek.

Adam içine girerken kadın kendinden geçerek başını arkaya atar. *Anne: Eğer beni geri aramazsan morgları aramaya başlayacağım. "Oh, hadi ama!"* Telefonumu tavana doğru bastırırken

Alnım. Şu anda rahat olmadığım kesin ama uyanığım.

Pes ederek kaslı adam fantezimden çıkıyorum ve anneme mesaj atıyorum.

Seni birazdan ararım.

Her zamankinden daha huysuz bir şekilde telefonumu yatağın üzerine fırlatıp banyoya giriyorum. Kabuslar ve soğuk bir duş. Ne gün ama.

-

Annemi aramadan önce işin yarısına gelmeyi bekliyorum. Bu, konuşmak için sadece birkaç dakikam olacağı ve telefonu çabucak kapatmak için mükemmel bir bahanem olacağı anlamına geliyor.

"Elizabeth, sonunda senden haber almak çok güzel." annemin selamlama şekli.

Direksiyonu sıkıyorum. "Selam, anne."

Annemle hiçbir zaman iyi bir ilişkimiz olmadı. Her zaman sert ve yargılayıcıydı, ben büyüdükçe daha da kötüleşti. Anneme göre, genlerimin çoğunu babamın tarafından almışım. Onun kalın kemiklerini ve geniş omuzlarını almışım. Koyu renk saçlarını ve gür kaşlarını. İnatçı kişiliğini ve alaycılığını. Büyürken duymak için harika şeyler.

Üniversitedeki ilk yılımda annem Florida'ya taşındığında, neden onunla birlikte taşınmak yerine Philadelphia'da kalmayı tercih ettiğimi anlayamadı. Bu karar bizim için sonun başlangıcıydı. Ve her ne kadar ilişkimizi daha da gerginleştirdi, bu kararımdan bir kez bile pişman olmadım.

"Peki torunum nerede? Onunla konuşmak istiyorum." Mızımız sesi kafatasımı gıcırdatıyor ve başımın ağrmasına neden oluyor.

"İşe gidiyorum, o yüzden burada değil."

Öfkelendi. "Onunla konuşmak istiyorum. Şimdiye kadar yerleşmek için zamanın olmuştur."

Noah ve ben taşındığımızda telefon numaralarımızı değiştirdik. Anneme numarasını vermememin bahanesi olarak Noah'ın alışmak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledim. En iyi günlerinde bile toksiktir ve Noah'ın şu anda buna ihtiyacı yok. Eğer hiç olmazsa.

İçimi çektim. "Bu hafta sonu seni tekrar arayacağımdan emin ol ve ikimizle de konuşabilirsin."

"İyi..." diye kelimeyi uzatıyor. "Yeni okulunda işler nasıl gidiyor?"

"Gerçekten iyi." Şu anda cezalı olduğu gerçeğini es geçiyorum. "Gelecek hafta ilk hokey maçına çıkacak. Ve takımda bazı arkadaşlar edindi."

"Şimdiden arkadaş mı oldunuz?" Sesindeki şaşkınlık mı yoksa onaylamama mı anlayamıyorum. "Evet. Geçen hafta sonu arkadaşlarından biriyle onların kulübesine gitti." "Evet."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, keşke geri alabilsem diyorum. "Ah." Annem onaylamamanın galip geldiğini söylüyor.

Hemen savunmaya geçiyorum. "Bunda bir sorun mu var?"

"Tabii ki hayır. Eminim titiz davrandınız ve bu *arkadaşınızın* bir şeyi kabul etmeden önce ailemle konuşmalıyım." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yaptım."

"Ona çok fazla özgürlük tanımamanız gerektiğini düşünüyorum. Böyle çocukların sağlam bir ebeveyn figürüne ihtiyacı vardır."

"Ne gibi çocuklar?" Ben soruyorum.

"Bana küsmene gerek yok. Gücendirmek istemem. Sadece Noah'ın içinde babasından çok şey var."

Derin bir nefes alarak öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Anne, Noah harika bir çocuk. Aaron gibi görünebilir, onun zekâsına ve esprilerine sahip olabilir ama o iyi bir çocuk. Onun gardiyanı olmama ihtiyacı yok. Onun ailesi olmama ihtiyacı var. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve - şimdiye kadar- bu bizim için işe yaradı."

"Eminim öylesindir. Ben sadece genç erkeklerin ele avuca sığmadığını söylüyorum." "Noah'ı bilseydim çok yardımcı olurdu, oh - ben bilmiyorum - son 16 yıl içinde *herhangi bir* zaman."

Annem sinirli bir şekilde iç geçirir. "Bunu aşmıştık Elizabeth. Aaron'ın son birkaç yıla kadar Noah'la pek bir ilgisi yoktu. Ve o zamana kadar sen onunla konuşmuyordun bile."

"Ve hepsi benim suçum mu?" Bunu hâlâ benim üzerime yıkmasına öfkelenerek soruyorum. "Artık geçmişte kaldı," diye cevap veriyor annem.

"Elbette." Konuşmaya kendimi o kadar kaptırmışım ki Atom'un otoparkına döndüğümde kendime şaşıyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Şimdiden mi?" Annem sanki dostça bir sohbet ediyormuşuz gibi üzgün bir şekilde soruyor.

"Evet. İşe gitmem gerekiyor." Bir park yerine çekerek cevap verdim. "Tamam. Ama bu hafta sonu aramayı unutma, böylece Noah'la konuşabilirim." İçimi çektim. "Unutmayacağım."

Boktan ilişkimizin tek iyi yanı annemin her zaman her şey yolundaymış gibi davranması. Bu hafta sonu onu tekrar aradığımda, bu tatsız konuşma hiç olmamış gibi davranacak. Bu sağlıksız ama dramayla uğraşmaktan daha kolay.

Arabayı durdurup yolcu koltuğundaki çantamı almak için uzandım. Boştu. İnledim. Evet, bu gün için doğru zaman. Çantamın ön kapının yanında durduğunu hayal edebiliyorum. Ceketimi çekerken düşürdüğüm yerde. Önemli bir şey değil. Telefonum ve anahtarlarım ceketimin cebinde. İş bilgisayarımda randevularım için ihtiyacım olan her şey var. Ama çantamda cüzdanım vardı. Ve kahvaltı barım. Ve öğle yemeğim. Sanırım bugün oruç tutacağım.

Tempolu havada aceleyle ilerliyorum, son anda ellerimi ceplerimden çıkarıp ön kapıları açıyorum.

"Beth!" İçeri adımıımı attığım anda Sissy'nin sesi beni karşılıyor. "Hey, Sissy."

"Mutlu Cumalar!" Yüksek sesle şarkı söylüyor. Biraz gülüyorum.

"Öyle mi?"

Sissy somurtuyor. "Sorun nedir?"

"Bir sorun yok. Sadece o sabahlardan birini yaşıyorum, anlarsın ya?"

Gözlerini genişletir. "Ah kızım, çok iyi biliyorum. Merak etme, gününü güzelleştireceğiz."

"Teşekkürler." Gülümsüyorum.

"Peki ya dün? Her şey yolunda mı? Son randevunuzu aradım ve ailevi bir acil durumunuz olduğunu söyledim. O da sorun etmedi ve bugünkü açılışınız için yeniden randevu verdi."

"Teşekkürler. Sana borçluyum." Bu isteyebileceğim en iyi açılıştı. "Her şey yolunda, ama bunun bir aile meselesi olduğu konusunda haklıydın." Onu izliyorum, beni izliyor. "Yeğenim okulda bir kavgaya karıştı. İçeri girip onu sürtük danışmanının elinden kurtarmak zorunda kaldım."

Sissy'nin kaşları havaya kalktı. "Vay canına! Bir yeğenin olduğunu bilmiyordum." Başımı salladım.

Başımı öne eğiyor. "Anladığım kadarıyla buralarda yaşıyor."

"Benimle yaşıyor." Dudağımı ısııyorum. Onu tanımıyorum, gerçekten tanımıyorum ama ona gerçeği söylemek istiyorum. Ya da en azından güvenli olduğu kadarını. "Adı Noah. 16 yaşında. Babası, yani benim kardeşim, geçenlerde bir araba kazasında öldü. Onun velayetini aldım ve yeni bir başlangıç yapmak için buraya taşındık." Omuz silkiyorum. "Çocukken bir süre Minnesota'da yaşadım. Doğru olan buymuş gibi hissettim.

yap."

Sissy bana bakıyor. Sadece bakıyor. Ağzı hafifçe açık.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Sana daha önce söylemediğim için özür dilerim. Bu bizim için hâlâ yeni bir şey. Gerçekten yeni. Ve bu konudan bahsetmek pek kolay değil. konuşma."

Sissy'nin elleri havaya kalktı. "Tanrım, sus artık." Sonra masanın etrafında koşuyor ve kendini bana atıyor. Minik kolları boynuma dolanıyor ve beni kucaklıyor. "Çok üzgünüm tatlım. Birkaç yıl önce bir kuzenimi sarhoş bir sürücü yüzünden kaybettim. Kardeşimi ya da babamı bu şekilde kaybettiğimi hayal bile edemiyorum. Hayat tam bir dangalak." Bana daha sıkı sarıldı. "Noah sana sahip olduğu için çok şanslı. Ben de taşınmak için bizim soğuk eyaletimizi seçtiğin için mutluyum.

için."

Onun tepkisi karşısında duygusallaşamayacak kadar şaşkınım. Eminim bu daha sonra gelecektir.

"Şimdi." Geri çekildi ve beni kol mesafesinde tuttu. "Bana şu kaltak danışmandan bahset."

-

Ofis telefonum çaldı. Tuhaf. Daha önce kimsenin aradığını sanmıyorum. Tüm planlamalarımı web sitesi üzerinden yapıyorum, bu yüzden şimdi kimin arayacağını hayal bile edemiyorum.

Elime aldım, sonra tereddüt ettim. Cevap vermem gereken belli bir yol var mı? "Hey ağız soluyan, *merhaba* diyecek misin?" Sissy'nin sesi geliyor hat boyunca.

Bir kahkaha patlattım. "Tanrım, sen olduğuna çok sevindim. Beynim tamamen dondu."

"Yok artık." Kıkırdıyor.

"Bu hattı arayan ilk kişi sizsiniz ve ben panikledim. Senaryo gibi bir şeyle mi cevap vermem gerekiyor?"

Sissy alay ediyor. "Ne? Hayır. Kokain içmeyi bırak. Şimdi kışını kaldır ve buraya gel.

Bir ziyaretçiniz var." Telefonu kapatır.

Ziyaretçi mi? Takvimime bakıyorum. Sabahki son hastam az önce çıktı ve öğleden sonra başlamadan önce bir saatim var.

İçimden bir ses belki de Angelo'dur diyor. Ama o sesi tokatlıyorum, bu aptalca bir düşünce. Angelo burada olsaydı ve beni görmek isteseydi, Sissy tarafından ziyaretçi olarak anons edilmesine gerek kalmazdı.

Ne kadar aptal olduğumu fark edip kalktım.

Son köşeyi döndüğümde, masanın yanında durup Sissy ile konuşan kişiyi fark etmem sadece bir saniyemi alıyor.

"Noah?"

Adını duyunca bana doğru döndü. "Selam." "Sana da merhaba." Sırıttıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" Noah bir kese kağıdı tutuyor.

"Hediyelerle geldim."

"Kapa çeneni!" Bir adım öne çıktım. "Bana yemek getirdin mi?"

Gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, burrito. Zaten spor salonunu kontrol etmek için ziyarete gelmeyi düşünüyordum. Sonra ön kapıda çantayı fark ettim. Sen gittikten birkaç saat sonraydı, o yüzden yiyeceklerin kötü olup olmayacağından emin değildim.

ya da değil." Başını kapıya doğru salladı. "Yine de çantayı getirdim. Hâlâ arabada."

"Vay canına, teşekkürler! Sen en iyisisin!" Gülümsemekten yanaklarım acımaya başladı.

"Aww." Sissy kendini masanın üzerine bırakıyor. "Çok tatlısınız."

Gözlerimi devirip Noah'ya bakıyorum. "Kendin için de yiyecek aldın mı?"

"Duh."

"Ofisimde yiyebiliriz. Göz alıcı bir yer değil ama masam masa olarak iş görür." Ona el sallamaya başladım, sonra durdum. "Ah, doğru ya." Alnımı tokatladım. "Noah, bu Sissy. Buralarda en sevdiğim kişidir. Ve Sissy, bu Noah, benim süper tatlı, burrito taşıyan yeğenim."

"Hadi canım, Sherlock." Sissy deadpans. "O güzel Smith yeşili gözleriyle bana baktığı anda kendimi tanıtmadığımı mı sanıyorsun?"

Noah bana sırtıyor. "Hatta kendini senin en sevdiğin kişi olarak tanıttı."

Sissy kaşlarını ona doğru kaldırır. "Yanıldım mı?"

"Hayır, hanımefendi," diye yanıtlar Noah.

Hanımefendi derken Sissy'nin yüzündeki sırıtış benimkiyle yarışıyor.

"Tamam, tamam. Şimdi yemeğe gidiyoruz." Noah'ya beni takip etmesini işaret ederek söylüyorum.

Ofisimde, müziği duyabilmek için kapıyı açık bırakıyoruz ve Noah bana bu sabah öğretmenlerinden aldığı ödevlerden bahsediyor.

"Derslerinizin durumunu görebileceğim bir portalınız var mı?" diye sordum.

"Evet. Bir yere yazmış olabilirim ama Pazartesi günü sorabilirim."

"Buna minnettar olurum." Daha fazlasını söylemek için ağzımı açıyorum ama çevresel görüşümde büyük bir form kapı aralığını dolduruyor.

Figür açık kapıma iki kez vurduğunda başımı çeviriyorum. "Angelo." Ve işte o an, güne "Angelo" ile başladığımı hatırlıyorum.

Onun anısına mastürbasyon yapma girişimim başarısız oldu. Yanaklarım alevlendi.

"Doktor." Gözlerini kısıyor, şüphesiz sistemimi dolduran utancı görüyor.

"Merhaba, Angelo." Noah, kaptığım fazladan sandalyede daha dik otururken şöyle diyor.

Angelo merhametle dikkatini kızaran yüzümden başka yöne çeviriyor. "Fighter." Noah'a başıyla selam veriyor.

Kendimi normal davranmaya zorlayarak odamdaki bankı işaret ediyorum. "İçeri gelebilirsin. Öğle yemeğimiz neredeyse bitti." Noah'nın top haline getirilmiş folyosuna bakıyorum. "Ben de öyle. Hepimiz insan çöprü gibi yemiyoruz."

Noah omuz silkiyor.

"Hey, sıcakken almalıyım." Angelo odama adım atıyor.

Oturduğum yerden, kapı çerçevesinden daha uzun ve daha genişmiş gibi görünüyor. Ağzım sulanıyor ama burritomdan değil.

"Siz ikiniz kültürsüz dinsizler gibi yiyebilirsiniz ama ben ikramlarımın tadını çıkaracağım."

"Bunu sen yap." Angelo'nun sesi üzerimde yuvarlanırken, küçük bir gülümseme ağzının kenarını çekiyor. Ve yemin ederim, sanırım orgazm oluyorum.

"Aslında dün okulda işlerin nasıl gittiğini sormak için uğramıştım." Dikkatini tekrar Noah'ya çevirir. "Bir kavgaya karıştığınızı duydum."

Noah'ın cevabı "Kavga bile sayılmazdı" oldu. Küçük pislik. "Bana anlatacak mısın?" Angelo sorar.

Noah bana bakıyor. Onay için mi? Ona küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum ve ihtiyacı olan tek cesaretlendirme bu oluyor. Noah Angelo'ya her şeyi anlattı. Mick'i ilk gördüğü andan. Beklediği için kötü hissetmesine kadar. O küçük bok kafalının burnuna yumruk atmasına kadar. Bayan Sandra Wellman'a sürtüklük yapmama kadar.

Tüm hikayeyi ikisi arasında gidip gelerek geçirdim. Noah rahat görünüyor. Hikayeyi Angelo'ya tıpkı bana anlattığı gibi anlatıyor. Angelo da her ayrıntıya alışılmadık bir şekilde duygusal tepkiler veriyor. Öfke. Şok. Gurur. Eğlence.

Noah işini bitirdiğinde Angelo bankta oturmuş, öne doğru eğilmişti. "Söylemeliyim ki, lakabının hakkını bu kadar çabuk vermeni beklemiyordum. İyi iş çıkardın, Fighter." Gözlerini bana dikti. "Ama teyzen haklı. Bu çocuk muhtemelen kuyruğunu kısıtırıp gitmeyecek, o yüzden altınıza dikkat etmeniz gerekecek. Eğer Beth için sorun olmazsa, sana birkaç şey gösterebilirim."

Dudağımı ısırdım. "Ne tür şeyler?"

Angelo oturur. "Ağır torbanın üzerinde gösterebileceğim türden şeyler."

"Kum torbası mı?" Ben soruyorum.

Noah bana doğru döndü. Gözleri umutla açılmıştı. "Lütfen?"

Gözlerimi kısıyorum ve parmağımı ikisinin arasında sallıyorum. "O yavru köpek bakışlarınızla bana saldırıp istediğinizi elde edebileceğinizi

sanmayın."

Angelo bir kahkaha patlattı. O kadar yüksek ve derin bir ses ki sıçramama neden oldu.

Sonunda gülmeyi bıraktığında bana sırtıyor. "Yavru köpek gözleri mi? Daha önce bununla suçlandığımı sanmıyorum."

"Yani?" Noah soruyor.

"Evet, evet. Siz ikiniz gidip bir şeyleri yumruklama alıştırmayı yapabilirsiniz. Ama gitmeden önce burada durun."

İkisi de ayağa kalktı ve önce Noah çıktı. Beni Angelo ile yalnız bıraktı.

Hissettiğim samimiyeti sesime yansıtıyorum. "Bunu yapman çok hoş. Gerçekten, seni hokey sopasıyla dövmeye çalıştığından beri ona iyi davranmaktan başka bir şey yapmadın. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Angelo bakışlarımı tutarken ağzı küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

Sonra o dönüp kapıdan çıkarken ben dudağımı ısırıyorum. Ve kalçalarımı sıkıyorum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

BETH

"A Her şeyi aldığınıza emin misiniz?" diye sordum. "Evet." Noah bıkkın bir şekilde cevap veriyor.

"İkinci su şişen var mı?" Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor.

"İhtiyacın olursa çantamda bir protein bar daha var."

"Beth, sakın ol. İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Emin misin?" Yirminci kez soruyorum.

Bana öylece bakıyor.

"Tamam. Tamam. Tamam. Özür dilerim. Bunu daha önce hiç yapmadım!" Ellerimi kucağımda sıkıyorum.

Noah gerginliğini paylaşmıyor gibi görünüyor.

"Bunu yüzlerce kez yaptım." Sırıttıyor.

Omzuna vurmak için elimin tersini kullanıyorum. "Sezonun ilk maçı için çok ukalasın."

Noah omuz silkiyor. "Şaşırtıcılığımı yakında göreceksin."

Ona tıpkı babası gibi konuştuğunu söylemek için ağzımı açıyorum ama kendimi durduruyorum. Böyle bir şey söylemek hoş karşılanır mı, yoksa onu kızdırır mı bilmiyorum. Ona sonra söylerim.

"Şimdi mi geliyorsun, yoksa bekleyecek misin?" Noah bana sordu.

"Seninle geleceğim." Maçın başlamasına daha 45 dakika var, o yüzden eminim birçok ebeveyn daha geç gelecektir. Ama bir koltuk bulup içeride beklemeyi tercih ederim.

Parmağımı kaldırıyorum, "Bir saniye."

Uzanıp Noah'nın arkasındaki koltuğun cebinden bir şey çıkarıyorum. Kabartmak için hızlıca salladıktan sonra örme ponpon şapkayı başımdan aşağı indiriyorum. Mavi ve altın rengi biraz iğrenç ama Noah'ın takımı Hawks'ın renkleri. Ve ön tarafında, büyük beyaz harflerle, bir çift çapraz hokey sopasının altında *Hawks* yazıyor.

Noah'a bakıyorum, bir tepki bekliyorum. O da bana bakıyor. Ta ki bir kahkaha patlatana kadar.

"Ne?" Bana güldüğünden emin olmama rağmen gülümsüyorum.
"Sevimli olduğunu düşünmüştüm."

Dikiz aynasından kendime bakıyorum. Hâlâ şirin olduğunu düşünüyorum. Noah gözünün kenarındaki gerçek bir damla yaşı siliyor. Ellerimi kaldırıyorum. "Oh, hadi ama! O kadar da kötü değil."

Noah başını sallıyor, hâlâ sırtıyor. "Sen delisin." Sonra uzanıp ponponuma bir fiske vuruyor.

Elini savuşturarak, huff ettim. "Çık arabamdan, komik adam."

Gülümsemem buz arenasının kapısının yarısına gelene kadar sürüyor. Düşündüğüm gibi, oyuncuların çoğu içeri yalnız giriyor ama gördüğümüz ebeveynler pek de arkadaş canlısı görünmüyor. O kadar gerginim ki avuç içlerim terlemeye başlıyor. Bu da beni daha da strese sokuyor. Ben bir yetişkinim, bir grup banliyölünün beni korkutmasına izin vermeyeceğim.

Kapıya vardığımızda Noah'ya, "Marcus'un annesini benim için göstermen gerekecek," diyorum.

"Sanırım şehir dışında."

"Ne?" Sesim bir oktav yükseldi ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum.

Noah kapıyı benim için açık tuttu. "Bir iş seyahati ya da onun gibi bir şey vardı.

Ama babası burada olmalı."

Yanımdan geçip gidiyorum, zihinsel olarak kendimi yalnız oturmaya hazırlıyorum. İçten içe kayıp bir köpek yavrusu gibi takip edebileceğim birinin olmasını umuyordum.

Noah uzun kolunu omuzlarıma attığında beni şaşırtıyor. Kıkırdıyor.

"O kadar korkmuş görünme. Eğer Angelo'yla başa çıkabilirsen Dev Rossi, birkaç züppe ebeveynle başa çıkabilirsin."

Derin bir nefes alıp yanaklarımdan genişlemesine izin veriyorum. "Angelo sürüsünü yargılayıcı hokey annelerine her zaman tercih ederim."

Noah güler. "İyi olacaksın." Göremediğim biri ona sesleniyor. "Gitmem gerek."

"Pekala. Dışarıda biraz kış tekmele." Güvensizliğimi bastırarak ona söyledim.

"Her zaman." Kolunu omzumdan indiriyor ama hemen uzanıp şapkamı gözlerimin üzerine indiriyor.

"Velet!" Ona bağıriyorum, yanımdan geçen bir kadının onaylamayan botokslu kaşlarını görmek için şapkamı tam zamanında yukarı itiyorum.

Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzümün ürpertici bir şekilde

buruştuğundan eminim. Arkasını dönüyor ve tribünlere doğru ilerlemeye devam ediyor.

"Eesh." Kendi kendime mırıldandım.

Ellerimi ceketimin önünde gezdirirken, hem şirret bakışlardan hem de soğuktan korunmak için ek bir katmana sahip olduğum için mutluyum. Arenanın içinin soğuk olacağını neden düşünmediğimi bilmiyorum. *Buz* arenası. Bunu içten içe fark ettiğim için mutluyum. Bunu Noah'ya yüksek sesle söyleseydim, eminim yine bana gözlerini devirirdi.

Anti-sosyal bir korkak olmaya karar vererek, kimseye yakın olmayan bir yer seçiyorum.

Sonraki yarım saat boyunca, tribünler veliler ve diğer öğrenciler olduğunu tahmin ettiğim kişilerle dolarken takımların ısınmasını izliyorum. Noah bana numarasını söylememiş olsa bile, kaskından görünen kumral saçlarından onu tanıyabilirdim.

İlk ders bittiğinde Noah'nın kendine olan güvenini tamamen anlıyorum. Çocuk tam bir süper yıldız. Maça başlamadı ama eminim en iyi oyuncularından biri olduğu için bu durum değişecektir. Yetenekleri yüzünden birkaç anneden kötü bakışlar almış olabilirim. Görmezden geldiğim bakışlar. Çocuklarının Noah kadar iyi olmaması benim suçum değil.

İkinci devrenin sonunda Noah bir gol attı. Çılgılık atarak ayağa fırladığım için utanmıyorum bile. Tek çılgılık atan ben değildim. Ve eğer sıramın aşağısındaki bir grup sevimli kız bir gösterge ise, sanırım Noah okuldaki popülaritesini küçümsüyordu. Bunda şaşılacak bir şey yok, o harika biri.

Üçüncü dersin başlamasını beklerken çantamın bacağımda titrediğini hissediyorum.

Telefonumu çıkarırken Angelo'dan bir mesaj gördüm.

Angelo: Oyun nasıl gidiyor?

Kaşlarım çatılıyor ve Noah'nın geçen hafta spor salonunda bir şeyleri yumruklarken ona oyundan bahsetmiş olması gerektiğini anlıyorum.

Bana numarasını vermek için attığı ilk mesaj dışında Angelo bana hiç ulaşmadı. Ama her gün spor salonunda bana merhaba demeyi ihmal etmedi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama günümün en önemli olayı haline geldi.

Spor salonu dışında ne yaptığını bilmiyorum. Gerçek bir işi olduğunu varsayıyorum ama belirli bir programı yok. Bazen ben çıkarken o da geliyor. Bir keresinde arabalarımıza aynı anda yürümüştük. Diğer zamanlarda onu öğle yemeğinde görüyorum. Hiçbir zaman aynı olmuyor ve bu da beni diken üstünde tutuyor.

Uzun, derinlemesine konuşmalar yapmıyoruz. Ve kesinlikle tekrar öpüşmedik. Ama güzeldi. Hoş. Arkadaşça.

Üçüncüye önde giriyorlar ve Noah ortalığı yıkıyor! Bir gol attı!

Angelo: Şaşırmadım, bu çocuk bir kazanan.

Ben: Güven bana, o bunu biliyor.

Angelo: Eğer doğruysa ukalalık

sayılmaz. Ben: Ukala bir adam

gibi konuştun.

Angelo: Dediğim gibi.

Ben: (gözlerimi devirdiğimi hayal edin)

Angelo: Her şeyi yaptın mı? Yüz boyası? Pankart?

Ben: Hayır, ama bu harika bir fikir. Sadece bir

şapkam var. Angelo: Şapka mı? Hiç etkilenmedim.

Dudağımı ısıyorum. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Yapmamam gerektiğini *biliyorum*. Ama kendimi dinleme konusunda hiç iyi olamadım. Kamera simgesini seçerek selfie moduna geçiyorum ve telefonumu havaya kaldırıyorum. Fazla düşünmeden saçlarımı ayarlıyorum, böylece omuzlarıma eşit bir şekilde yayılıyorlar. Asık ördek suratını nasıl yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden objektife kocaman şapşal bir sırıtma veriyorum, fotoğrafı çekiyorum, odağın dışında olduğunu fark ediyorum ama yine de *gönder* tuşuna basıyorum.

Fotoğraf geçer geçmez pişman oluyorum. Hem de çok pişmanım.

Angelo hemen cevap vermeyince daha da pişman oluyorum. Numaramı ve adımı tekrar değiştirmeyi düşünüyorum. Ama ben kaçamadan o cevap veriyor.

Angelo: Böyle bir şapkayı ancak sen sevimli gösterebilirsin.

Sevimli mi? Angelo bana sevimli mi dedi? Bana sevimli demesini istiyorum mu? Bu küçük bir kedi yavrusuna söylenecek bir şey. Çıplak görmek istediğin bir kadına söyleyeceğin bir şey değil.

İçim biraz söndü.

Ben: Teşekkürler mi?

Angelo: Bir şey değil.

Bir düdük çalıyor, dikkatimi çekiyor.

Ben: Son dönem başlıyor. Şimdi dikkatimi vermeliyim.

Angelo: Benim için ekstra tezahürat yap.

Maçın geri kalanını dikkatim buzdaki Noah'yı izlemek ve Angelo'yu düşünmek arasında bölünmüş bir şekilde geçiriyorum. Son düdük çaldığında, Noah'nın takımı 4-2 kazanıyor ve ben kendimi hiç bu kadar gururlu hissetmemiştim.

Lobide durmuş, kalabalığın kapıdan yavaşça dağılmasını izliyorum.

Muhtemelen Noah ile buluşma planlarımız hakkında konuşmalıydım.

maçtan sonra. Sanırım bu taraftan geri dönmek zorundalar ama emin değilim. Her iki durumda da arabama gider ve orada olmadığımı görürse geri gelip beni bulacaktır.

"Beth?" Döndüğümde 40 yaşlarında, gülümseyen bir adamın bana yaklaştığını görüyorum. "Sen Noah'ın teyzesisin, değil mi?"

Biraz temkinliyim ama yine de gülümsedim. "Evet, benim."

Elini uzattı. "Ben Daniel Anders, Marcus'un babasıyım."

"Oh, merhaba!" Elini sıkıyorum. "Sizinle tanışmak harika. Bu akşam Linda'yla tanışmayı dört gözle bekliyordum ama Noah onun şehir dışında olduğunu söyledi."

Daniel başını sallar ve saatine bakar. "Birkaç dakika içinde inmiş olur. Bütün hafta iş toplantısı vardı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Konferanslar en kötüsüdür." Daniel gülüyor. "Haklısın."

Klasik bir *baba* gibi görünüyor. Kısa kahverengi saçları ağarmış. Yaklaşık 1.80 boylarında, biraz göbekli. Kıyafetleri işten gelmiş gibi rahat, ama işyeri çok havasız değil. Kesinlikle Onu bir tekne ya da kar arabasıyla dolaşırken hayal edin.

"Geçen hafta sonu Noah'yı ailenize davet ettiğiniz için tekrar teşekkür etmek istiyorum. Bu gerçeğe çok hoştum." Ona söyledim.

Beni başından savdı. "Bize teşekkür etmenize gerek yok. Noah mükemmel bir misafirdi. Evimiz genellikle akrabalar kadar aile dışından insanlarla da doludur. Yani bu bizim için yeni bir şey değil."

"Yine de arkadaş edindiğini bildiğim için minnettarım."

Daniel'in yüzü ciddileşir. "Kesinlikle. Bu çocukların iyi arkadaşlıklar kurması çok önemli. Onları her zaman kulübeye getirmemizin nedenlerinden biri de bu. Onları beladan uzak tutuyor. Boşta gezen eller falan." Kendi çocukluğumdan çok iyi anladığım için başımı sallıyorum. "Konu açılmışken,

Bu hafta sonu tekrar gidiyoruz. Geçen seferki gibi.

Çocuklar yarın antrenmanı bitiriyor. Marcus Noah'ı davet etmediyse bile, davet etmeyi planladığını biliyorum."

"Ne yapmayı planlıyorum?" Bir çocuk yanıma gelip soruyor. Beni görünce gözleri açılıyor, sonra gülümsüyor. "Şey, merhaba. Ben Marcus."

Elini uzatmaya başlar ama Noah yanındadır ve onu kafasının arkasından kelepçeler. "*Dostum.*"

Elimi sıkmaya çalışan arkadaşını neden azarladığından emin değilim. Marcus'un babasının da sabır arar gibi tavana baktığına eminim.

Marcus'a garip bir şekilde el sallıyorum. "Merhaba. Ben Beth, Noah'ın teyzesiyim." Marcus daha da sırttı.

Daniel elini Marcus'un koluna koydu. "Ben de tam Beth'e Noah'yı bu hafta sonu kuzeye davet etmeyi planladığımı söylüyordum."

"Doğru ya!" Marcus'un gözleri arkadaşında durmadan önce ben ve Noah arasında gidip geliyor. "Tabii evde kalmayı tercih etmezsen. Hafta sonunu seninle geçirebilirim."

Noah arkadaşına hamle yapar gibi yapar ve Marcus gülerek geri çekilir.

"Pekâlâ, pekâlâ." Daniel Marcus'a yol göstererek şöyle der. "Bunu yapmak güzeldi. tanışalım, Beth."

"Sana da." Oğluyla birlikte uzaklaşırken seslendim. Onlar uzaklaşınca Noah'ya dönüyorum. "Bu çok garipti." Noah sadece bana baktı. Sanki aptalmışım gibi. "Onlarla gidebilirsin. Ben evde tamamen iyi olacağım. Ve dansa gitmeyeceğim, söz veriyorum. Marcus'u çağırmak istemediysen tabii.

İkisi de benim için sorun değil."

"Evet, hayır. Marcus gelmiyor. Onlarla yukarı çıkacağım." Başını sallayarak cevap verdi.

Bir adım öne çıkıp onu kucaklıyorum ve kulağına bağırarak fısıldıyorum. "Orada harikaydın!"

Peki küçük ahmak ne diyor? "Sana söylemiştim."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

ANGELO

***I**burada olmamalıydı.*

Kendime bunu söyleyip duruyorum. Yol boyunca kendime bunu söyledim ama yine de buradayım. Ön tarafa doğru yürüyorum.

Noah'nın kamyonetinin garaj yolunda olmadığını fark ettim. Beth evde yalnız.

Gerçekten burada olmamalıyım.

Tüm sağduyumu hiçe sayarak elimi yumruk yapıp kapıyı çalıyorum. Cevap olarak, ürkmüş bir çığlık duydum. Ardından bir havlama sesi. *Oh iyi, onu korkuttum.* Gözlerimi gökyüzüne kaldırıyorum. Harika bir başlangıç, Ang.

"Beth, benim," diyorum kapıya doğru. "Angelo."

Yok artık, benim. Cumartesi gecesi saat 10:00'da kapısını çalan başka bir erkek olmasa iyi olur. Bu düşünceyle içimde dönen kıskançlığı fazla düşünecek değilim.

"Oh, um, geliyorum!" Sesleniyor.

Elim yumruk gibi kalıyor. Bu sözleri farklı koşullar altında söylediğini duymak için neler vermezdim.

Kilitler açılırken köpeklerle bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve bir adım geri çekiliyorum, böylece onun üzerine çıkmamış oluyorum. Odadaki en büyük kişi olmaya alışkınım. Güvenlik alanında kariyer yaptığım için bu her zaman bir avantaj olmuştur. Ve Beth'in bana bakışını gördüğümde, bunun bir avantaj olduğunu düşünüyorum. onunla da avantaj. Ama yine de benden korkmasını istemiyorum.

"Angelo?" Kapı açılırken Beth adımı bir soru gibi söylüyor. "Hey..."

Ağzımdan çıkacak her kelime boğazımda düğümleniyor. Karşımdaki siren karşısında kelimenin tam anlamıyla nutkum tutuldu. Onun kadar dikkatimi çekmeyen balo elbiseli kadınlar gördüm.

Beth önümde duruyor. Yalınayak. Her zamankinden daha kısa. Saçları omuzlarına dökülmüş, göğüslerinin üstünü sıyrıyor. İnce askılı bir atlet tarafından zar zor yerinde tutulan göğüsler. Sütyensiz. Lanet olası sütyen yok.

Bir çift uyumlu lacivert uyku şortu bacaklarını çıplak bırakıyor. Üzerindeki büyük kapüşonlu sweatshirt olmasaydı, fermuarı açılmış ve tüm baştan çıkarıcı formunu bana gösterecek şekilde küçücük kıyafetinin içinde donacaktı. Tam olarak üç-XL kapüşonlu. *Benim* kapüşonlum.

"Bu bir sürpriz," diyor Beth yüzünde bir gülümsemeyle. O güzel, pembe yanaklı yüzüyle.

Ona bakmak için fazladan bir saniye ayırdığımda, işaretleri görüyorum. İçki içiyordu.

Gerçekten burada olmamalıyım.

"İçeri gelmek ister misiniz?" Benim şaşkın sessizliğime aldırmadan soruyor.

Gitmem gerek.

"Evet."

Ben bir ahmağım.

Ön kapıdan içeri adım atarken gözlerimi Beth'ten ayırıyorum ve kendime bir anlığına sakinleşmek için izin veriyorum. Ayakkabılarımı çıkarırken canavar köpekleri beni hızlıca kokluyor ve sonra uzaklaşıyor. Sehpanın üzerinde bir kase patlamış mısır, yanında çoğunlukla boş bir şarap şişesi ve gerçek bir şarap bardağı yerine kullandığı kısa bir meyve suyu bardağı var. Televizyon duraklatılmış.

"Habersiz uğradığım için özür dilerim. Buralardaydım," diye yalan söyledim. "Konteynirınızı bırakayım dedim." Yalan değil. Konteyneri tutuyorum.

Kahvaltımı götürmem için kullanmama izin verdiği tupperware, bu eve girdiğim diğer tek seferdi.

"Oh, teşekkürler. Bunu yapmana gerek yoktu." Onu elimden aldığını söylüyor.

Omuz silktim. "Özgürdüm." Oturma odasına dönüp bakıyorum. "Bölüyor muyum?"

Gidebilirim."

Gitmeliyim.

Beth bana kendini küçümseyen bir gülümseme veriyor. "Meşgul değilim. İstersen gelip oturabilirsin."

Benden uzaklaşıp kanepeye doğru yürümesini izliyorum. Arkadan bakınca kazağımın altında çıplak gibi görünüyor. Onu takip ediyorum ama oturmuyorum. Sadece bir kanepesi var ve eğer ona bu kadar yakın otursam, muhtemelen pişman olacağım bir şey yapacağım.

"Patlamış mısır?" Kanepeye bağdaş kurup otururken bana patlamış mısır ikram ediyor.

Bana baştan çıkarıcı bacaklarını çok fazla

gösteriyordu. "Hayır, teşekkürler."

Dudağını ısıyor. Sadece rahatsız olduğunda yaptığını fark ettiğim bir alışkanlık. Kahretsin. Bunu tuhaflaştırıyorum. Volta atmayı bırakıp karşısındaki kanepeye oturuyorum.

"Ne izliyorsun?"

"EverAfter." Yere bakıyor. "Bu bir Külkedisi hikayesi. Ve benim suçlu zevkim."

"Ne demek istiyorsun?"

Beth omuz silkiyor. "Kendimi iyi hissetmek istediğimde izliyorum... Ya da ağlamak istediğimde."

Ağlamak ister misin? İşte bu yüzden kadınları asla anlayamayacağım. Sormamam gerektiğini bilsem de yine de soruyorum. "Bu gece hangisiydi?" Bakışları bana yöneliyor, sonra tekrar uzaklaşıyor. "İkincisi."

"Neden?" Kendime engel olamıyorum.

Beth derin bir nefes verir. "Hiç içini dökmek istemez misin? Tüm bu aptal, iğrenç, çirkin duyguları içinize attığınızda ve bunlar üst üste yığıldığında olduğu gibi. Ve onları dışarı çıkarman gerekir. Ama ne zaman dışarı çıkmaya çalışsalar doğru zaman gelmiyor. Uyuşturucu aldığınızda çünkü yeğenin evde ve onun önünde kendini kaybedemezsin. Ya da öpüşürseniz..."

Sözünü kesti ve ben tam olarak nereye gittiğini biliyordum. *Birini öper ve ağlamaya başlarsanız, ama işte olduğunuz için ağlayamazsınız.*

Belli ki burada sandığımdan daha fazlası var. Beth'in geçmişini araştırmamın bile ortaya çıkaramadığından daha fazlası var. Muhtemelen bir kadını teselli etmeye çalışacak en son adam benim ama ne olduğunu bilmem gerek.

o öpücük onu çok üzmüştü. O öpücük, ofisindeki o an... *kahretsin*, çok yoğun. Cehennem kadar sıcaktı. Ama bir insanı gözyaşları içinde bırakacak bir şey değildi.

"Öpüşmemiz seni neden ağlattı?" diye sorarken bedenim ona doğru eğiliyor. Gözlerini kıstırıp kapatıyor.

Başka bir şey söylemem gerektiğini biliyorum. Bana söylemek zorunda olmadığını söylemeliyim. Ona bir çıkış yolu vermeliyim. Ama vermiyorum.

Gözleri hâlâ kapalıyken cevap veriyor. "Erkek arkadaşım öldüğünden beri yaşadığım ilk öpücüktü."

Uh... Ne?

Siktiğimin Enzo'su. Siktiğimin Enzo'su. Bunu bana neden söylemedi ki?

Beth gözlerini açıp şarap bardağına uzanıyor. Bana bakmadan önce uzun bir yudum alıyor.

"Ben sadece... Sanırım bunu söylemem gerekiyor. Birine yüksek sesle söylemem gerek. Ve konuşacak kimsem yok, anlıyor musun? Yani, Noah var ama bu... Enzo Amca da her şeyi bilen tek kişi. Ama o..."

Sözünü bitirdiğinde elimi dizine koyuyorum. "Benimle konuşabilirsin, Beth."

Yutkunuyor, sonra başını sallıyor. Sonra tekrar başını sallıyor.

"Sana Noah'nın babasının, yani kardeşimin yakın zamanda öldüğünü söylemiştim. O bir ..." duraksıyor, bir şeyler düşünüyor gibi görünüyor. "Bir araba kazasında öldü. Üç ay kadar önce. Aslında o gece ben de kendi araba kazamı geçirdim. Arabayı erkek arkadaşım kullanıyordu ve biri bize çarptı, onun tarafına vurdu. Onu itti. bizi bir setin üzerinden atacak." Başka tarafa bakıyor. "Polisler bana kaza sırasında öldüğünü söylediler."

Göğsüm sıkışıyor. "Yaralandın mı?" Fısıldıyorum.

Şarabından bir yudum daha alıyor ve omuz silkiyor. "Birkaç kırık kaburga. Bir beyin sarsıntısı. Bazı başka kesikler. Bana kardeşimi anlatmaya geldiklerinde hastanedeydim."

"Siktir."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Bir şey duymak istiyorsan söyle *lanet* hakkında. Kardeşim bana bir oğlu olduğunu bile söylemedi." Kaşlarım havaya kalktı. "Noah mı?"

Hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Evet. Polis bana Aaron'un öldüğünü söyledikten sonra Noah'ın velayetini alacağımı söyledi. Ve benim tepkim *Noah kim* oldu. Buna ne dersin, sıçıp batırmak için?"

Daha önce hiç bu kadar şaşkın olmamıştım. İçimde o kazaların aslında kaza olmadığına dair mide bulandırıcı bir şüphe var. Bu birçok şeyi açıklar. Neden burada olduğunu. Neden farklı bir isimle gittiğini. Enzo Amca'nın neden bu işin içinde olduğunu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

BETH

I Sadece kendimi susturamayacak kadar sarhoşum. Angelo doğru ya da yanlış zamanda ortaya çıktı. Burada oturmuş sonraki adımlarımı tartışıyordum. Ve belki de bu beni harekete geçirecek kadar zorlayacak. Sadece devam etmem gerek.

Başımı salladım. "Konunun dışına çıkıyorum, özür dilerim. Öpücük hakkında konuşuyorduk."

Angelo ağzını açıyor, sonra kapatıyor. Dürüst olmak gerekirse, hala burada olmasına şaşırdım. Çoğu erkek çoktan kapıya doğru kaçardı. Ama - yemin ederim, eğer bana öpüştüğümüz için pişman olduğunu söylerse kendimi kaybederim. Bu yüzden ona bu şansı vermedim.

"Ölümle ilgili sorun, sizi bir kapanıştan mahrum bırakmasıdır. Biliyorum, biliyorum.

. kulağa hiç mantıklı gelmiyor. Ama mantıklı. Patrick öldüğü için ondan ayrılamam. Ona artık onunla birlikte olmak istemediğimi söyleyemem. Çünkü planım buydu. İlişkimizin bitmesine hazırdım ama bir türlü bunu yapamıyordum. O kadar yakın değildik. Bir yıl çıktık ama Aşık değildik. Birbirimizi o kadar sık görmüyorduk bile. Sadece *öyleydik*. Ve şimdi bu aptalca, mide bulandırıcı suçluluk duygusunu hissetmeden yoluma devam edemiyorum."

Öne doğru eğilip şarap şişesini aldım ve şarabın geri kalanını aylardır beni rahatsız eden şeyi nihayet yüksek sesle söyleyecek cesareti arıyorum.

"Ve artık öldüğüne göre, nasıl tanıştığımız konusunda onu sorgulayamam." Sıvı cesaretinden büyük bir yudum alıyorum. "Kardeşimi tanıyordu ama ben bunu bilmiyordum. Arkadaş olduklarını da bilmiyordum. Birlikte *çalıştıklarını*. Tüm bunları ikisi de öldükten sonra öğrendim. Ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığı hissinden kurtulamıyorum. Ve hepsinin sahte olup olmadığını onlara soramıyorum. Kardeşim onu bu işe bulaştırdığı için mi benimle birlikteydi? Bana göz kulak olmak için mi?

Bir şey mi? Onunla o kafede ilk tanıştığımda bir tuzak mıydı? Neredeyse her gün gittiğim. Tüm ilişkimiz tamamen sahte miydi? Ve - eğer öyleyse, bana sadık mıydı? Benden gerçekten hoşlanıyor muydu?"

"Ya onu sevmiyor olsaydım? Ya ondan ayrılmayı planlıyorsam? Ve eğer benimle sadece - bilmiyorum - beni *izlemek* için birlikte olduysa, bu bir ilişki olarak sayılır mı? Ve eğer tüm bunlar doğruysa, devam etmek için bu çirkin suçluluğu hissetmem gerekiyor mu? *Daha ne kadar beklemem gerekiyor?*"

Derin bir nefes aldım. Bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Birçok şeyi atladım ama yine de daha iyi hissediyorum.

"Beth..." Angelo'nun sesi işkence görmüş gibi geliyor.

Ona el salladım. "Sorun değil. Biliyorum, tüm bunlara gerçekten söylenecek bir şey yok. Sadece içimi dökmem gerekiyordu. Ve umarım öpüşmemize verdiğim tepkiyi açıklayabilirim. Bu gerçekten bir *sen değilsin, benim* senaryomdu."

"Evet." Bir elini başının arkasında gezdiriyor. "Bunun sana nasıl hissettirdiğini anlıyormuş gibi bile yapamam. Beni öpmek bu kalp ağrısına neden olduğu için üzgünüm."

Başımı salladım. "Hayır. Öyle değil. Buna ihtiyacım vardı. Ve daha fazlasına. Tabiri caizse yara bandını yırtıp atmam gerekiyor."

Angelo'nun kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermeden önce gözleriyle tanışıyorum. "Seks. Seks yapmam lazım."

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

ANGELO

"U Ne?" Onu doğru duymuş olmamın imkânı yok.
Ama sanki az önce dilimi yutmamışım gibi başını sallıyor ve devam ediyor.

"Ne kadar çok düşünürsem o kadar mantıklı geliyor. Bunu yapmalıyım. Sonuna kadar gitmeliyim. Tüm üsleri dolaşmalıyım. Eğer bunu yavaş yavaş yaparsam, her adımda zihinsel çöküntüler yaşayacağım. Ve ben bununla başa çıkamam."

"Seks yapmak istiyorsun." Yavaşça tekrarlıyorum.

"Evet. Suçluluk duygusunu sistemimden atacağım." Eğildi ve sehpadan telefonunu aldı. "Bir süredir bunu düşünüyordum ve zamanı geldi. Bu gece bulabildiğim tüm arkadaşlık uygulamalarını indirdim. Sen kapıyı çaldığında kendimi profil oluşturmak için hazırlıyordum."

Telefonunun kilidini açıyor ve adi bir ilişki uygulaması olduğunu anladığım bir simgeye tıklıyor. İçimden tamamen yersiz bir kıskançlık öfkesi geçiyor.

"Hayır." Hemen telefonu elinden kaptım. "Hey!"

Telefonunu geri almak için uzanıyor, ben de ayağa kalkıp uzaklaşıyorum. "Rastgele bir pislikle yatmıyorsun."

Telefonu hâlâ açtı, ben de tüm yeni uygulamalarını silmeye başladım. Mutfığa girdiğimde koltuğunda dönüp beni izliyor. "Angelo, bu senin seçimin değil."

"Lanet olsun, değil!" Homurdanıyorum, dolapları açıp kapatırken çarpıyorum.

"Ben bir yetişkinim -"

Sözünü kestim. "Öyle olduğunu biliyorum bebeğim. Ve eğer sevişmek istiyorsan, sevişebilirsin. Tam burada. Benimle."

Bu onu susturdu.

Buzdolabının üstündeki dolabı açıyorum ve aradığım şeyi buluyorum. Bir şişe Jack çıkarıyorum, başka bir raftan rastgele bir kahve fincanı kapıyorum ve bir shot dolduruyorum.

Yutkunuyorum ve bakışlarımı odanın diğer ucundaki Beth'e dikiyorum. "Sapık bir yabancı amının tadına bakabilsin diye oraya gitmiyorsun. *Hayır.*" Bir kadeh daha doldurup geri yuvarlıyorum. "Aletime binebilirsin, sisteminden atarsın."

Dişlerimi sıkıp bir tur daha dolduruyorum.

Çok kızgınım. Bu pislikten paçayı sıyrabileceğini düşündüğü için çok *kızgınım*. Kadınıma dokunmaya çalışan her erkeğin kolunu bacağını koparırım.

Beth'in öfkeli sesi benimkiyle eşleşiyor. "Beni becermek için sarhoş olman gerekiyorsa, hemen şimdi gidebilirsin!"

Gözleri kısılmış, yanakları kızarmış ve kapıyı işaret ediyor. Başımı geriye atıp gülüyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

BETH

TOrospu çocuğu bana gülüyor.

Ben de kendi hırıltımı çıkardım. "Senin sarhoş acınası sakin olmayacağım. Küçük aletini al ve git!"

Angelo yavaşça kendine bir kadeh daha doldururken yüzünde çileden çıkarıcı bir sırıtma vardır. "Bu bir acıma sikişi olmayacak. Sarhoş olmama da gerek yok doktor. Ama sen içiyorsun ve ben ayığım ve eğer ikimiz de en azından biraz sarhoş olmazsak kendimi bir pislik gibi hissedeceğim." Şişeyi yere bıraktı. "Şarabını bitir."

Elimdeki bardağa bakıyorum. "Neden?"

"Çünkü uzun zamandır sevişmemiş gibisin. Ben iri bir adamım. Sen küçük bir kadınsın. Seni incitmek istemiyorum bebeğim ve biraz alkol seni gevşetmeye yardımcı olacaktır."

Ağzım açık kaldı.

Eğer büyük bir alete sahip olma konusunda ciddi değilse, onu öldüreceğim, çünkü sözleri beni doruğun yarısına getirdi.

Bardağımı kaldırıyorum. "Şerefe, koca adam."

Bardağını son bir kez devirirken gözleri ısınıyor. Şarap içmeyi seven biri değilim, bu yüzden Angelo'nun odanın öbür ucundan bana doğru gelmesini izlerken yavaşça bir yudum alıyorum. Onu görüş alanımda tutarak dönüyorum. Kanepenin önünde duruyor, elimden kadehi alıp yere koymadan önce ayağıyla sehpayı kenara itiyor.

Yatak odama gideceğimizi düşünerek ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Angelo bir elini göğsüme koyuyor ve beni tekrar oturmaya itiyor. Bu yükseklikte, doğrudan pantolonunun önündeki şişkinliğe bakıyorum. Son derece *büyük* bir şişkinlik. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor ama ben dokunamadan o dizlerinin üzerine çöküyor. İri eli enseme kavırıyor ve dudaklarım onunkilere değene kadar beni öne doğru çekiyor. Boynumdaki eli yukarı kayıyor, boynumun dibindeki saçları yumrukluyor ve beni inletecek kadar sert bir şekilde çekiştiriyor.

Ağzımı açtığımda dilini içeri sokuyor, viski ve erkek tadı geliyor. Ellerim göğsüne uzanıyor. Göğsünde bir aşağı bir yukarı kas düzlemleri.

Ağzı benimkinden ayrılıp çenem boyunca öpücükler bıraktığında, başımı geriye atıp bedenimi onunkine doğru eğiyorum. Saçlarımda olmayan eli boğazımı çevreliyor, sonra göğsümden aşağı doğru kayıyor. Parmakları atletimin üst kenarını kavlıyor ve iki göğsüm de ortaya çıkana kadar aşağı çekiyor.

Angelo'nun dudaklarını meme uçlarımdan birinin etrafına kapatırken çıkardığı inilti beni yalvartıyor.

"Angelo. Lütfen."

Ağzı durmuyor ama elleri kalçalarımın iniyor. Omuzlarını kaldıraç olarak kullanarak kıcımlı yukarı kaldırıyorum ve o da şortumu aşağı çekiyor.

Saçını çekiştiriyorum. "*Gömlek*. Gömleğini çıkar."

Angelo ağzını bırakmadan önce meme ucumu hafifçe ısıtıyor ve arkasına yaslanıyor. Gözleri açıkta kalan seksime kilitlendi. Kendimi saklamak için bacaklarımı kapatmak istiyorum ama yapamıyorum. Kalçaları dizlerimin arasına sıkışmış durumda.

Hızlı bir hareketle Angelo'nun gömleği çıktı.

Büyülenmiş bir halde ellerim nihayet ten tene temas etmek için uzanıyor. Kasları ve kaba saçları parmak uçlarımdan altında ilahi bir his uyandırıyor. Dokunduğumda, onun Omuzları bükülüyor ve pazuları esniyor. Büyüklükleri yakından daha da şaşırtıcı. Dikkatim çok dağınık olduğu için ellerinin bana uzandığını görmüyorum. Ellerini kalçalarımın hissetmiyorum. Beni ileri doğru çekene kadar beni kavradığını fark etmiyorum. Sadece minderin kenarına oturduğumda durdu.

Bir elini göğsümün ortasına koyuyor ve tekrar bastırıyor. Angelo için geriye yaslanıyorum, yayılıyorum.

Pantolonunu çıkarmasını bekliyorum. Beni becerme kısmına geçmesini bekliyorum. Vücudumun uzunluğuna bakıyorum, sonunda o kotun arkasında ne sakladığını görmeyi bekliyorum. Ama ellerini fermuarına götürmüyor. Onları kalçalarımın arasına getiriyor.

"Gözler tam burada, bebeğim." Angelo yüzünü göstererek gürlüyor.

Kendime nefes almam gerektiğini hatırlatıyorum ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum. Sonra kendini alçaltmaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Yapacak... Dilini düzleştirip amımın uzunluğunu yaladığında nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım."

Beynim kısa devre yapıyor. Bir erkek bana bunu yapmayalı çok uzun zaman oldu. O kadar uzun ki nasıl bir his olduğunu unuttum. Gözlerim, ağzının bacaklarımın arasında çalışmasını izlemek ve bakışlarını tutmak arasında gidip geliyor. Çünkü benim onu izlememi izlemeyi bırakmadı.

Sırılsıklamım. Boşalmak üzereyim. Ve o daha yeni başladı. "Angelo. Çok yaklaştım." Nefes nefese kaldım.

Angelo arkasına yaslanıyor, görünüşe göre henüz bitirmemi istemiyor. Dizlerinin üzerindeki yerinden bir parmağını yarığıma sokup çıkarıyor. Ufacık bir basınçla benimle alay ediyor. Bu bir cennet. Bu bir işkence.

İçeri girmeyi umarak kıpırdanıyorum. Bir şeye ihtiyacım var. Sikini istiyorum ama bu noktada bir parmağa da razıyım.

"Daha fazla mı istiyorsun?"

Hırlıyor. Başımı sallıyorum.

"*Lütfen.*"

Parmağının ucunu içime sokuyor. Sonra geri çekiyor. "Genelde iki, belki üç kez boşalmana izin verirdim. Ama bu gece değil."

Bir inilti beni terk ediyor ve sanırım ağlayabilirim.

"Odaklanmanı sağlamalıyım. Ve bu amcığın içinde hissedeceğin ilk şey benim aletim olacak."

Pislik olduğu için ona bağırmak için ağzımı açıyorum, ama sonra ağzını klitorisime indiriyor. Ve kelimeler artık mümkün değil.

Mememi emmek ve hafif dokunuşlarla beni tahrik etmek arasında gidip geliyor. Gözlerim kapalı, parmaklarım kanepeyi tırmalıyor, başım sanki ondan kaçmaya çalışıyormuşum gibi yana dönük. Bu yüzden kotunu çıkardığını görmüyorum. Okşarken Angelo büyüklüğündeki sikini görmüyorum. Prezervatifi açıp taktığını bile duymuyorum. Beni yalamayı bıraktığını bile fark etmiyorum, ta ki sikinin kalın başının açıklığıma bastırıldığını hissedene kadar.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. İçime doğru itiyor.

Aşağıya bakıyorum ve bir şey görüyorum... *Lanet* olsun, bu onun siki mi?! İçime girdiğinde, ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

"R rahatla." Lanet olsun, rahatlaması lazım. "Rahatla, bebeğim." Eğer sikimi böyle sıkmayı bırakmazsa, daha içine girmeden boşalacağım. Dikkatlice, daha derine inmeden, öne doğru eğilip ağzımı onunkine bastırıyorum. Üzerimde kendi tadını alabildiğini biliyorum. Ve çıkardığı sese bakılırsa, sanırım bundan hoşlanıyor.

"Öp beni. Dokun bana." Dudaklarına fısıldıyorum. Dikkatinin dağılmasını istiyorum ki sonunda gevşeyebilsin.

Dilimle ağzını açıyorum ve kaslarının gevşediği anı hissediyorum. Ve ileri atılıyorum. Ağzından dökülen sesleri yakalıyorum.

BÖLÜM OTUZ İKİ

BETH

T zevk çok yoğundur. Acı - şehvetin sıcaklığının ardında donuk bir zonklama. Angelo'nun vücudu içimde hareket ediyor. Üzerimde. Etrafımda.

Bu çok fazla. Çok fazla Angelo. Çok fazla penis. Çok fazla duygu. *Çok fazla.*

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissediyorum. Ve bundan nefret ediyorum. İlk seferin zor olacağını biliyordum ama bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim. *Bu kadar iyi.*

"Durma," diye yalvarıyorum Angelo'nun dudaklarına. Eğer durursa... Beni şimdi terk ederse, asla iyileşemem. "Lütfen durma..." Yalvarıyorum.

"Hiç şansın yok." Ağzı benimkinden ayrılıyor ve yanağımı yaladığını hissediyorum.

Vücudum titriyor. Sanırım az önce derimdeki yırtığı yaladı. Bu beni rahatlatmamalı. Bu içimde bir yangın gibi patlamamalı ama patlıyor.

"Bu gece benimsin." Kulak mememi ısırды. "Başka kimsenin değil."

İtişleri hiç durmuyor. Hiç yavaşlamıyor. Kocaman vücudu üzerime geliyor. Elleri dolaşıyor. Zamanın geçtiğine dair tek işaret vücutlarımızı kaplayan ter.

"Kendine dokun." Angelo talep ediyor, sonra arkasına yaslanıyor, böylece içime girip çıktığı noktayı izleyebiliyor.

Tanrım, çok yakışıklı.

Bir eli hâlâ kalçamdayken bileğimi kavırıyor ve birleştiğimiz yere doğru indiriyor.

"Kendine dokun. Bir daha sormayacağım. Boşaldığını hissetmek istiyorum."

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Elbette, seks sırasında kendime yardım etmişim, ama bu şekilde değil. Adam gözlerini dikmiş bakarken değil. Ama Angelo bana sanki hayatında gördüğü en iyi şeymişim gibi bakıyor. Gözlerindeki sıcaklık beni cesaretlendiriyor, onun beni izlemesini seyrederken klitorisimin etrafında küçük daireler çiziyorum. Boynundaki tendonlar alevleniyor. Geniş göğsü çaba ya da kısıtlamadan dolayı gergin. Gözleri kapüşonlu ama lazer odaklı.

Baskı artar ve hareketlerimiz çılgınca bir hal alır.

"İşte bu kadar." Dudakları benimkinden bir nefes uzakta olana kadar tekrar öne doğru eğiliyor. Kalçaları hâlâ çalışıyor, sürekli hareket ediyor. "Benim için gel, bebeğim."

İhtiyacım olan tek şey bu. Bedenim geriliyor ve düşündüğümünden daha güçlü bir orgazm bedenimi parçalıyor. Sesler çıkarıyorum ama kükreyen nabzımdan onları duyamıyorum. Angelo'yu da duyamıyorum ama göğsünün benimkine karşı gürlediğini hissedebiliyorum.

Daha fazla. Duramıyorum. Hâlâ daha var. Ayaklarımı kalçalarının arkasına bağlayarak onu gidebildiği kadar derine çekiyorum.

"Siktir!" Angelo bağırıyor. Sonra üstümde titriyor.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANGELO

GKendimi yavaşça çıkarırken Beth'in irkilmesini kaçırmadım. Kahretsin. Muhtemelen ona karşı daha dikkatli olmalıydım. Çok sıkıydı ve biliyorum ki biriyle seks yapmayalı en az birkaç ay olmuştur. Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum. Başka bir adamın aletini ona yaklaştırması fikri beni sahiplenici bir öfkeyle dolduruyor. Gerçek anlamda ölü bir adama yönelik olsa bile.

İyi bir fikir olsun ya da olmasın, aramızda geçenlerin tek bir saniyesinden bile pişman değilim. Nefes nefese kalmasına ve yanaklarının kızarmasına bakılırsa, eminim o da aynı şeyi hissediyordur.

Ayağa kalkıp prezervatifi atmak için odanın diğer ucuna yürüyorum. Gençliğimi hatırlıyorum. Annemle babamın seviştiğine dair bir kanıt bulsaydım, bir hafta boyunca kuru kusardım. Bu yüzden prezervatifi mutfak çöpüne atmadan önce sarmak için bir kağıt havlu buldum.

Beth'e dönerek, bundan sonra ne yapacağımı düşünüyorum. Onunla işim bitmedi. Bundan eminim. Ama sanırım ikimizin de birkaç saatten fazlasına ihtiyacı olacak.

Tekrar gitmeden önce birkaç dakika.

"Aman Tanrım." Kanepedeki yerinden doğrulup otururken inlediğini duyuyorum. "Teşekkür ederim."

Teşekkürler mi? *Teşekkür mü edeyim?*

Sözleri kafasına dank ettiğinde uyku şortuna uzanıyordu. *Sisteminden çıkmasına* yardım ettiğim için bana teşekkür ediyor.

Gömleğimi kapıp üzerime geçirirken dişlerimi sıkıyorum. "Yardımcı olabildiğime sevindim."

Dudakları gülümsemeye çalışıyor ama göz teması kurmuyor. Beni başından savmaya mı çalışıyor, yoksa rahatsız mı, anlayamıyorum. Tipik bir durum. Tam olarak istediğini elde ettiğinde bile, onunla ne yapacağını bilemiyor.

"Umarım bu gece seni başka planlarından alıkoymamışımdır." Beth'in sesinin sahte bir hoşnutlukla çıkması kuşkularımı artırıyor.

Gömleğimi tekrar giyerken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Elleri kıpırdanmaya başlıyor ve kapüşonumu fermuarlarken onu izliyorum. Hiç almadığı

Kapalı. Mandalı çenesine kadar sürükleyerek kendini bana tam anlamıyla kapatıyor. Onu tutup sarsmak istiyorum. Gözlerimin içine bakmasını istiyorum.

ve bana *bundan zevk almaktan* çok daha fazla zevk *aldığını* söyledi. *Bitti*. Ama bunu ona sormayacağım. Şimdi sormayacağım. Vereceği cevap beni daha da aptal durumuna düşürebilecekken olmaz.

"Gitmeliyim." Yumuşak bir sesle söylüyorum. Bana bakıyor. "Araba kullanabilecek misin?"

Başımı salladım. "Ben büyük bir adamım, unutma. Beni etkilemek için bundan daha fazlası gerekecek." Bunu istediği gibi anlayabilir.

Bu garipliği daha fazla uzatmak istemediğim için kapıya yöneliyorum. Arkamdan gelen yumuşak ayak seslerini duyabiliyorum ama beni durdurmak için herhangi bir girişimde bulunmuyor.

"Kapıyı arkamdan kilitle." Talep ediyorum, sonra soğuk gece havasına çıkıyorum.

Arabama ulaşmam için geçen birkaç saniye sinirlerimi daha da geriyor. Bu saçmalıkta ciddi mi? Arabaya tırmanıp kapıyı daha sert çarptım.

gereğinden fazla. Gerçekten tek istediği bu muydu? Sert bir sikiş. Tek ihtiyacının bu olduğunu mu düşünüyor?

"Siktir!" Direksiyonu sıkıca kavrayarak bağıriyorum.

İyi. Hiç sorun değil. Eğer benimle işi bittiyse, onun peşinden koşmayacağım.

Arabayı çalıştırdım ve koltuğumda dönerek garaj yolundan geri çıkmaya hazırlandım. Ama penceresindeki hareket gözüme çarptı. Perde sallanıyordu. Beni izliyordu.

Bu gerçeğin hırpalanmış egomun içine işlemesine izin verdim.

Yavaşça derin bir nefes alıyorum. Ve bir tane daha, öfkemin yatışmasına izin veriyorum.

Tamam. Bunu sindirmesi için ona zaman vereceğim. *Bizim fikrimize* alışmasına izin vereceğim. Çünkü henüz işimiz bitmedi.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

R Sabunu vücudumdan çıkarırken kıvranmaktan kendimi alamıyorum. Neredeyse 24 saat geçti ve ben hala

Angelo ile karşılaşmamın kanıtı. Neredeyse kendime gülecektim. *Karşılaşma*. Daha çok hayatımın sikişi gibi. Gevşemek için alkole ihtiyacı olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Gerçi o kadar da yardımı olmadı.

Suyu kapatıp bir havlu alarak saate bakıyorum. Noah birazdan evde olur. Üzerime rahat kıyafetler giyerek, öğleden sonra paketlediğim ve ağacın altına koyduğum hediyeleri saklamayı tartışıyorum. Hepsi birden biraz fazla olabilir.

Köşeyi dönüp oturma odasına girdiğimde Noah'yı kanepede oturmuş, özenle süslenmiş Noel ağacına bakarken buluyorum. Artık geri dönüş yok.

İçeri girdiğimi duymuş olmalı ama dikkatini ağaçtan ayırmıyor. Ve altındaki hediye yığınının. Ve büyük resim penceresinin etrafındaki sahte çobanpüskülü ve ışıklar. Ve televizyon sehпасından sarkan çoraplar.

Noah'nın yanına oturabilmek için Pebbles'ı kanepeden itiyorum. Ve dün gece tam da bu noktada seks yapmamışım gibi davranıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Erken dönmüşsün."

Geniş gözleri odayı taramaya devam ediyor. "Bütün bunları ne zaman yaptın?" "Bugün." Omuz silkiyorum. "Erken uyandım ve Noel'in ne kadar yakın olduğunu fark ettim. oldu."

Gerçek şu ki, ağrıyan bir vajinayla ve Angelo'yu düşünerek uyandım. Umutsuzca dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Yani... *Noel*.

Dün gece sakin davranmaya çalıştım. Angelo'ya ne istediğimi söyledim, o da kabul etti. Bundan daha fazlasını teklif etti. Seks teklif etti, eski sevgilimi unutmak için bir şans, hayatıma devam etmek için bir şans. Daha fazlasını değil. Bu kadar kolay gittiği için üzülmemem gerektiğini biliyorum. Şikayet edersem ikiyeüzü olurum. Sarılmak için yanımda kalması anlaşmanın bir parçası değildi.

"Tüm bu hediyeler kimin için?" Noah soruyor.

Target'ta yaptığım alışveriş sırasında hediye etiketi almayı unutmuştum ama evdeki tek kişi o olduğu için bunları dağıtmak zor olmasa gerek. Çok büyük bir şey değil, çoğunlukla kıyafet ve birkaç video oyunu.

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Uh, sen, aptal. Başka kimin için olabilirler ki?"

Gözleri daha da büyür. "Bana bir şey almana gerek yoktu."

Sözlerinin beni üzmesine izin vermeyi reddediyorum. Bunun yerine onu çimdikliyorum. "Kapa çeneni. İstersem sana hediye alırım."

Dudağını ısıyor ve ben neredeyse gülümsüyorum. Aynı aptal alışkanlık bende de var. "Bu hafta sonu eğlendin mi?" diye soruyorum.

Başını salladı. "Evet."

Birdenbire tek başıma dekorasyon yaparak yanlış mı yaptım diye düşündüm. "Üzgünüm, tüm bunları asmak için seni beklemeliydim."

Oturduğumdan beri ilk kez dönüp bana baktı. Ve gülümsüyordu. "Bu güzel bir sürpriz."

Işınıyorum. "Kurabiye yapmak için bir sürü şey aldım. Ren geyiği şeklinde kesiciler. Serpmeler. Gıda boyası. Yuvarlak fıstık ezmesi olanlar için Hershey Kisses. Bu hafta bir ara pişirmeme yardım etmek ister misin?"

"Nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyor Noah.

"Daha da iyi." Gülümsüyorum. "Dağınık bir şekilde iyi vakit geçireceğiz."

Noah'nın bakışları tekrar oturma odasının köşesini dolduran aşırı ışıklandırılmış sahte ağaca kayıyor. "Bu hoşuma giderdi."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

SElim kapının kolunda, kocaman bir korkak olduğum için kendimi azarlıyorum. Bütün gün ofisimde saklandım, Angelo'yla karşılaşma düşüncesinden korkuyordum.

Neden bu hafta sonu evimden ayrılmadan önce bunu nasıl halledeceğimizi konuşmadık? Doğru ya, bunu konuşmadık çünkü panikledim ve kalbim daha yatışmadan gitmesine izin verdim.

"Ugh." Alnımı kapıya çarparak yüksek sesle inliyorum.

Dün gece Noah ile Noel filmi izledikten sonra yatağa girerken Angelo'nun kazağının yatağımın ayak ucuna örtüldüğünü gördüm. Ve kendimi tokatlamak istedim. Konteynırımı bırakmak için uğramıştı ve beni daracak pijamalarımın, aşık bir kız öğrenci gibi onun kazağına sarılmış halde bulmuştu. Tanrım, benim zavallı olduğumu düşünüyor olmalı. Neden hiçbir şey söylemedi!

Neden geri istemedi? Doğru ya, benden olabildiğince çabuk uzaklaşmakla meşguldü. Sissy çıktığı ya da yattığı kıza ne diyordu? "Beşinci aşama yapışkan" mı? Evet, muhtemelen benim de öyle olduğumu düşünüyor. Özgürlüğü için tişörtü feda ediyor. Harika.

Alnımı sert yüzeye bir kez daha çarpmama izin veriyorum, sonra omuzlarımı dikleştirip kapıyı çekerek açıyorum. Günün son hastası 20 dakika önce çıktı ve eğer biraz daha oyalanırsam kendimi daha da büyük bir aptal gibi hissedeceğim.

Küçük koridorumdan çıkarken kendime bakmamamı söylüyorum. Buna gerek yok. Gözlerimi ileriye dikmeli ve binadan olabildiğince çabuk çıkmalıyım. Ama aptalım ve gözlerimin spor salonunun zeminini taramasına izin veriyorum.

Düşüncelerime musallat olan adamı bulmam uzun sürmedi. Onun bulunduğu yer ile benim bulunduğum yer arasında bazı makineler var, bu yüzden görüntü mükemmel değil. Ama onu bir tür bankta otururken görebiliyorum. Onun iri ve kaslı vücuduna bakarken yürüyüşümü yavaşlatıyorum. Parmaklarımın altındaki çıplak teninin anısı omurgamda bir ürperti yaratıyor. Gözlerim kalın boynuna kadar uzanıyor. Tırmaladığını bildiğim çenesine. Ağzı, ki

Hareket ediyor. Bir şeyler söylüyor. Çok uzakta; benimle konuşmadığını biliyorum. Ama gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Ayaklarım yürümeyi bıraktı. Keşke durmasalardı ama durdular. Ve şimdi burada, bir düzine metre ötede durmuş, Angelo'nun memelerle konuşmasına bakıyorum. Dev bir çift şımarık meme aniden Angelo'nun yüzünü görmemi engelliyor.

Kiminle konuştuğunu fark ettiğimde yanaklarımdaki rengin aktığını hissedebiliyorum. Rachel. *Sınıflandırılması zor* hayranı. Sanırım söyledikleri doğru: *Şeytanı düşün ve o ortaya çıksın*. Tepeden tırnağa Lululemon giymiş, onu ilk gördüğümdeki kadar mükemmel görünüyor. Sanırım *erkekler pisliktir* dedikleri de doğru.

Aletini içime sokmasının üzerinden 48 saatten az bir süre geçmişti ve yine de burada - iş yerimde - cinsel geçmişi olan bir kadınla açıkça flört ediyor. Ve tam da böyle, daha fazla hissedemeyeceğimi düşündüğümde Daha iğrenci, iğrenç bir düşüncem var. *Ya ben diğer kadınsam?* Ya bunca zamandır birlikteyse? Sissy'nin sözüne güvenmişim ama ona hiç bekar olup olmadığını sormadım.

Oraya gidip onunla yüzleşmek için yarım aklım var. Ama bu fikir midemi düğüm düğüm ediyor. Bunun yerine, gözlerimi ileri dikip acele ediyorum.

ön kapılara doğru.

"Beth!" Girişten hızla geçmeye çalışırken Sissy bana sesleniyor.

Sırf kaçabilmek için onu görmezden gelmek istiyorum ama o bunu hak etmiyor. Yavaşlayıp ona doğru dönüyorum, merhaba demek için ağzımı açıyorum ama duruyorum.

Masasının önünde duran bir adam var. Aslında masaya yaslanmış, tamamen evindeymiş gibi görünüyor. Adam yaklaşık 1.80 boylarında. İnce. 30 yaşlarında. Ve parayla büyümüş biri gibi yakışıklı. Ve bana gülümsüyor.

"Hakkında çok şey duyduğum Beth Smith bu olmalı." O Doğruldu ve aramızdaki mesafeyi kapattı. "Sissy bana senden o kadar çok bahsetti ki. Senin ne kadar harika olduğunu anlata anlata bitiremiyor. vardır."

Uzattığı elini tutup sıkıyorum. "Ah, teşekkürler?" Sissy'ye bir bakış fırlatırken soru gibi geldi.

Gözlerini deviriyor. "Beth, bu Trevor. Genel müdür."

Kaşlarım havaya kalktı. "Oh, merhaba! Tanıştığımıza memnun oldum, Trevor. Sesini tanıyamadığım için üzgünüm."

Trevor hâlâ sırtlıyor. "Benim hatam. Hemen atlamışım tanıştırayım." Sonunda elimi bıraktı. "Şanslıyım ki Sissy beni hizada tutuyor."

Başımı salladım. "O olmasa burası yanıp kül olurdu."

"Muhtemelen onun yüzünden de yerle bir olacak." Bana komplocu bir göz kırptı.

"Hey!" Sissy itiraz ediyor. "Seni *duyabiliyorum*."

Trevor gülüyor ve bana dönüyor. "Ee, işler nasıl gidiyor? Yerleştin mi?"

"Her şey harika. Ciddiyim. Ofisim harika. Programlama sistemi süper. Burada sahip olduğunuz ekipmanlar ötesinde," diyorum ona dürüstçe.

"Güzel. Güzel! Peki ya bugün? Pazartesi nasıl geçiyor?" Hâlâ sırtlıyor ama gülümsememin kaydığını hissediyorum.

Sissy sandalyesini masaya yaklaştırır. "İyi misin, bebeğim? Biraz solgun görünüyorsun."

Trevor'ın dikkatimi dağıtması neredeyse Angelo'yu ve onun gerçek boyutlu Barbie'sini unutturuyordu. Ama şimdi bunu hatırlayınca, o batma hissi geri geldi.

Ona el salladım. "Sadece kan şekeri düşük."

Trevor yaklaşıyor ve elini omzuma koyuyor. "İhtiyacın olan şey yemekse, seni yemeğe götürmeyi çok isterim. Birbirimizi biraz daha yakından tanıyabiliriz."

Yüzündeki ifade bana teklifin yeterince masum olduğunu düşündürüyor ama gerçekten kabul etmek istemiyorum. Ama şunu da biliyorum ki patronunuz sizi dışarı davet ettiğinde gitmelisiniz.

Nasıl cevap vereceğimden emin olmadan ağzımı açtım ki iri bir cisim belirdi.

"Trevor." Angelo'nun derin gümbürtüsü, Trevor'ın sırtına elini üzerimden çekmesine yetecek kadar sert bir tokat atmadan bir saniye önce odada yuvarlanıyor.

Adamlar selamlaşıyor ve ben bakışlarımı Angelo'dan kaçırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Beth," dedi Trevor adımı söyleyerek. "Sanırım Bay Angelo Rossi ile zaten tanışmışsınızdır."

Başımı sallıyorum ve yüzüme hoş bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Evet." Gözlerimi isteksizce Angelo'ya çeviriyorum. "Seni tekrar görmek güzel."

Elimde olmadan Rachel'ın ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için arkasına hızlıca bir göz atıyorum ama görünürde başka kimse yok.

"Doktor." Angelo selamlamak için çenesini bana doğru eğiyor, sonra Trevor'a dönüyor. "Birkaç dakikan var mı?"

Trevor'ın bana doğru baktığını görüyorum, belki de akşam yemeği teklifini hatırlıyor. Angelo'nun muhtemelen farkında olmadan bana verdiği bu fırsatı değerlendiriyorum.

"Hepinize iyi geceler. Benim eve gitmem gerek. Seninle tanışmak güzeldi, Trevor." Elimi bir kez daha sıkmak için uzattım.

"Evet, tabii ki." Bu kez elimi iki elinin arasına aldı. "Sonunda seninle tanışmak bir zevkti, Beth. Buraya sık sık girip çıkacağım ama umarım yakında tekrar görüşürüz."

Yemin ederim Angelo birleşmiş ellerimize kaşlarını çatıyor.

"Bu hoşuma giderdi," diyorum sessizce, Trevor'dan çok kendime.

BÖLÜM OTUZ ALTI

BETH

Pugün yine münzevi stratejimi kullanmayı planlarken, ofisimin kapısının açılmasıyla irkildim.

Sandalyemde döndüğümde Sissy'nin koşarak geldiğini gördüm. "Hey! 11:30'daki randevunu iptal etmek için aradım."

Saate bakıyorum ve tam on dakika önceden haber verdiklerini görüyorum. Klas. "Pekala. Haber verdiğin için teşekkürler."

Sissy dolapta asılı duran ceketimi kapıp bana fırlatıyor. "Yani bir sonraki randevundan önce iki saatin var. Ve son dakika eklemesi almayacağından emin olmak için programına bir blok koydum."

"Tamam." Angelo'nun benimle son anda yaptığı tek randevuyu hatırlayınca kelimeyi uzatıyorum.

Sissy konuşmaya devam ediyor. "Trevor'la konuştum ve seni öğle yemeğine çıkarmak için şirket kartını kullanabileceğimi söyledi. Dün akşam yemeğe çıkamadığın için." Ben ona bakmaya devam edince, o da benim ve kucağıma bıraktı. "Çabuk ol, tatlı yanaklar. Hadi gidelim."

Bir an için neredeyse tartışacaktım ama sonra bunun *Angelo'dan kaçınma* gündemime mükemmel bir şekilde uyduğunu fark ettim.

-

Sissy'nin parlak turuncu Jeep Wrangler'ıyla Salty Lime'a gidişimiz hızlı ve babasının son doğum günü partisini anlatmasıyla dolu.

Onu birkaç haftadan daha uzun süredir tanıdığıma yemin edebilirim.

Sanki bir

yeni tanıştığım birinden çok yakın bir arkadaşım. Ve bu nedenle, sunucu menülerimizi alıp gittiği anda yüzü ciddileştiğinde hazırlıksız yakalanmamalıydım.

"Pekâlâ kızım, konuşman gereken şeyler var."

Sesim şaşkınlıkla yükseldi. "Ne?"

"Sen beni *ne* sanıyorsun. Tam olarak ne olduğunu biliyorsun." Ona göz kırpyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Angelo. Angelo'yla aranızda neler oluyor?"

Ağzım açılıyor ama hiç ses çıkmıyor.

Sissy bir elini kaldırır. "Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Ona nasıl baktığını görüyorum."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Peki ona nasıl bakacağım?"

"Sanki o bir orman jimnastiği ve sen de şekerle kafayı bulmuş bir çocuksun.

Kafein." Bu açıklamayı yaparken gülümsemeyi bile ihmal etmiyor. "Ve sana nasıl baktığını görüyorum. Çünkü o küçük *kesintiden* bahsetmiyorum bile... Angelo hayatında bir kez bile Trevor'la sohbet başlatmadı. Neredeyse Trevor'ın ellerini senin üzerinden çekmeye ve yemeğe gitmeni engellemeye çalışıyormuş gibi görünüyordu." Kaşlarını *kaldırdı*.

Yanlış hareket.

İçimden bir kahkaha yükseldi. "Evet, daha birkaç dakika önce Rachel'ın ağzından salyalar aktığını düşünürsek, tüm bunlara inanmakta zorlanıyorum."

Sissy beni başından savdı. "O kaltak ona istediği kadar yaltaklanabilir ama Angelo ona bakmıyordu. Aslında onu *hiç* seni izlediği gibi izlemedi."

Sissy ve ben uzun bir süre birbirimize baktıktan sonra omuzlarımın çökmesine izin verdim. "Daniella'nın doğum günü partisinde başladı."

"Kahretsin, haklıyım!" Sissy daha dik oturur. "Ama birbirinizle konuştuğunuzu bile görmedim."

"Evet, sen gittikten sonra her şey bozuldu."

"Bitti mi?" O soruyor.

Dudağımı ısırdım, işte başlıyoruz. "Biri içkime bir şey koydu."

Sissy'nin nefesi kesildi. "Biri seni uyuşturmaya mı çalıştı?!"

Başımı salladım. "*Denemekten fazlasını yaptılar*. Bunu yaptıklarını bilmiyordum ve

her şeyi." Sissy'nin gözleri anında yaşlarla dolmaya başlar. "Hayır, üzülme. Cidden, ben iyiyim. Yaralanmadım. Bana hiçbir şey olmadı."

"Ama..." Sesi kesiliyor ve ellerini tutmak için masaya uzanıyorum çünkü anlıyorum. Kesinlikle anlıyorum.

Ağzımın kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Angelo beni kurtardı."

Ben de ona anlattım. Ona sandalyeye doğru tökezlediğimi anlattım. Ürkütücü adamı. Angelo'nun devreye girmesini. Beni kulüpten çıkarıp eve götürmesini. Köpeklerin onu korkuttuğunu anlattım. Noah'ın beni savunmasını. Ama ona Enzo Amca'dan ve Angelo'yla gitmem için beni ikna etmede oynadığı rolden bahsetmiyorum. Sissy beni eve götürmesine izin vermemden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ve her ne kadar ona güveniyor olsam da

Sissy'nin Enzo'yla olan bağlantımı bilmesi güvenli değil. Ya da diğer şeyleri.

"Çok özür dilerim." Sissy bir damla gözyaşını siler.

Bunu ona söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Ve ona daha önce söylemediğim için. Sadece berbat hissediyorum.

"Üzülme. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Burnunu çekiyor. "Yani dün bu yüzden mi sana karşı korumacı davranıyordu?"

Gülümsemesini görmek istediğim için hikayemde ilerlemeye karar veriyorum. "Belki.

Belki de geçen hafta sonu onu becerdiğim içindir."

Sissy bir ağız dolusu havayla boğulmayı bıraktıktan sonra ona hikayenin geri kalanını anlattım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

BETH

"Uhhh..." Altımdaki adam inliyor.
Gerginliği azaltıyorum ve özür diliyorum. "Çok özür dilerim.
Seni fazla zorlamak istememiştim."

Adam başını sallar. "Sorun değil."

Bu onun ilk randevusu ve ben tüm zaman boyunca dalgındım, eminim benim gelmiş geçmiş en kötü fizyoterapist olduğumu düşünüyordur.

Genelde Cuma günleri kutlanacak bir şeydir ama bugün tam bir bok yığınıydı. Bu sabah şirret bir hastam vardı. Sissy ile öğle yemeği saatimde İğne Kraliçesi Trisha ile kötü bir karşılaşma yaşadım. Ve bir saat önce soyunma odasından çıkarken neredeyse Angelo'ya çarpıyordum. Bol şortu ve büyük bedenini saran tişörtüyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Ne kadar güzel koktuğunu fark etmemeye çalıştım. Yemin ederim nefesimi bile tuttum. Ama o aptal kokusu beni ofisime kadar takip etti.

Adam yine inliyor ve bu sefer bilerek yapıyormuş gibi davranıyorum.

"Bir 3, 2 daha bekleyeceğiz ve işte böyle." Kolunu bırakıyorum ve masadan uzaklaşıyorum.

Adam ayağa kalkıyor ve bana gülümsüyor, sanki son 40 dakikadır ona dalgın dalgın işkence etmiyormuşum gibi.

Ona üzerinde çalıştığımız hareketlerin bir çıktısını vererek evde devam etmesini söyledim.

Vasatın altındaki performansımın üstüne, hayatım boyunca hatırlayamıyorum onun adı. Masadan kalkarken bilgisayar ekranımdaki kayıtlarına hızlıca göz attım. James.

Özür dilemek için çekmecemden bir paket kurabiye çıkardım. Pek güzel değiller ama Noah ve ben dün gece Noel kurabiyeleri denememizi yaptık ve eğer birazını dağıtmazsam Mart ayına kadar onları yiyeceğiz.

"Seninle tanışmak harikaydı, James." Gülümsedim ve çantayı uzattım. "Biliyorum tam tatil zamanı değil ama lütfen bunları eve götür ve karınla paylaş."

Hamile karısı hakkında susmazdı, bu yüzden boşa gitmeyeceklerinden eminim.

Çantayı alırken yüzü aydınlanıyor. "Vay canına, çok düşüncelisin!"

Kapıyı açarak James'e ofisten çıkması için rehberlik ediyorum.

Ana kata çıkana kadar birkaç adım daha atıyoruz. "Güven bana, bunları alarak bana iyilik yapıyorsun."

James'in arkasındaki dağın bize doğru ilerlediğini görüyorum ama bilerek görmezden geliyorum.

James kollarını açarken, "Sana teşekkür etmek için sarılmazsam karım beni öldürür," diyor.

Normalde bunun ürkütücü bir davranış olduğunu söyledim, ama bu adam yeterince tuhaf ve karısına yeterince takıntılı, bence dürüst davranıyor.

Yaklaşan form giderek büyüyor ve belirginleşiyor.

Gülümsüyorum ve sarılmayı kabul etmek için kollarımı uzatıyorum.

"Benim adıma öldürülmene izin veremem," diye şaka yapıyorum.

James bana sarılmak için eğildiğinde Angelo'nun sadece birkaç adım ötede olduğunu görüyorum. Gözleri kısılmış ve yumrukları sıkılmıştı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

ANGELO

OAilemiz yollarımızı temizledi. Uzun zamandır yasa dışı bir şey yapmamıştım. Ama şu anda, Bu adamı öldüresiye dövüp cesedini Mississippi'ye atmak için can atıyorum. Kim olduğunu sanıyor bu herif? Ve bu sürüngen sarılarak ne yaptığını sanıyor?

Anladım. Beni evinden kovduğundan beri bütün hafta benden kaçtı. Ben de ona yaklaşmadım, doğru, ama bir şeyleri çözmesi gereken o. Aletim neredeyse hâlâ ıslakken hizmetlerim için *bana teşekkür eden* oydu.

Ona düşünmesi için birkaç gün vermeyi planlamıştım. Beni arzulamaya başlaması için birkaç gün. Utangaç bakışlar umuyordum. Isınmış yanaklar. Ama elde ettiğim şey tam bir buzlanma oldu. Elbette, Rachel'in Pazartesi günü gelmesi planımın bir parçası değildi, sadece talihsiz bir tesadüftü. Beth onu benimle gördüğünde, Rachel'a siktirip gitmesini söylememe ramak kalmıştı. Ama Beth'in beni izlediğini fark edince, her şeyi olurluna bırakmaya karar verdim. Kıskançlığının artmasını istedim. Beni başka bir kadının yanında görmesinin onu teşvik etmesini istedim.

harekete geçirdi. Ama sonra istenmeyen sonuçlar yasası devreye girdi. Ve -Beth'in yüzündeki renk kaybını izlerken- anlık kararımın fazla ikna edici olabileceğini fark ettim. Ve Sissy, Beth'e Rachel'la olan geçmişimle ilgili abartılı söylentileri anlatmış olmalıydı. Çünkü her zaman O andan beri kendini daha da kapattı. Ofisine kapandı. Başını öne eğdi. Benimle bir saniye bile göz teması kurmadı.

Şimdiye kadar.

Ve bu pislik hala ona sarılıyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, toplumsal normların izin verdiğiinden daha yakın ve boğazımı temizliyorum.

Beth'in gözleri muhtemelen kızgınlıkla kısılıyor ama ses onları ayırmaya yarıyor.

Adam dönüyor ve onu spor salonunda gördüğüm boşboğazlardan biri olarak tanıyorum. Adını bilmiyorum. Ve umurumda da değil.

Yaklaşıyorum. "Beth, konuşabilir miyiz?"

Neredeyse ona dokunacaktım ve şimdi kendimi ikisinin arasına soktum. Etrafıma bakmak için eğilmeden önce gözlerini deviriyor. "İyi hafta sonları James."

Cevap verebilir ama benim odak noktam sadece Beth. Beni görmezden gelmeye devam ediyor, dönüp ofisine doğru adım atıyor. Kapıyı kapattığımda sadece bir adım arkasındayım, aynı anda kolu kilitliyorum.

"İşin bitti mi?" Kapıya yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

Sert ses tonum istenen etkiyi yarattı.

Beth dönüp bana baktı. "Ben mi?! Psikopatlığın bitti mi? O da neydi öyle?"

"O adama çok yaklaşıyordun. O bir pislik." Bu bir tahmin, ama doğru olduğuna eminim.

Beth'in küçük yumrukları kalçalarına doğru kıvrılıyor. "Oh, o bir pislik mi? Bu çok zengin."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Ona meydan okuyorum.

Bana bir adım daha yaklaşırken daha da sert bakıyor. "Dönen bir kadın kapısı olan sensin. Her hafta yeni bir tane."

Ağzımın bir sırtışa dönüşmesine izin veriyorum. "Kıskandın mı bebeğim?" "Ha! Hiç sanmıyorum." Tersledi. "Küçük aletini sallamakta özgürsün.

Kimi istersen."

Homurdanıyorum. Aletimi yanlış değerlendirdiği için değil, başka kadınlarla takılmamı sorun etmiyormuş gibi davranması yüzünden.

Kapıdan bir adım uzaklaşıyorum. "Başka kimseye dokunmuyorum. Sikim de öyle. Ve sen de değilsin."

Sözlerime tepki vermemeye çalışıyor ama göğsünün hızlı nefeslerle yükselişini izliyorum. "Bak, seni aptal." Parmağını göğsüme saplıyor. "Ben yaşamak için insanlara dokunuyorum. Sakinleşmen gerek."

Elim onunkini sarmak için yukarı kalkıyor. "Dikkat et, bebeğim. İşini yapabilirsin ama başka erkeklere *dokunmaktan* bahsettiğini duymak istemiyorum."

"Oh, işimi yapabilir miyim? Ne kadar nazıksın." Bir adım daha yaklaşarak birleşen ellerimizi bedenlerimizin arasına hapsetti. "Bana sahip değilsin. Sırf seni bir kere becerdim diye..."

Sabırım taşı ve şehvetim beni ele geçirdi. Ağzımı onunkinin üzerine kapatarak tiradını kestim.

Bir kavga bekliyorum. Beni ısırmasını bekliyorum. Tokatlamasını. Taşaklarıma diz atmasını. Onun yerine, öpüşmeyi derinleştirmek için ağzını açtı.

Bir inilti bedenimi yırtıyor. Ne zaman yetecek bilmiyorum ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Hemen şimdi.

Bedenlerimizi çevirip, sırtını kapıya dayadım. Sonra omuzlarından tutup onu döndürüyorum.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

Angelo sırtımı sıkıştırıyor, beni kapının sert yüzeyine bastırıyor. Ve ben buna bayılıyorum. Onu itmeliyim. Cevaplar talep etmeliyim. Ama ben çok döndüm onu tekrar içimde hissetmekten başka bir şey düşünemez oldum.

Bir el at kuyruğumu kavırıyor ve başımı geriye yatırıyor. "Bu odalar ses geçirmez. Ve dışarıdaki müzik çok gürültülü. O yüzden sesinizi benden saklamaya çalışmayın."

İfadesini noktalamak için Angelo ereksiyonunu kıcıma sürüyor. Ve inliyorum.

Göğsü sırtıma çarpıyor, sonra uzaklaşıyor. Ellerini taytımın üstünde hissetmeden önce tepki verecek zamanım yok, onları aşağı çekiyor. Malzeme uyluğumun ortasında toplanana kadar çekiştiriyor. Bacaklarımı birbirine hapsediyor. Isınan tenimdeki serin hava, aynı anda tangamı da aşağı çektiğini anlamamı sağlıyor.

Angelo ellerini bacaklarımın dışında gezdiriyor. "Kendine yalan söyleyebilir ve yaptığımız şeyin tek seferlik bir şey olduğunu söyleyebilirsin."

Ellerinden biri çıplak popo yanağımın üzerinde kayıyor. Avuç içi benden ayrılıyor ve bir saniye sonra bir şaplaqla birleşiyor. Ağzımı açıp ne diyeceğimi bilmiyorum ama diğer eli bacaklarımın arasına girip açıkta duran amımı okşayınca sözüm kesiliyor.

"Ne istersen söyleyebilirsin, ama *benim için* ne kadar ıslandığını hissedebiliyorum. *Benim için* ne kadar hazır olduğunu." Parmağı kayganlığımın içinde ileri geri kayıyor. "Ağzın beni azarlayabilir ama amın daha fazlası için yalvarıyor."

"Sen çok..." Başlıyorum ama Angelo klitorisimi çimdikliyor ve kelimelerim anlamsızlaşıyor.

Kıkırdaması kemiklerimde yankılanıyor.

Ama kızamıyorum bile çünkü şimdi aleti girişime baskı yapıyor, ıslaklığım içeri girmesine izin veriyor. Vücudum kasılıyor ve sonuna kadar sokmadan önce kulağıma karşı karanlık bir şekilde homurdanıyor.

İçimden bir ses çıkıyor, yarı inilti, yarı haykırış, umarım bu odalar gerçekten ses geçirmezdir.

Parmaklarım umutsuzca önümdeki kapıyı kavırıyor, bir şeylere tutunmaya ihtiyaç duyuyorum.

Angelo kolay lokma değil. Saldırısına alışmam için bana hiç zaman tanımıyor. Geri çekiyor, böylece neredeyse tamamen dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri itiyor. Hızlı değil, ama kasıtlı. Bu his hiç bitmiyor. Hiç bu kadar dolu olmamıştım sanki. Bacaklarım açılmak istiyor ama açamıyor ve eklenen sürtünme çok iyi hissettiriyor.

Elleri kalçalarımnda, beni sabit tutuyor. "Sikimi çok sert kavırıyorsun." Burnunu boynumun kenarından geçiriyor. "İtiraf et. Seni sikmemi seviyorsun."

Bu kadar kolay kazanmasını istemediğim için yüzünü görene kadar başımı çeviriyorum. Sonra gülümsüyorum. "Buna sevişmek mi diyorsun?"

Durmuyor ama dudakları tehlikeli bir sırtışı dönüşürken yavaşlıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun, bebeğim?"

Çıplak olduğunu fark etmeden önce soru beni hazırlıksız yakaladı. Prezervatifsiz içimde olduğu için öfkelenmeliydim. Fark etmeliydim. Bu çılgınlığa kesinlikle bir son vermeliydim. Ama tek yaptığım başımı sallamak.

Boğazından alçak bir ses çıkarıyor. "Güzel. Kollarını kapıya koy."

Avuç içlerim yüzeyde düz dururken öne doğru bakıyorum ve ağırlığımı ön kollarıma veriyorum.

Angelo'nun elleri kalçalarımın önüne doğru kayıyor. Parmakları bacaklarımın vücudumla birleştiği kıvrımda geziniyor. Sonra kaldırıyor.

Ayak parmaklarım yere zar zor basıyor. Sırtım kemerli. Kıçım kalktı. Ve daha önce hiç olmadığı kadar derinde. Görüşümün iki katına çıktığına yemin edebilirim. Sonra hızını arttırıyor.

"Lanet olsun." Angelo'nun "Kahretsin" diye inlediğini duyduğumda ben de aynı anda inledim.

Sığ ve derin itişler arasında gidip geliyor ve ben çığlık atmak üzereyim. Parmak uçları yumuşak etime batıyor ve morlukların oluşacağı yeri hissedebiliyorum, ama buna bayılıyorum.

Ona doğru bastırıyorum.

"İki ya da üç kez gelmeme ne oldu?" Nefes nefese kaldım.

Kalçaları kayıyor ve daha da derin bir noktaya vurarak haykırmama neden oluyor. "Bu tavrınla, boşalmana izin verdiğim için şanslısın."

Şu anda kelimelere odaklanmak zor ama boğazımı temizlemek için yutkunuyorum. "Tanrım, sen tam bir pisliksin-"

Bir anda, bir eli karnımda, beni tutacak şekilde yer değiştirdi. Diğer eli ağzımın üzerine kapanıyor.

"Bebeğim, çok fazla konuşuyorsun."

Beni tutan elin parmakları açılarak serçe parmağı olması gereken şeyin şişmiş klitorisime baskı yapmasına neden oldu.

"Daha fazla." Diyorum ama eli sesi boğuyor.

Çok yaklaştım. Eğer gelmezsem, *şu an olduğu gibi*, gerçekten öleceğim.

Onu teşvik etmek için ağzımı açtım ve parmaklarından birini ağzıma aldım.

"Siktir." Angelo kalçalarını benimkilere karşı sıkı tutuyor, içime gömülüyor, sonra elini hareket ettiriyor, böylece klitorisimi daha güçlü bir şekilde ovabiliyor. Yüzümün üzerindeki el hareket ediyor ve ikinci bir parmak ağzıma sokuluyor. "Em."

Parmaklarıyla üzerimde çalışmaya devam ediyor, hem klitorisimde hem de dudaklarımın arasında eşleşen bir hızda. Kalçaları kıcıma daha sert bastırırken dairesel bir hareketle öğütür.

"Bırak beni, bebeğim. Beni de altına çek."

Sözleri beni mahvediyor. Ve tam olarak ne isterse yapıyorum. Tüm vücudum titriyor.

Sanırım hareket ediyor. Sanırım parmaklarını ısırdım. Sanırım ayaklarım zemini tamamen terk ediyor.

KIRKINCI BÖLÜM

ANGELO

"H Patron. Seni bu gece burada göreceğimi sanmıyordum."
"Raul." Onu başımla selamlıyorum.

Raul, Mazzanti Enterprise'ın güvenlik ekibinde. Benim ekibimde. Tüm adamlarımın lobi pozisyonunda dönüşümlü olarak çalışmasını sağlarım. Günlük becerilerini keskin tutmaları için iyi bir yer. Aynı zamanda aynı adamların, aynı vardiyalarda çalışıp, takip edilebilir alışkanlıklarla ön savunma hattınız olmaması için de iyi bir uygulama. Ayrıca, eğer elit bir ekip çalıştıracaksam, neden onları kendi binamızda kullanmayayım.

Duruşumdaki gerginliği fark etti. "Sorun mu var?"

Raul soruyor.

Rozetimi okutup kontrol noktasından geçerken başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece tamamlamam gereken birkaç şey var."

Spor salonuna gitmek için neredeyse her gün ofisten kaçıyorum, ancak geri dönüp akşam saatlerine kadar çalıştığım da oluyor. Sadece bunu genellikle Cuma günleri yapmıyorum.

Asansörün içinde kartımı tekrar okutarak en üst katı seçiyorum. Kapılar kapanırken arka duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. *Ben lanet bir aptalım.* Rastgele bir kızın beni etkilemesine izin veriyorum. Az önce yaptığım gibi kontrolümü asla kaybetmem. Duygularımın beni alt etmesine asla izin vermem. Ama o sik kafalının kızın kurabiyelerinden bir poşet tutup ona gülümsemesini yarım saniye izledikten sonra kıpkırmızı oldum. Sonra sarılmak için kollarını uzattı. Sanki spor salonunda değil de bir kuafördeymişiz gibi. Ve ben bitmişim. Sadece *bitmişim*.

O andan itibaren mağara adamı atalarım kontrolü ele geçirdi. Tabii ki benim tavrıma karşı çıktı. Tabii ki beni geri itti. Ve - tabii ki - bu beni daha da tahrik etti. O küçük tükürük ateşi benim için yaratılmıştı. Ve ben bununla ne yapacağımdan emin değilim.

Muhtemelen yapmamam gereken şey koştırmaktı.

Başımı birkaç kez asansörün duvarına vuruyorum.

Evet, küçük bir sürtük gibi koştum. Peri masalı düzeyinde senkronize orgazmlar yaşadık, sonra çekildim, döllerimin bacaklarından aşağı aktığını gördüm, çünkü

Tam bir salak gibi onu eyersiz siktim ve sonra kaçtım.

Asansörün kapıları en üst katta açılıyor ve o cehennem kadar sıcak görüntüyü zihnimden silkeliyorum.

Yaptığım her şey aptalcaydı. Her biri. Tek. Şey.

Ama hiçbirinden pişmanlık duymuyorum. Belki ikinci tura kalmamak dışında.

Yönetim katına çıkarken başımı kendime doğru sallıyorum. Neden geri döndüğümünden emin değilim ama işte buradayım. Ve bacaklarım beni Vincent'in ofisine doğru.

Günün sonuna yaklaşıyoruz, ama Vincent'in Yönetici asistanı Brent, Vincent'in ofisinin dışındaki yerinde oturuyor, hala burada olduğunu biliyorum.

Brent yaklaştığımı görünce canlandı. "Merhaba, Bay Rossi. Sizin için ne yapabilirim?"

Başımı Vincent'in kısmen açık kapısına doğru eğiyorum. "Beni bekliyor."

"Hayır, değilim!" Vincent'in sesi ofisinin içinden bağıyor.

Brent işini ciddiye alıyor, ama aynı zamanda bana biraz aşık olabileceğini düşünüyorum, bu yüzden onu bekçi köpeği oyunundan çıkarmak için Vincent'in ofisine devam etmeden önce ona göz kırpıyorum.

"Hey, pislik. İçeri gel..." Vincent masasının arkasından alaycı bir şekilde konuşuyor.

Gözlerimi devirirken kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. "Siktir git, Vinny."

Arka köşeye gidip, gizli bar dolabından bir şişe burbon çıkardım.

"Elbette, o koca kışını evinde hisset." Elimde şişe ve bir çift bardakla ziyaretçi koltuğuna çöktüğümde Vincent kollarını iki yana açıyor.

"Misafirperverliğin için teşekkür ederim, küçük adam."

Vincent küçük değil, tıpkı benim şişman olmadığım gibi. Ama benimle kıyaslandığında, onun 1.80'lik vücudu bile ortalama görünüyor. Ve birbirimize sataşmak nefes almak kadar doğal.

Teknik olarak patronum olabilir ama ailemden biri. En yakın kuzenim. Ve *ilk* çocuk olması, hâlâ birlikte büyüdüğüm o sinsî küçük pislik olmadığı anlamına gelmiyor. Birlikte oynadığım bir çocuk. Etek kovaladığım. Ülke çapında birlikte çalıştığım. Cehennemde birlikte yürüdüğüm. Vincent şeytana benziyor olabilir, siyah saçlı, siyah gözlü, günahın vücut bulmuş hali, ama o iyi bir adam. Ve

Mazzanti ailesini yönetiyor olabilir, reformcu Mazzanti ailesini, ama o her zaman benim arkadaşım olacak, her şeyden önce.

Boş bardaklardan birini kaldırıyorum. "İçki?"

Omuz silkiyor. "Neden olmasın ki?" Ona uzattığım iki parmaklık kadehi kabul ediyor. "Neye içiyoruz?"

Kendiminkini doldurup ona doğru uzatıyorum, sonra da yutuyorum. Ona hiç cevap vermeden.

Vincent bardağından bir yudum alır. "Tamam." Kelimeyi zorlayarak söylüyor. "Sasha'yı arayıp bu gece geç saatlere kadar dışarıda olacağımı ve en sevdiği devle sarhoş olacağımı söylemem gerekiyor mu?"

Bardağıma biraz daha ekliyorum. "Karının sorunlarımı koklamasını tercih etmem, çok teşekkür ederim." Homurdanıyorum.

Mızımız bir sürtük gibi davranıyorum ve bunun farkındayım.

Vincent durakladığında içkisi dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "Dur bakalım." Öne doğru oturdu, gözleri genişti. "Bu bir kadın hakkında."

Bu sefer döktüğümün sadece yarısını içiyorum, kontrolümün bir parçası kalmış gibi davranmak istiyorum.

"Vay anasını!" Vincent gülüyor. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." "Kapa çeneni. Amcıklığı bırak." Ben de karşılık verdim.

onu daha çok güldürüyor.

Bardağını uzatıyor. "Doldur beni. Bu gerçekten kutlama için bir neden."

"Seninle neden konuştuğumu bile bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak.

"Çünkü beni seviyorsun." Vincent'ın kendini beğenmiş gülümsemesi sonsuz derecede sinir bozucu. "Biliyor musun, sanırım senin yerine Sasha'yla konuşmayı tercih ederim. Tanrı bilir.

O daha zeki."

"Beni yakaladın." Omuz silkiyor. "Ama eminim ona bir kadını becerip kaçtığını söylemek istemezsin."

"Nasıl..."

Vincent uzanıp şişeyi kapıyor. "Belirtileri tanıyorum.

Ve size söylemekte sakınca görmüyorum, bu aptalca bir hareket."

"Dışarısı soğuk." Cevap veriyorum. Başını salladığında bardağımla bir işaret yapıyorum. "Pardon, gerçekleri ifade ettiğimizi sanıyordum."

"Birinci adımı geçtiğinizi görüyorum: *Kabullenme*. Peki, bana ne için ihtiyacın var?"

Çok küçük koltuğa yığıldım ve ona özeti anlattım. Kısa ve öz, sadece temel detayları içeriyor. Ve ben bitirdiğimde Vincent sırtıyordu.

"Dostum, şu anda mutlu görünmek zorunda mısın?" İnanamayarak soruyorum. "Sadece içime çekiyorum," diyor Vincent. "Bana o kadar çok şey verdin ki

Sasha'yla evlenmeyi düşünürken bir de şu haline bak."

Ellerimi kaldırdım. "Tanrı aşkına, Vin! Evlilik hakkında şaka bile yapma. Neyin var senin?"

Vincent gülüp geçer. "Pekala, seni koca bebek. Demek onunla pek iyi geçinemedin. Ne olmuş yani? Korumasıyla takılıyor. Sasha buna klasik bir romantik komedi senaryosu derdi."

"Ben onun koruması değilim."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

"Enzo Amca spor salonunda ona göz kulak olmamı söyledi." Omuz silktim. "Ona güvenli bir bölgede bir ev ayarladı. Oraya birkaç kez gittim ama

Dikkatli davrandım. Kimse onu benim aracılığımla bulamayacak."

"Onu izlemekle görevlendirildiğini biliyor, değil mi?" Sessizce oturduğumda Vincent başını arkaya eğiyor.

"Gerçekten bu kadar aptal mısın?" diye soruyor, gözleri tavanda.

Derin bir nefes aldım. "Enzo'nun ona göz kulak olmamı istediğinden bahsetmiştim." Bunu ona kulüp olayından sonraki sabah söylediğimden bahsetmiyorum. Ve o gece Enzo Amca'nın benden ona göz kulak olmamı istediğine inanmasına izin vermiş olabilirim. Ama Vincent satır aralarını yeterince okuyabildiği için bundan bahsetmeme gerek yok.

"Bunun senin koca çirkin suratında nasıl patlayacağını görüyorsun, değil mi? Senin ne iş yaptığını biliyor mu? *Neredeyse* benim kadar zengin olduğunu?"

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Paranın ne alakası var?"

Bana gerçekten yaşayan en aptal adammışım gibi bakıyor. "Aralarında bu kadar büyük bir mali uçurum olduğunda insanlar tuhaflaşabiliyor."

"O fakir değil. O bir fizik tedavi uzmanı, Tanrı aşkına." Beth'i savunuyorum.

"Diyorum ki, bu kıza karşı dürüst olmaya başlasan iyi edersin, yoksa..." Vincent ellerini birleştirir, sonra ellerini ayırırken bir patlama sesi çıkarır ve bomba taklidi yapar.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

IO beni fark etmeden Beth'i fark edeceğim. Bütün hafta sonu onu düşündüm. Aramızdaki bu şeyi yüzüme patlamayacak şekilde nasıl halledeceğime karar vermeye çalışıyorum. Ve

bulduğum en iyi sonuç ona kur yapmak. Bana aşık olması için onu etkilemek. Ondan sonra nereye gideceğim, hiçbir fikrim yok. Ciddi bir şey isteyip istemediğimi bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum, *nokta*. Ama bu benim planım. Planın bir parçası. Bir planın başlangıcı.

Ve sessizce kapıları itip Beth'in bana arkasını döndüğü masaya yaklaştığımda, mükemmel bir açılışa kulak misafiri oluyorum.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

BETH

"W Ah, ciddi misin?" Bana uzattığı zarfı alarak Sissy'ye soruyorum. "Evet. Mary Wilder oğlunun sana bir sonraki Sleet maçı için beş bilet aldığını söyledi. Tarihe baktım; bu Çarşamba."

Gözlerimi kapatıp düşünüyorum. "Noah'nın Cuma gününe kadar maçı olmadığına eminim."

Sissy alkışlar. "Mükemmel! Çok heyecanlanacak! Onu ve birkaç hokey arkadaşını da getirebilirsin."

Başımı salladım. "Noah çok heyecanlanacak. Yakınlaştığı iki çocuk var, bu yüzden onları davet etmek isteyeceğini biliyorum. Bu da bana fazladan bir bilet veriyor." Sissy'ye kaşlarımı oynatıyorum.

"Keşke." İç geçiriyor. "Ama o gece Daniella'nın ailesiyle akşam yemeğimiz var."

"Seni götüreceğim." Angelo'nun derin sesi tam arkamdan geliyor ve neredeyse çılgılık atıyorum.

Ellerim göğsümde kenetlenmiş halde, böyle bir şeyi teklif etme cüretini gösteren adamla yüzleşmek için yavaşça dönüyorum.

Sissy benden önce cevap verdi. "Oh, evet! Angelo birlikte gitmek için mükemmel bir insan."

Sorumu Sissy'ye yöneltirken gözlerimi Angelo'ya dikiyorum. "Nasıl yani?"

Korkunç sırtışı duyabiliyorum. "Çünkü arenada güvenliğin kurulmasına yardım etti. Seni ve çocukları güvende tutabilir. Ayrıca, eğer ayrılırsanız, onu bulabilirsiniz. Bilirsin, çünkü o çok büyük."

Sissy saçmaladıkça Angelo'nun sırtışı büyür. "Ne dediyse o."

Etkilenmemek için bir yumruğumu kalçama koyuyorum. "Peki ya bir şey çıkarsa ve kaçmak zorunda kalırsan..." Geçen hafta -benim daha iyi bir karar vermeme rağmen- seks yaptıktan birkaç saniye sonra ofisimden nasıl kaçtığını ima ederek söylüyorum. Tekrar.

Sırtışı hiç değişmiyor. "Programımı temizleyeceğim."

Ağzımı açıyorum ve sinir bozucu bir şekilde söyleyecek söz bulamıyorum.

"Güzel. Anlaştık," diyor ve zarfı elimden çekip içindeki biletlere bakıyor. "Saat 7'de başlıyor. Seni 6:00'da alırım. Bütün çocuklar senin evinde olsun." Sonra zarfı iki kez okşayarak cebine soktu. "Bunları güvende tutacağım."

O kayıtsızca uzaklaşırken ağzım açık kaldı. *Bu adamın cesareti! Kim olduğunu sanıyor bu?*

Sissy'nin kıkırdama sesiyle dönüp ona bakıyorum. "Az önce ne oldu öyle?" diye sordum.

Sırıttıyor. "Sanırım Angelo'yla bir randevu ayarladın."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BETH

"Boys!" Ön pencerenin yanındaki yerimden bağıyorum. "Geliyorum!" Üç genç ses karşılık veriyor.

Angelo evin önünde durmuş, karanlık arabasıyla rölantide gidiyordu.

Garaj yolu benim, Noah'nın, Marcus'un ve Willy'nin arabalarıyla dolu olduğu için SUV. Bir parmağımı cama doğru kaldırarak birazdan çıkacağımızı haber veriyorum.

Çocuklar koridordan çıkarken yüksek sesli bir çığlık onları takip eder.

Willy ve Marcus Noah üzerinde iyi bir etki bırakıyor. İkisi de gürültücü ve eğlenceliler ve Noah'nın onların yanındayken kabuğundan çıkmasını izlemek eğlenceli.

Marcus'un daha önce MILF terimini kullandığını duydum, ardından bir gümbürtü ve ardından gülünç bir acı çığlığı geldi. Bir araya getirmem biraz zaman aldı ama buz arenasında yaşadığımız garip tanışma anlam kazanmaya başladı.

Dürüst olmak gerekirse, bence Marcus Noah'ı kızdırmaya çalışıyor. Angelo'nun bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyorum.

"Hazır mısın?" Onlara baktım. Hepsi tişörtlerinin üzerine kendi hokey formalarını giymişler. Ben Noah'ın yeni hokey kapüşonlarından birini giyiyorum çünkü giyecek Minnesota Sleet kıyafetim yok. Umarım bu katmanlar bizi sıcak tutmaya yeteceğini düşündüm. Bir sürü kışlık ceket taşımakla uğraşmak istemedim.

Çocukların hepsi başlarını sallayıp kapıya yöneliyor. Evin boş görünmemesi ve köpeklerin dinleyecek bir şeyleri olması için televizyonu açıyorum, sonra onları dışarıda takip ediyorum.

"Noah, tüfek ister misin? Ben arkada Beth'in yanında oturacağım." Marcus sırtarak söylüyor.

"Sanmıyorum." Angelo'nun gürleyen sesi hepimizin durmasına ve arabanın ön tarafına doğru yuvarlandığı yere bakmamıza neden oldu.

"Ah!" Marcus bir adım geri atarken kendi ayakları üzerinde tökezliyor.

Gülümsememek için dudağımı ısıırıyorum. On adım öteden bile Angelo heybetli bir figür. Tamamen siyah giyinmiş, büyüyen alacakaranlıkta belirliyor.

"Hey, Angelo." Noah onu selamlıyor.

"Savaşçı." Angelo ona başıyla selam veriyor ama bana doğru yürümeye devam ediyor. Yanıma gelene kadar durmuyor, göğsü omzuma değiyor, Çocuklarla yüzleşirken. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni iri bedeninin içine çekiyor. Bu karşılama karşısında ne yapacağımı bilemiyorum. Pazartesi günü biletleri benden çaldığından beri onu görmemiştim. Meşgul müydü, yoksa biletlerimi geri çalmama fırsat vermemek için benden kaçıyor muydu bilmiyorum.

"Hey, doktor." Başımın üstüne bir öpücük bırakmadan önce fısıldıyor. Ve ben eriyorum. Ben. Lanet olsun. Eridim. *Böyle öpücüklerin nesi var?*

Ugh.

"Çocuklar." Kolu hâlâ bana sarılı ama Noah'nın arkadaşlarına sesleniyor. Noah önce birini, sonra diğerini işaret ederek ipucunu alıyor. "Bu Willy, bu da Marcus."

İki çocuk da iri gözlerle bakıyor ama Marcus biraz solgun görünüyor.

Diğerlerinin duyamayacağı kadar sessiz ama Angelo'nun göğsünün kıkırdayarak titrediğini hissedebiliyorum. Sadist bu çocukları kıvrandırmaktan zevk alıyor.

"Gidelim," diyor Angelo, bizi arabaya doğru götürürken kolunu yerinde tutarak. "Biraz trafiğe takılacağız ama park rampalarıyla uğraşmak zorunda kalmayacağız. Benim bir yerim var."

"Tabii ki biliyorsun." Mırıldanıyorum.

Angelo yorumumu duymazdan geliyor ve yolcu kapısını benim için açabilmek için uzaklaşıyor. Başımın üzerinden baktığını görüyorum. "Çocuklar arkada."

Kapımı kapatıp sürücü tarafına geçmeden önce ben kemerimi bağlayana kadar bekliyor.

"*Kahretsin* Noah, onun büyük olduğunu söylediğinde şişman demek istediğini sanmıştım. Beni tek eliyle ezebilecek bir canavar gibi iri değil..." Marcus

arka koltukta hiç de sessiz olmayan fısıltılar.

Noah güler. "Varsayımda bulunursan böyle olur."

Marcus sahte bir titreme geçirir. "Bayan Beth, size söylediğim her şey için özür dilerim. Lütfen erkek arkadaşınızın beni yemesine izin vermeyin."

Onu düzeltmeye fırsat bulamadan Angelo'nun kapısı açıldı.

-

"Hayır. Angelo, bunu yapmana gerek yok."

İri cüssesiyle beni kasiyerden uzak tutuyor ve kartını uzatıyor.

Yumruklarımı geniş sırtına vurmak isterdim ama bunu hissedeceğinden bile şüpheliyim. Ayrıca, olay çıkarmak istemiyorum.

"Teşekkürler, Angelo." Noah nachos tabağını ve su şişesini eline alarak, "Teşekkürler Angelo," diyor.

Angelo'nun tepkisini duyabildiğimden daha fazla hissedebiliyorum. Diğer çocuklar da saçma bir şekilde pahalı olan yemek için ona teşekkür ediyorlar. Daha önce hiç profesyonel bir hokey maçına gitmemiştim ama bu fiyatları beklemeliydim.

"Bebeğim, gel seninkini al." Angelo omzunun üzerinden bana baktı.

Olduğum gibi parlayan bir sağlık feneri gibi, patates kızartması yemeğimi aldım ve bir teşekkür mırıldandım.

Onun evcil hayvan isimleriyle ne yapacağımı bilmiyorum. O kadar her yerdeydi ki

Bu gece hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Bu bir randevu mu? Yanında üç genç çocuk varken buna gerçekten randevu diyebilir misin?

Angelo yemeğini en son alıyor, saçma sapan bir kalori yığını. Sanırım iki hamburger yemeğini tek bir kağıt tekne de birleştirmiş. Beni hayrete düşüren

Noah'nın ne kadar yemek yiyebileceğini; 16 yaşındaki Angelo'nun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Elimde yemek, çocukların peşinden gidiyorum. Buza yaklaştıkça, bu koltukların ne kadar iyi olduğuna şaşırırmamam gerektiğini fark ediyorum. Bu biletleri hastamdan almıştım, o da oğlundan almıştı, takımında kim var. Ve eğer her yerde gördüğümüz formalar bir gösterge ise, Jackson Wilder önemli biri.

Nihayet koltuklarımıza ulaştığımızda çocuklardan biri düdüğü çalıyor. Buzun ortasına yakın, üç sıra yukarıdayız. Ve - neyse ki - bölümün sonunda beş koltuğumuz var, böylece kimsenin üzerine tırmanmak zorunda kalmıyoruz.

"Sıradaki sensin." Angelo arkamdan seslenerek beni elimdeki işe geri döndürdü.

Oyuncuların ısınmasını izlerken dalmışım. Çok yakınlar.

Ayak sürüyerek Noah'nın yanına yerleşiyorum ve Angelo'ya uçtaki koltuğu bırakıyorum.

Çocuklar bir yandan karınlarını doyururken bir yandan da buzlu işaret ederek hangi oyuncuların favorileri olduğu hakkında durmaksızın konuşmaya başlarlar.

Onların dikkati dağılmışken, sonunda Angelo'yla konuşabileceğimi hissediyorum. Ama ne söyleyeceğimden emin değilim.

Ağzıma bir kızartma atarken göz ucuyla Angelo'ya bakıyorum. Yemin ederim tek ısırıkta hamburgerin yarısını yemişti.

"Bunu yapmana gerçekten gerek yoktu." Ona doğru dönerek söyledim.

"Seni hepimiz için ödeme yapasın diye davet etmedim."

Angelo bana bakarken ağzını yukarı kaldırıyor. "Yanlış hatırlamıyorsam beni hiç *davet* etmemiştin."

Dudaklarımı büzüyorum. "Doğru. Bu işe kendini zorlayarak soktun."

Omuz silkiyor, bu sırada omzu benimkine değiyor ve yemeğinden bir ısırık daha alıyor. Klostrofobik olmamam iyi bir şey, çünkü kendi koltuğuyla birlikte benim koltuğumun da yarısını kaplıyor.

Elimi kalçasına koyarak ciddi olduğumu anlamasını umuyorum. "Ciddiyim, sana geri ödeyeceğim."

Angelo iç geçiriyor ve bana bakabilmek için yana kayıyor. "Beth, sorun yok. Önemli bir şey değildi."

Ben de ona kendi iç çekişimi veriyorum. "Orada 100 dolar gibi bir şeydi. Bu çok saçma ama hiçbir şey değil."

Bana gözlerini deviriyor. "Annemin bodrumunda yaşayıp tüm paramı spor salonu üyeliğine harcamıyorum. Tamam mı? Benim bir işim var." Daha fazla tartışmak için ağzımı açıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Sana daha önce de söyledim. Güvenlikte çalıştım."

Bunu hatırlayarak başımı sallıyorum ve onun bir kulüpte fedai falan olduğunu varsayıyorum.

Angelo gözlerini benden ayırmıyor. "Mazzanti Enterprises'ın Güvenlik Şefiyim. Eskiden yaptığımdan daha az saha işi ama hoşuma gidiyor. Bu işte iyiyim. Bunun için iyi para alıyorum. Ve kuzenim Vincent tüm şirketi yönetiyor. Nacho ve pahalı patates kızartması için zam gerekirse, eminim onu ikna edebilirim."

Ağzımın açık kalıp kalmadığını zihinsel olarak kontrol ediyorum. Bu... Bu beklediğim şey değildi. Mazzanti Enterprises ismini büyük bir şirket olduklarını bilecek kadar çok duydum. *Süper büyük*. Geçen yıl haberlerde Minneapolis'teki yerlerini duyduğumu hatırlıyorum. Adam kaçırılan birinin en üst kattaki pencereden atılmasıyla ilgili bir şeydi. Umarım *daha az alan* Angelo bunun yakınında bile değildi.

Yüksek kaliteli kıyafetlerini ve kullandığı lüks cipi düşününce, sanırım mantıklı geliyor.

Ve sonra gerçekten kafama dank etti. Enzo Amca. Enzo Amca'nın bu kadar bağlantılı olmasının sebebi bu olmalı. *Birilerini tanıdığını* hep biliyordum ama o kişilerin kim olduğunu hiç bilmiyordum. Sadece nüfuz sahibi olduklarını biliyordum. Noah ve bana ne kadar kolay yardım edebildiğinden belli olan bir nüfuz. Açıkçası ne kadar olduğunu anlamıyorum ama Enzo Amca'nın parası olduğunu biliyorum. Hem de çok fazla.

Para. Yani Angelo da benzer çevrelerden geliyorsa, yüz dolar düşürmek gerçekten bir şey değil.

Sesimi olabildiğince eşit tutarak, "O halde ben de biraz M&M istiyorum" diyorum.

Yüzünde yavaş bir gülümseme belirir. "Sana ne istersen getiririm doktor."

Gözlerindeki bakıştan mı, yoksa etrafta dönüp duran soğuk havadan mı bilmiyorum ama kollarımdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

"Şunu bir saniye tutabilir misin?" Yemeğimi Angelo'ya uzattım.

Sorgusuz sualsiz alıyor. Tuzlu parmaklarımı bir peçeteye siliyorum, sonra eşofmanımın önündeki büyük cebi karıştırıp mavi ve altın renkli ponpon şapkamı çıkarıyorum.

Üzerime geçirip Angelo'ya dönene kadar pek bir şey düşünmedim. Yüzündeki ifade beni her türlü mahcubiyete sürüklüyor ve yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum.

Tek kelime etmeden patateslerimi bana geri veriyor, sonra da almam için kendi yemeğini uzatıyor. İyiliğime karşılık verirken, acaba gizli bir yerden kendi şapkasını mı çıkaracak diye merak ediyorum. Onun yerine telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor.

"Gülümse, bebeğim."

"Ne-" Sorum onun fotoğraf çekme sesiyle kesildi. "Sana gülümse demiştim bebeğim." Ona sadece göz kırptığımda kaş. "Bana gönderdiğin resim bulanıktı. Yeni bir tanesine ihtiyacım var." Onun bu yorumu dudaklarıma istem dışı bir gülümseme yerleştiriyor.

Bir fotoğraf daha çekiyor ve telefonu cebine geri sokuyor. Angelo yakınımı eğilip ağzını kulağıma dayıyor. "Yutulacak kadar tatlı görünüyorsun."

Şimdi yanaklarım yepyeni bir nedenden dolayı kızarıyor. "Oh."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

I Araçta titreşen heyecandan düşündüklerimi zar zor duyabiliyorum. Hepimiz arabaya bindiğimizden beri çocuklar birbirleriyle konuşmayı bırakmadılar.

Eve.

Oyunun kendisi iyiydi. Ya da bana öyle söylendi. Tam olarak dikkatimi veremedim. Angelo tüm oyun boyunca kolunu sandalyemin arkasına dolamıştı, bu yüzden belli ki her şeyi fazla düşünmüştüm. Bu bir hareket miydi?

Romantizm mi? Bana daha yakın olması için bir yol mu? Yoksa bunu sadece çok büyük olduğu ve tek bir koltuğa sığamadığı için mi yapıyordu? Büyük avuç içi omzuma kıvrıldığında, bunu bilerek yaptığından emindim. Ama sonra arkamızdan biri ona çarptı, belki de sadece kendini yoldan uzak tutmaya çalışıyordu?

"Değil mi, Beth?" Noah soruyor.

"Ah, evet." Angelo'nun kıkırdaması beni tekrar Noah'ya baktırmadan önce mırıldanıyorum. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Bunu tekrar yapmalıyız dedim." Yüzünde ruhumu ısıtan bir sırıtma var ve orada kalması için her şeyi kabul edebilirim.

"O kadar iyi bilet sözü veremem ama kesinlikle başka bir maça gidebiliriz." Gülümsedim.

"Harika." Bakışlarını Angelo'nun başının arkasına çeviriyor. "Senin de gelmen gerekecek."

Araba kullanıyor olmasına rağmen Angelo, Noah'nın onunla konuştuğunu biliyordur. Derin sesiyle cevap verir. "Her zaman, Fighter."

Noah'nın onu davet etmesi konusunda yaygara koparmam gerekirdi ama sanırım Noah Angelo'yu bağlantıları nedeniyle yanında istiyor.

Angelo'nun işi konusunda bana doğruyu söylediğinden hiç şüphe etmemiştim ama bu gece kanıtladı ki

elit çevrelerde dolaşıyor. Maç bittiğinde bizi Sleet soyunma odasına götürerek sürpriz yaptı. Angelo çocukları bazı oyuncularla, baş antrenörle ve muhteşem kızı Izzy ile tanıştırdı. Sanırım Marcus

Izzy ile tanışacağı için oyunculardan daha heyecanlıydı. Muhtemelen ondan on yaş büyük olmasına rağmen.

Dışarısı karanlık ama -sokak lambaları sayesinde- Angelo'nun yüzündeki sırtışı görebiliyorum.

Dirseğini dürtüyorum. "Bu kadar kendini beğenmiş görünüyorsun, dudaklarından kanarya tüyleri dökülmesini bekliyorum."

Angelo bakmadan elini uzatıp benimkini tutuyor ve birleşen ellerimizi orta konsolun üzerine koyuyor.

"Liseli çocukları etkilemek için yaşıyorum." Sözleri alçak sesle ve sadece benim için. "Öyle mi?" Ben soruyorum.

Angelo hiç tahmin edemeyeceğim bir hareketle elimi yukarı çekiyor ve parmak eklemlerimi hafifçe öpüyor.

"Eğer güzel bir bayanı da etkileyeceksem, öyle olsun," diye mırıldanıyor.

Dudağımı ısııyorum, gülümsememi uzak tutmaya çalışıyorum.

Angelo'nun bu versiyonuyla ne yapacağımı bilmiyorum.

Aklımı başıma toplamam gerektiği için gözlerimi yere indiriyorum. Ve işte bu yüzden, ekranında yanıp sönen metni görüyorum.

Angelo'nun telefonu aramızdaki bardak tutucusunda. Merak etmiyorum. Okumaya bile çalışmıyordum. Sadece ekran aydınlandığında telefona bakıyordum. Ve beynim onlara başka tarafa bakmalarını söyleyemeden gözlerim kelimeleri aldı. Eğer tüm bunlar olmasaydı, boğazımda bu kaya parçası oluşmazdı.

Rachel Huntington: Neredesin, Tiger?

Kaplan mı? Gülsem mi, kussam mı bilemiyorum. Kus. Kesinlikle.

Elimi Angelo'nun elinden kurtarıyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Onun sorunu ne? Neden bu gece hepimizi dışarı çıkarıyor? Neden bunu bir randevu gibi hissettiriyor? Ne anlamı var ki?

Bir kalp atışı içinde, acımı öfkeye dönüştürmeye zorluyorum. Bu hıyar. Bu lanet olası pislik. Sadece beni kandırmadı. Noah'ı da kandırdı. Çok şey kaybeden Noah'ı. Angelo'ya benim kadar kolay güvenen Noah'ı. Noah'ın buna ihtiyacı yok. Benim buna ihtiyacım yok.

"Beth." Angelo'nun sesi hâlâ kısık ama o söylerken adımın ağırlığını hissedebiliyorum.

Elimi çekerken pek de gizli değildim. Yan camdan dışarı bakmak için başımı çevirdim. Birazdan evde oluruz ve o zaman bu adamın saçmalıklarıyla işim sonsuza dek biter. Tanrım, ne kadar aptalım.

"Beth." Tekrar söylüyor.

Yüzümdeki ifadeyi görmesine yetecek kadar uzun bir süre ona bakıyorum.

"Yapma." Ben de onun gibi sesimi alçak tutuyorum. Arkadaki çocukların bunun bir parçası olmasına gerek yok.

Angelo benim sokağımdan aşağı dönüyor ve ben bir nefes veriyorum. Az kaldı.

Neyse ki çocuklar tüm bu süre boyunca gevezelik etmeye devam ettiler ve ön koltuktaki gerginliği fark etmediler.

Angelo evin önünde yavaşlayarak durur. Nihayet. Ama emniyet kemerimi açmak için uzandığımda, büyük bir el benimkinin üzerine kapanıyor.

"Noah, gidip evin kilidini açabilir misin? Beth'i bir dakikalığına tutmam gerekiyor." Sesi nötrdü.

Noah kabul ediyor ve çocuklar arabadan inerken Angelo'ya teşekkür ediyorlar. Son kapı kapandığında, gözleri benimkileri buluyor. "Az önce ne oldu?"

Elimi tekrar onunkinden çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bebeğim, aptalı oynama. Bunu başaramazsın."

Bunun bir iltifat olduğunu hissediyorum ve bu sadece beni daha da kızdırmaya yarıyor. "Bu da ne?!" - sorusu içimden patladı.

"Neymiş o?" Yüzü buruşuyor ve çileden çıkaracak kadar sevimli görünüyor. "Bu." Elimle aramızda işaret ediyorum. "Ne yapıyoruz biz? Bu bir randevu muydu? Yoksa

Bu sadece bir şey mi? Biliyor musun, boş ver. Umurumda değil. Kimseyle yarışmak istemiyorum. Rachel'la iyi eğlenceler."

Ondan uzaklaşarak kapı koluna uzandım. Elim soğuk metalle temas ettiği anda kapı kilitleri devreye giriyor.

Kapımın kilit düğmesine uzanmaya çalışıyorum ama Angelo'nun uzun kolu bu kez uzaktaki elimi yakalıyor. Tek bir çekişle ona doğru döndüm.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyor.

İçimi çektim ve gözlerimi devirdim. "Angelo, az önce sana gönderdiği mesajı gördüm. Bilerek görmedim ama gördüğüme sevindim. Dağınıklıkla ilgilenmiyorum." O

telefonuna bakıyor, sonra bana dönüyor. Onu bilgilendirdim. "*Tiger*'ının nerede olduğunu öğrenmek istedi. Sanırım sen de oraya gidiyorsun." Kavga etmeyi bıraktım. Öfkem dağılıyor ve kendimi sönmüş hissediyorum. "Sorun yok, Angelo."

"Lanet olsun!" Sesi bağırarak çıkıyor. İrkildiğimi görünce kolumu bırakıyor ve boştaki elini yüzünde gezdiriyor. "Rachel... hiçbir şey."

Kollarımı tekrar kavuşturuyorum. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama *ortaklarına* bu kadar soğukkanlı davranmaması gerektiğini düşünüyorum.

Angelo başını sallar. "Öyle bir şey değil. *Hiçbir zaman* öyle olmadı. Rachel sadece benim statüm ve paramla ilgilenen, yapışkan, umutsuz bir kız. Biz çıkmıyoruz. Aramızda bir şey yok."

"Ama ikinizi gördüm. Birden fazla kez. Ve Sissy bana söyledi..." Sözümü kesiyorum.

Sissy bana birkaç teori anlattı ama hepsinin kulaktan dolma olduğunu kabul etti.

"Evet, otoparkta bana saldırdığını gördün. Spor salonunda da bana yaklaştığını gördün ama ona siktirip gitmesini söylediğimi görmedin." Şimdi daha sakın. Ve gözlerindeki bir şey ona inanmamı sağlıyor.

"Yani artık onunla çıkmıyor musun?" Belki de bunu sormak aptalcaydı. Bana yalan söyleyebilir.

"Biz hiç çıkmadık." Kaşımı kaldırdığımda avucunu kaldırıyor. "Dalga da geçmiyorduk. Ya da duyduğun diğer söylentiler. Lanet olası Sissy." Devam etmeden önce onun adını homurdanıyor. "*Bir keresinde Rachel'ı yemeğe çıkarmıştım. Hem de hiç istemediğim halde. O kadar sıkıcıydı ki yemekten sonra onu evine bıraktım. Kapıya kadar eşlik etmek için arabadan inmedim bile.*"

Kendimi dudağımı ısırırken yakalıyorum. "Siz ikiniz..." Angelo başını sallar. "Hayır."

Sonra telefonuna uzandı. Ne yaptığını anlayamadan telefon arabanın hoparlörlerinden çalmaya başlıyor ve ekranda kızın adı beliriyor.

"Angelo!" Fısıldayarak bağıriyorum.

"Numarasını kaydettim, böylece görmezden gelebileceğimi biliyordum. Sadece engellemeliydim."

Telefon açılıyor.

"Angelo?" Kadınsı bir ses mırıldanıyor.

"Rachel, bunu konuşmuştuk. Bana mesaj atma. Beni arama. Ve beni bir daha asla Tiger diye arama." Bununla birlikte, telefonu kapattı.

Ağzım açık kaldı. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

"Ağzını kapat, bebeğim. Bana fikir veriyorsun."

Ağzım kapandı.

"Hadi, seni yukarı çıkarayım." Angelo olabildiğince sakın, sanki az önce bir kadını azarlamasını dinlememişim gibi konuşuyor.

Angelo arabanın etrafında dönüp kapımı açana kadar kıpırdamamıştım bile.

"Yani, başka biriyle yatmıyor musun?" Kelimelerim yavaş çıkıyor.

Angelo yaklaşıyor. "Hayır. Ve eğer bana daha fazla aptalca soru sorarsan, seni dizlerimin üzerine yatırırım. Sonra da Marcus'u öldürmek zorunda kalırım."

Buna şahit olma ihtimali çok düşük ve şu anda azgın bir çocuğu öldürmeye hazır değilim. O yüzden kapa çenenini ve öp beni."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

Angelo'nun dudakları benimkilere iniyor. Çarpışmalarını bekliyorum ama onun yerine dudaklarımız zar zor sürtünene kadar yavaşlıyor. Korkan yanımda tereddüt etmek istiyor. için onu daha fazla sorgulamadım. Ama gözlerinde gerçeği gördüm. Telefon konuşmasını duydum. Uzun vadede bana zarar verebilir ama artık kendimi tutmak istemiyorum.

Ellerim yukarı uzanıyor ve omuzlarına kıvrılıyor. Kasları dokunuşumun altında sertleşiyor.

Alt tarafım hala koltukta öne bakıyor, ama Angelo'nun Elleri kucağıma uzanıyor. Dizimi tutarak, ben ona doğru dönene kadar çekiyor. Bacaklarım otomatik olarak ayrılıyor ve onun dizlerimin arasına girmesine izin veriyor. Bunu yaptığında, başımın arkasını avuçluyor ve öpücüğü derinleştiriyor.

İhtiyacımla dolu bir ses çıkardım. "Siktir, bebeğim." Angelo dudaklarıma doğru fısıldıyor.

Nefesi gıcıklıyor ve bu hissi kovmak için öne doğru eğilip ağzına sert bir öpücük konduruyorum.

"Çocukların gitmesine ne kadar var?"

Kıkırdıyorum. "Yatmıyorlar. Tüm ebeveynler çocukların bu kadar geç saatte eve dönmelerini istemediğimiz konusunda hemfikir, bu yüzden yatıya kalacaklar."

Angelo inliyor ve başını omzuma yaslıyor. "Lanet olsun."

Kollarım boynunu sarmak için yukarı kalkıyor ve bana yaslanmasına izin veriyorum. "Sana bir içki ikram ederdim ama onlara kötü örnek olmak istemem. Okul gecesi içki içmek falan."

"Onları gıcırdayan bir karyola ile uyandırarak kötü örnek olmak istemem."

"Angelo." Yumuşak saçlarını hafifçe çekiştirerek onu uyarıyorum.

Bir nefes daha çektikten sonra yavaşça kendini dışarı atıyor. Bir elimi başının üstünde tutarak kapı çerçevesine çarpmadığından emin oluyorum. En başta vücudunu buraya nasıl sıkıştırdığından bile emin değilim.

Tekrar dik durmaya başladığında, arabadan çıkmama yardım etmesine izin verdim.

Parmaklarım birbirine dolanmış halde ön kapıya doğru yürürken, bunun gerçekten bir randevu olduğuna karar verdim. Başta emin değildim. Ortalarına doğru öyle olmasını umuyordum.

Yaklaşık on dakika önce onu yumruklamak istedim. Ama şimdi bitmesini istemiyorum.

"Gerçekten güzel vakit geçirdim." Utangaç bir ses tonuyla Angelo'ya söyledim. "Arabayla geldiğin ve herkese yemek ısmarladığın için teşekkürler. Gerçekten minnettarım. Umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum." Angelo parmaklarımı sıkıyor. "O biletleri senden aldığım da bana vurmanı bekledim. Vurmadığına sevindim."

Gülümsememi saklamıyorum. Muhtemelen bu geceye zorbalıkla girdiği için ona kızmalıyım. Ofisimde beni becerdiğini iddia ettikten sonra kaçıp gittiği için ona kesinlikle kızmalıyım. Belki de *öyle* bir *kız* oluyorum, ama tüm bunları unutmak istiyorum. Sessiz bir iç çekiyorum. Bu konuda içgüdülerime güveneceğim ve içgüdülerim bana bir şans vermemi söylüyor.

Angelo ön kapıya vardığımızda duraksıyor. "Seni burada bırakıyorum."

Kollarımı ona dolayarak sarıldığım da ikimizi de şaşırtıyorum. Angelo bu jeste karşılık vermekte vakit kaybetmiyor ve ben de kendimi onun sunduğu rahatlığa gömülürken buluyorum.

"Bu çok güzel." Onun sıcaklığını içime çekiyorum.

"Evet, öyle." Angelo başımın üstünde mırıldanıyor.

Angelo bana bakabilmek için geri çekiliyor. "Elimde bir sürü Yarın toplantı var, o yüzden Atom'a gelebileceğimi sanmıyorum. Ama Cuma günü orada görüşürüz?" Bunu bir soru olarak söylüyor.

"Orada olacağım."

"Güzel. Şimdi eve gir ve kapıyı kilitle."

Gözlerimi deviriyorum. "Peki efendim."

Ben uzaklaşmadan kalçalarımı kavırıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Mmmm. Buna alışabilirim."

"Resmiyeti sever misin? Düzgün olabilirim." Kirpiklerimi ona doğru savurdum. "Efendim, sakinizi emmemi ister misiniz?"

Kesinlikle el feneri olmayan bir şeyi karnıma sürtmenden önce gözlerinin şiştiğine yemin edebilirim.

"Gir lan içeri." Homurdanıyor.

Elinden kurtulup kapıdan içeri dalarken gülüyorum.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

ANGELO

"Eric'in yeni-" Cep telefonumun çalmasıyla bölündüm. Özür dilemeye zahmet etmedim. Vincent ve birkaç üst düzey güvenlik görevlisi ile organizasyonel bir değişimi tartıştığımız bir toplantıdayım. Eğer kesintilerden anlayan biri varsa, o da bu gruptur.

Telefonu açtığımda, alt kattaki lobide bulunan güvenlik masasının numarası olduğunu görüyorum. "Ne oldu?"

"Patron, burada sizinle konuşmak isteyen bir çocuk var." Raul rahatsız bir ses tonuyla bana söyledi.

"Çocuk mu?" Kafam karıştı. Tanıdığım tek *çocuklar* ailemden ve Raul onları da görür görmez tanır.

"Evet, belki de tam olarak bir çocuk değil." "Çıkar ağzındaki baklayı, Raul."

"Adının Noah Smith olduğunu söylüyor."

Raul daha sözünü bitiremeden ben ayaktayım. "Onu bana gönder."

Bir açıklama yapma zahmetine girmeden konferans odasından çıktım. Raul'un asansörü hızlıca takip edeceğinden eminim. Kapılar açılıp Noah ortaya çıkmadan önce sadece bir an kapıların yanında bekliyorum.

"Sorun nedir?" Duruşundaki gerginliği okuyarak soruyorum. Cevap vermeden önce gözle görülür bir şekilde yutkunarak dışarı çıkıyor.

"Beth'i bulamıyorum." "Açıkla." Profesyonel moduma geçerek talep ediyorum.

Noah endişeyle etrafına bakınıyor ve ben de kiminle konuştuğumu hatırlıyorum.

Bir elimi sırtına koyup onu koridorda yönlendiriyorum. "Burada herhangi bir tehdit yok ama ofisimde konuşabiliriz."

"Üzgünüm... Ben sadece... Beth'e burada çalıştığını söylediğini duydum. Öylece ortaya çıkmak istemedim ama numaran bende yok." Noah gergin bir şekilde saçmalıyor.

"Geldiğine sevindim." Kapımın kilidini açmak için kartımı kullanıyorum.

Noah içeri giriyor ve volta atmaya başlıyor. Konuşmasını istiyorum ama sakinleşmesini de istiyorum. Birlikte çalışmaya alışkın olduğum eğitimli profesyonellerden biri değil.

Sabırsızlığımı bastırarak kendimi masamın etrafında dolaşmaya ve sandalyeye oturmaya zorluyorum. "Otur." Emrediyorum.

Koltuğa çöküyor, elleri kucığında sıkılıyor.
Noah'nın gözleri yalvarırcasına "Nerede olduğunu bilmiyorum"
diyor. Masamın arkasındaki raftan bir su şişesi alıp ona fırlatıyorum.
"Bir nefes al, sonra baştan başla."

"Tamam. Tamam." Sudan bir yudum alır. "Bu sabah patenlerimi evde unutmuşum. Ama boş zamanım vardı, ben de eve koşup onları aldım. antrenmandan önce. Ama..." Noah sözünü kesiyor ve gözleri odanın içinde geziniyor. "Noah. Noah, bana bak. Bana güvenebilirsin. Beni tanımadığını biliyorum.

Ama bana güvenebilirsin. Beth güveniyor. Enzo Amca güveniyor. Tamam mı?" Başını sallıyor. "Evet. Tamam."

"Eve gittiğinde bir şey mi oldu?" Soruyorum.

"İki adam vardı." Yüzü soluklaştı. "Normalde eve dönerken otomatik pilottayım, bilirsiniz. Ama komşulardan biri garaj yolundan geri geri çıkıyordu, ben de yavaşladım. İşte o zaman ön kapımızdaki adamları fark ettim."

"Neye benziyorlardı?" Ben sordum.

Başını sallar. "Bilmiyorum. Doğru görünmüyorlardı. Yani, normal adamlara benziyorlardı, ama şehir işçileri ya da her neyse onlar gibi değillerdi. Koyu renk ceketler giyiyorlardı ve şapkaları yüzlerini gizliyordu. Arkadan gelen adam yolumdan çekilince ne yapacağımı bilemedim. Beni görmelerini istemedim. Kötü adamlar olabilirlerdi. Bu yüzden yanlarından geçtim ve onları dikiz aynası. Pencereleden bakmaya çalıştıklarını gördüğümde çok korktum."

"Seni fark ettiler mi?" Ben sordum.

Noah bir yudum su daha alır. "Hiç sanmıyorum."

"Güzel. Beth'i aramayı denedin mi?"

"Evet ama cevap vermedi. Bir hastası falan olduğunu düşündüm, ben de spor salonuna gittim. Ama arabası orada değildi. Ve o Sissy denen kadın da resepsiyonda oturmuyordu, yani içeri girmem mümkün değildi. Orada olmalıydı. Bir yere gideceğinden hiç bahsetmedi. Telefonuna da cevap vermiyor." Noah'nın sesi yükseliyor. "Öylece gitmez. Öylece gitmeyeceğini biliyorum."

"Sorun değil. Yapmayacağını biliyorum." Ona tamamen inanarak söyledim. Noah beni duymamış gibi devam etti. "Ben olsam amcamı arardım.

Enzo, ama bende numarası yok. Kimsenin numarası yok bende. Ne yapacağımı bilemedim!"

Dikkatini çekmek için sesimi yükseltiyorum. "Noah." Ağzı kapandı. "Sen doğru olanı yaptın. Sana ihtiyacın olan telefon numaralarını vereceğim ama şu anda yardım etmeme izin vermelisin."

Cevap vermeden önce bir süre bana bakıyor. "Tamam."

Bilgisayar monitörlerimi çevirip açıyorum. Ekranlar yanıp sönerken, telefonumdan Beth'in numarasını buluyorum. Arayıp birkaç kez çalmasını dinliyorum.

Cevap vermiyor ama telefon da kapalı değil. Sesli mesaj geldiğinde açıyor, ihtiyacım olan program hazır. Telefonu kapatıp Beth'in numarasını yazıyorum. Savunma Bakanlığı'nda arkadaşlarımın olması Birçok sebepten dolayı. Bugün harika çünkü pek de yasal olmayan yollarla Beth'in telefonunu takip edebiliyorum.

Beth'in yerini gösteren işaret yanıp sönmeye başladığında göğsüm sıkışıyor.

"Kapıyı aç." Noah'a bağıriyorum.

Oturduğu yerden sıçradı ve kapıya ulaşip sonuna kadar açtı. "Vincent!" diye bağırdım.

İki saniye içinde burada olacağını bilerek; sahadaki en iyi üç adamıma acil bir yanıt kodu gönderiyorum.

"Ne oldu?" Vincent kapımda belirerek soruyor.

"Noah'ı evine götürmeni istiyorum." Söz konusu çocuğa elimle işaret ettim. "Gidip Beth'i almalıyım."

Noah benimle kendisine yabancı olan adam arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Benimle karşı karşıya geldiğinde duruşu dimdikti. "Nerede o?" Ona yalan söylemeyi ya da hiçbir şey söylememeyi tartışıyorum ama doğruyu söylüyorum.

"O hastanede."

Bana doğru bir adım attı. "Ben de geliyorum."

Başımı salladım. "Hayır. Doğru telefonlarla güvenlikten geçebilirim ama seni geçiremem. Bu sadece bizi yavaşlatır."

Acı bir gerçek ama beklemediğim bir olgunlukla kabul ediyor. "Pekâlâ." Bir kez başını salladı.

Vincent'a elimle işaret ediyorum. "Bu benim kuzenim. İyidir." Masamın etrafında dolanıyorum ve elimi Noah'nın omzuna koyuyorum. "Onu sana geri getireceğim."

Vincent'ın arkasında, adamlarımın koşarak yaklaştığını görüyorum.

Gitmeden önce bir numara daha çeviriyorum, açılmadan önce sadece bir kez çalıyor. "Enzo, bir arama yapmanı istiyorum."

BÖLÜM KIRK YEDİ

BETH

"A Pekâlâ, bu biraz soğuk olabilir ama rahat olun." Kadınsı diyor, soğuk metalin etime değdiğini hissetmeden bir an önce.

Rahatla. Tavana bakarken dudağımı çiğniyorum. Her zaman bunu söylerler, ancak bu pek de rahatlatıcı bir deneyim değildir. Bugün doktorumun gölgesi olan genç tıp öğrencisinin varlığıyla daha da az rahatladım. Yani - şanslı Ben - tek bir çift göz yerine, yatağın dibinde duran ve açık vajinama bakan iki kişi var.

"Son zamanlarda sadece bir kişiyle birlikte olduğunuzu söylemişsiniz?"

Doktor sorar. "Mmhmm." Onaylıyorum. Bunu sordu, diğer birkaç garip soruyla birlikte şimdiden sorular.

"Partnerinizle birlikte mi yaşıyorsunuz?" "Oh, um, hayır."

Cevap veriyorum.

"Evde kendini güvende hissediyor musun?"

"Evet?" Soru sorar gibi söyledim ki bu yanlış bir şeydi. "Eğer başınızın dertte olduğunu hissederseniz, sizin için kaynaklarımız var."

Bu da ne? Oh. Aman Tanrım. Tanrım. *Ohmygod!* Farkına varıyorum ve vücudumda rekor hızda bir kızarıklık hissediyorum. *Oradan* kızarmak mümkün mü bilmiyorum ama eğer mümkünse, bunu yapıyorum.

Çürüklerim. Şu lanet parmak izi büyüklüğündeki çürükler Angelo ile sert, beklenmedik, epik derecede ateşli, kıskançlık güdümlü, ofis kapıma bastırılmış seks yüzünden uyluklarım. Neredeyse bir hafta oldu ama çürükler hâlâ çok belirgin.

"Şey, eğer benim hakkımda konuşuyorsanız..." Utancımı gizleyeceğini umarak bir elimi gözlerimi kapatmak için kaldırıyorum. Ama öyle olmadı. "Bu

rızaya dayalı."

"Emin olduğunuz sürece." Doktor mırıldanıyor, yüzü hala bacaklarımın arasında geziniyor.

"Evet... hoşuma gitti." İkinci elim ağzımı kapatmak için kalktı. AMAN TANRIM! Az önce bunu söylemedim. Kendimi kâğıtla boğmak istiyorum.

yatak arşafına uzandım. Eminim tıp ğrencisi şu anda gülmek için lyordur.

"Utanılacak bir şey yok." Doktor kalçamı okşayarak "Utanılacak bir şey yok." dedi. "Tamam, spekulumu çıkaracağım."

Gözlerimi kapalı tutarak, lmüşm gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tamam, bir parmağımı vajinana sokacağım ve sonra karnına bastıracağım." Sesi o kadar arkadaş canlısıydı ki bir şekilde daha da kötü bir deneyim. Tüm bunları size söylemek zorunda olduklarını biliyorum ama gerçekten bilmemeyi tercih ederim. Bırak da şaşırayım.

Tam daha fazla rezil olamayacağımı düşünürken, koridordan yükselen sesler dikkatimi çekiyor. Ellerimi yavaşça yüzümden indiriyorum, gözlerim dehşet içinde faltaşı gibi açılmış, doktorun parmağı hâlâ kukumun içinde, Angelo'nun öfkeli grlemesinin o eşsiz sesini dinliyorum.

"Hepsi tamam." ıkarılan lastik eldivenlerin sesi doktorun ifadesine eşlik ediyor.

Ayaklarımı zengilerden çekerek sakince oturmak için elimden geleni yapıyorum.

Sesler devam ederken iki tıp uzmanı birbirlerine bakarlar.

Yaklaşıyor. Ve daha yüksek sesle.

"Neden dışarı çıkıp bunun neyle ilgili olduğunu grmyörsünüz?" Doktorum öğrenciye diyor ki.

"Hayır!" Kelimeyi amaçladığımdan daha yüksek sesle söyledim ve ikisi de bakışlarını bana çevirdi. "Kusura bakmayın. Sadece... Dışarıda kimin olduğunu biliyorum."

Doktor gözlerini bana dikti.

İki elimi de havaya kaldırdım. "Hayır. Hayır, yle bir şey değil." İçimi ektim. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Neden burada olduğunu bilmiyorum ama hastanede olduğumu anlamış ve paniğe kapılmış olmalı. Aşırı tepki vermek onun tarzı." Yerde duran çantama bakıyorum. Manyak herif telefonumu takip etmiş olmalı.

İki kadın da bana bakıyor, yüzlerinden şüphe okunuyor.

"Söz veriyorum. Dışarıdaki Angelo Rossi. Mazzanti Girişimcilik'te büyük bir güvenlik görevlisi. Koruyucu rolünü biraz fazla ciddiye aldığını düşünmeye başıyorum." Mümkün olduğunca samimi görünmeye çalışarak onlara söyledim.

Angelo'nun sesi artık muayene odamın kapısına tehlikeli derecede yakın ve onu net bir şekilde duyabiliyoruz. "Az önce aldığınız telefon size ihtiyaınız olan tüm izni vermeli. Şimdi nerede o?"

Saklanma konusunda fikrimi değiştirdim. "Kafanı dışarı çıkarıp ona iyi olduğumu söyleyebilir misin?" Olayı tırmandıracağından endişelenerek soruyorum.

"Bu iyi bir öğrenme anı olabilir." Doktor diyor ki. "Asi hastalar ve misafirler bu işin bir parçası."

Kıımı masanın üzerine koyarak önlüğü kucağımda sıkıca tutarken doktorun kapıya gidişini izliyorum. Bir ayağını kapının hemen arkasına koyuyor, böylece kapı sadece birkaç santim aılabiliyor. Kapıyı açtığında, arkasında duran ğrenci kargaşaya kimin neden olduğunu görmek için boynunu uzatıyor.

Doktor boğazını temizliyor. "Siz Angelo musunuz?"

"Evet." Ağır ayak seslerini duyabiliyorum. "Beth içeride mi?"

"yle. Ve o iyi. Ama burada beklemeni istiyorum. Sessizce." Cevap beklemeden kapıyı kapattı.

Angelo'yu diğer tarafta, dişlerini sıkarken hayal edebiliyorum. "O çok büyük." ğrenci, kendi yanakları pembeleşmeden önce fisıldıyor. Muhtemelen bacaklarımdaki morlukları düşünüyordur. Bu da muhtemelen seks yaptığımızı hayal ediyor demektir. Onun yerinde olsaydım ben de öyle yapardım.

Doktor bana gülümsüyor. "Kocaman ve endişeli. Giyinebilmeniz için dışarı çıkacağız. Sizinle konuşmamız gereken bir şey olursa ofisten arayacaklar ama her şey yolunda görünüyor. Reeteniz eczanenize gönderilecek. Kalan bir haftalık ilacınızı bitirdikten sonra yeni reçeteye başlayabilirsiniz. Hiçbir günü atlamadığınız sürece sorun çıkmayacaktır."

Kapıdan çıkıp gidiyorlar ve ben bir an nefes alıyorum. Angelo olmasaydı burada bile olamazdım. Plansız ve korunmasız seks turumuzdan sonra doğum kontrol hapımın azaldığını fark ettim. Yeniden doldurmak için aradığımda, randevu tarihimin geçtiğini söylediler. Kimseyle seks yapmıyor olsaydım, muhtemelen geçmesine izin verirdim. Ama hayatımda uygunsuz zamanlarda beni beceren, iri yarı, zorba bir adam olduğu için, bunun üzerinde durmam gerektiğini düşündüm. Tıbbi kayıtlarım için gerçek ismini kullanmam gerektiğinden buraya gelmenin riskli olacağını biliyordum ama yapılması gerekiyordu.

Elimden geldiğince çabuk temizlenip giyinmeye çalışarak kendimi topladım ve kapıyı açtım.

Doktor ve ğrencisi kapımın önünde duruyor, gya koruma olarak. Kalmalarına sevindim çünkü aksi takdirde Angelo'nun içeri gireceğinden eminim.

Kapının açılma sesiyle birlikte doktor Angelo'ya başıyla selam verir. "Beklediğiniz için teşekkür ederim." Omzunun üzerinden bana baktı. "İyi günler canım." Sonra öğrencisini dürterek ikisi de uzaklaşıyor.

Ben odadan çıkamadan Angelo öne doğru adım atıyor. Koyu renk kotu ve daracık siyah termal gömleğiyle vücudu her zamanki gibi heybetli. "İyi misin? Yaralandın mı? Neyin var?" Her zamanki soğukkanlılığı kırılmıştı.

"Ben iyiyim." Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

Beni görmezden geliyor. "Hasta mısın? Neden hastanedesin?" Gözleri hızla vücudumun her yerinde geziniyor, bir yara arıyor.

Ona bir cevap verene kadar susmayacağını bildiğimden sesimi alçaltıyorum. "Lanet olası *muayenemi* oluyordum. Mutlu musun?"

Bakışlarını vücuduma indirmeden önce yanımdan geçip odaya bakıyor, sonra geri dönüyor. "*Bu* tür bir fiziksel mi?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Evet, *o* tür bir fiziksel."

Yüzü sertleşiyor ve bir adım daha yaklaşıyor. "Buraya test yaptırmaya mı geldin?"

Ben pis değilim."

O kadar aşağılanmış görünüyor ki neredeyse güleceğim. Neredeyse. "Sen bir aptalsın."

Orada öylece durup birbirimize bakıyoruz ve ben iç çekip pes ediyorum. "Haplarımı yeniden doldurtacağım."

Göz kırıyor. "Oh."

"Evet, *Oh*. Şimdi neden buradasın?"

Keyfi yerine gelir. "Biz de seni arıyorduk."

Biz kelimesini kullanması, arkasında duran üç büyük serseriye fark etmemi sağladı.

"Bir şey mi oldu?" Sonunda beni aramasına bir şeyin neden olmuş olabileceğini anlayarak soruyorum. Adrenalinim yükseliyor. "Noah?!"

Angelo iri ellerini boynumun iki yanına koyuyor. "Beth, Noah iyi. Bana geldi, seni arıyordu."

"Neden?"

"Buradan çıktıktan sonra konuşuruz." Diyor, dönüyor ve hastaneden çıkana kadar koridorlarda bana rehberlik ediyor.

Park yerine geldiğimizde, Angelo arabamın anahtarlarını istedi.

"Neden?" Yürümeyi bıraktım.

"Çünkü benimle geliyorsun. Eric arabayı evine getirecek." *Nedenini* tekrar sormak için ağzımı açıyorum ama Angelo itirazımı kesiyor. "Ben doldururum"

sürüşte sen de varsın."

Tartışmak yerine çantamdan anahtarlarımı çıkarıp Angelo'nun açık avucuna bırakıyorum. Hiç bakmadan anahtarları arkama fırlatıyor ve birinin, muhtemelen Eric adında bir adamın onları yakaladığını duyuyorum.

İkimiz de Angelo'nun aracına bindiğimizde sabrım taşıyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Öyle. Hastaneden uzaklaşırken Angelo bana Noah'nın ona anlattığı hikayeyi hızlıca anlatıyor. Milyonlarca soru sormaya başladığımda Angelo bir kez daha Noah'ın iyi olduğuna dair beni temin ediyor. Bunu zihnimde defalarca tekrarlıyorum. Eminim Noah çok korkmuştu ama soğukkanlılığını korudu ve doğru olanı yaptı.

Angelo telefonumu takip ettiğini itiraf ettiğinde biraz şaşırdım ama mahremiyetimi ihlal ettiği için zerre kadar üzgün olmamasına şaşırmadım.

"Noah nerede? Hâlâ ofisinde mi?" diye sordum.

Kırmızı ışıktaki dururken bana doğru baktı. "Hayır, Vincent onu evine götürdü."

"Ne?" Patladım. "Oğlumu yabancılarla öylece gönderemezsin!"

Benim oğlum.

Kelimeler ağzımdan çıkarken sesim boğazımda düğümleniyor. Öylece çıkıverdi.

Benim oğlum. Ne zaman oldu bilmiyorum. Nasıl gerçeğe dönüştü. Ama o benim oğlum. O artık benim oğlum. *Benim oğlum.*

Suçluluk. Keder. Sevgi. Her duygu bir öncekinden daha güçlü hissettiriyor. Bu zavallı çocuğun hayatında çok şey ters gitti. Daha iyisini hak ediyor ve ben bunu ona vereceğim. Çünkü o artık benim. Benim oğlum. Bir daha hiçbir şeyin onu incitmesine izin vermeyeceğim.

Angelo elini kalçama koydu ve aşağı yukarı ovuşturdu. "Onlar iyi insanlar. Vincent benim kuzenim, hatırladın mı? Hayatımız boyunca çok iyi arkadaş olduk. Karısı Sasha da orada olacak. Ve yeğenim Annie. Noah'dan daha genç ama harika biri." Dizimin hemen üstünü sıkıyor.

"Hadi, bebeğim. Lütfen ağlama."

Sözleri karşısında gözlerimi kırıştıyorum ve gözlerimin yaşlarla dolduğunu fark ediyorum. Angelo benim aşırı duygusal tepkimi Noah'ın şu anda nerede olduğu konusunda endişelendiğim şeklinde yorumluyor. Onu düzeltmeye çalışmalıyım ama yapamam. Henüz yapamam. Eğer yaparsam Kaybederim. Daha sonra yıkılabilirim. Yalnız kaldığımda.

Angelo konuşmaya devam ediyor, sesi yumuşak ve güven verici. "Eric'e seni bulduktan sonra Vincent'ı aramasını söyledim, böylece tekrar bir araya geleceğimizi bilecekler.

Noah iyi. Senin iyi olduğunu biliyor. Eminim Annie onu çoktan bir video oyununda dövüştürmüştür."

Yüzümdeki gözyaşlarını çılgınca siliyor, burnumu çekiyorum. "Annie kaç yaşında?" Sesim berbat geliyor.

"13 mü? 30'una yaklaşıyor. Sasha'nın biyolojik kızı değil ama eminim yakında onu resmen evlat edinecektir. Onlar iyi bir aile." Eli hâlâ bacağını okşuyor. "Marie de orada olmalı."

Duygularımı kontrol altına almak için tekrar burnumu çekiyorum. "Marie kim?"

"Vin'in annesi. Gördün mü? Noah emin ellerde. Üç çocukla takılıyor. Mazzantis'in nesilleri şehrin en güvenli çatı katlarından birinde yaşıyor." Angelo'nun sesi beni ona inanmaya zorluyor.

Temasa ihtiyaç duyarak elimi kucağımda onunkinin üzerine koyuyorum. Angelo elini ters çeviriyor, böylece avuçlarımız birbirine değiyor.

Angelo tekrar konuşmadan önce arabada birkaç dakika sessizlik olur. "İ Evinize yeni bir güvenlik sistemi kuracak bir ekibim var ama köpekler konusunda ne yapacağımı bilmem gerekiyor. Adamlarıma saldırmamaları için bir komutunuz ya da başka bir şeyiniz var mı?"

"Oh, bunu yapmana gerek yok."

Angelo elimi sıktı. "Bebeğim, senin yardımın olsa da olmasa da bu olacak. Köpekler konusunda ne yapacağımı söyle."

İç çekerek, onunla tartışmanın faydası olmadığını kabul ediyorum. "Bizim için köpek bakıcılığı yapan bir komşumuz var. Eminim onları bir süreliğine alabilir."

"Onu arayabilir misin? O zaman bana numarasını gönder."

Bir görevim olduğu için rahatlamış bir şekilde, yolculuğun geri kalanını komşuyla mesajlaşarak geçirdim.

Yeraltındaki bir otoparka girdiğimizde, köpekleri halletmiştim ve Angelo evimi yüksek teknolojili güvenlik malzemeleriyle elden geçirmek için izin vermişti.

Kendimi bitkin hissederek arabadan indim ve Angelo'nun elimi tutmasına izin verdim. Asansörle bir lobiye çıktık. Gerçekten pahalı görünen bir lobiye. Sonra inip başka bir asansöre geçiyoruz. Angelo sensörden bir kart geçiriyor, sonra en üst katı seçiyor.

"Ne bina ama," diyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Angelo omuz silkiyor. "Çok gösterişli bir yer ama birinci sınıf güvenliği var." Ona bakıyorum. "Dur tahmin edeyim, senin şirketin mi?"

Sırıtarak bana bakıyor. "Evet."

Omzumla ona çarpıyorum, aniden hafiflemiş hissediyorum.
"Alçakgönüllülüğün çok alçakgönüllü."

Üst kattaki kapılar kayarak açılıyor ve Angelo beni dışarı çekiyor. "Marie akşam yemeğine kalmamızı isteyecek. Umarım sorun olmaz."

"Noah'nın şimdiye kadar antrenmanı kaçırdığına eminim." Omuz silkiyorum. "Akşam yemeği iyi olurdu."

Yürüdüğümüz koridor geniş, tertemiz bir halıya ve gerçek avizelere sahip, sadece birkaç kapı görünüyor. Buranın şimdiye kadar bulunduğum en güzel ev olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Angelo beni bir kapının önünde durduruyor. Daireye bu kadar yakın durduğumda, kapının altından sızan sarımsak ve lezzet kokusunu alabiliyorum.

Angelo kapıyı çalıyor ve sürgülerin açılma sesini duyuyoruz. Bir saniye sonra kapı açılıyor ve bizi altın saçlı küçük bir melek karşılıyor. Bu Annie olmalı.

"Merhaba!" Angelo'ya sırtımdan önce bana el sallıyor. "Başın belada." Angelo'nun çenesi düştü. "Neden? Ben ne yaptım ki?"

"Sen," Annie tırnak işareti yapmak için parmaklarını kaldırdı, "sır saklıyordun."

Bu cümle Angelo için bir şey ifade ediyor olmalı çünkü devasa omuzları çöküyor. "Siktir."

"Dil!" Dairenin içinden yüksek bir ses uyarıyor.

Annie'nin arkasından baktığımda, küçük, sevimli, gri saçlı bir kadının yaklaştığını görüyorum. Ağzı geniş bir gülümsemeyle açılmıştı.

"Tesoro, tatlım!" Doğruca Angelo'ya gidiyor.

Angelo kadını selamlamadan önce elimi sıkıyor. "Merhaba anne."

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

BETH

HAman Tanrım. Tam da bugünün daha fazla utanç verici olamayacağını düşünürken, annemle sürpriz bir tanışma anına denk geldim.

teknik olarak erkek arkadaşım bile değil. Bildiğim kadarıyla, sadece seks arkadaşı olmak istiyor olabilir. Avuçlarım anında terlemeye başladı.

Küçük kadın Angelo'yu kucağına çeker. En fazla bir metre boyunda, sevimli bir şekilde kıvrımlı, parlak beyaz saçları olan bir kadın olmalı. Bu kadar küçük bir kadının yanımdaki canavarı doğurduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Angelo ona sarılmak için eğildiğinde, bir dizi İtalyanca olabileceğini düşündüğüm anlaşılmaz kelimeler. Bekle, Angelo İtalyanca mı konuşuyor? Eğer şokta olmasaydım, kendimi yelpazelerdim. Lütfen, lütfen, İtalyanca konuşsun.

Yüzünü aşağı çekip her iki yanağını da öptüğünde, kısa bir an için bunu onun planlamış olabileceğini düşünüyorum. Ama Angelo'nun dehşet içindeki gözleri benimkilerle buluştuğunda, bu işte parmağı olmadığını anlıyorum. Bir şekilde onun rahatsızlığı rahatlamama yardımcı oluyor. Bu onun için de aynı derecede acı verici olacak.

"Oh, bel viso!" Kadının dikkati bana döndü. "Tanrım, şu haline bak." Beni omuzlarımdan tuttu. "Göz kamaştırıcısın." Şaşırtıcı derecede güçlü kolları *beni* kucaklıyor.

Bunu beklemiyordum, kollarım değersiz bir şekilde yanlarımda sabitlendi. Yüzünü Angelo'ya doğru çevirdiğini hissediyorum.

"Göz kamaştırıcı."

Giyinikmişim gibi davranıyorum. Zihnimde siyah tayt ve bol pembe bir kazak yerine güzel ama zevkli küçük siyah bir elbise giyiyorum. Yarım gün çalıştıktan sonra kasık doktorunu ziyaret edeceğimi düşünerek giyinmişim. Bir milyonerin çatı katında *erkeğimin* ailesiyle akşam yemeği için değil.

Angelo iç çeker. "Biliyorum anne. Ama gitmesine izin verir misin?" Alay ediyor ama beni kucağından bırakıyor.

"Beth, bu annem Giana. Anne, bu Beth." Angelo bir elini ensesinde gezdirerek şöyle der.

Onu başından savar. "Evet, evet. Bana nasıl istersen öyle hitap edebilirsin canım. Seninle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

"Anne!" Angelo ona çıkışır ama o yine el sallayarak onu başından savar.

"Boş ver onu." Angelo'ya ters bir bakış fırlatmadan önce bana şöyle dedi. "Bu *kafon* bana senin hakkında tek bir kelime bile etmedi. Gerçi o tatlı bir adam. Gerçek bir av. Sadece kadınlar konusunda o kadar zeki değil." Gülmek için kendimi zor tutuyorum ve Angelo sadece bir annenin çıkarabileceği türden bir inilti çıkarıyor. "Ama senin Noah çok çekici biri. Eğer o çocuğu yetiştirmekten siz sorumluyusanız, iyi insanlar olduğunuzu biliyorum."

Ağzımı açıyorum ama buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Rahatsızlığımı hisseden Angelo bir elini sırtıma koydu. "Hadi ama, Noah'yı görmek istediğini biliyorum."

Başımı kaldırıp ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet, lütfen."

Giana daireye geri dönmek için döndüğünde Angelo bana bakıyor ve *öziir* diliyor.

Angelo beni ileriye doğru yönlendirmeye başladığında kız koridora geri döndü ve önümüzde geriye doğru yürümeye başladı. Angelo'nun annesinin ortaya çıkışı bana onunla ilgili her şeyi unutturdu.

"Noah babamla yarışıyor." Genç sarışın bana bakarak söylüyor. "Ben Annie."

"Merhaba Annie. Tanıştığımıza memnun oldum. Bu akşam yemeğinize katılmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler." Annie gerçekten büyüleyici. Büyümenin eşiğinde bir kız. Parlak sarı saçlar. Şaşırtıcı derecede koyu gözler. Babasını ülsere boğacak türden bir kız.

Gülümsüyor. "Endişelenme. Noah oldukça havalıdır." Bakışları Angelo'ya yöneliyor ve ağzı bir sırıtışa dönüşüyor. "Angelo Amca'nın kız arkadaşlarından biriyle daha önce hiç tanışmamıştım."

Kelimenin tam anlamıyla tökezliyorum.

Neyse ki Angelo beni kurtarmak zorunda kalmadan önce kendimi yakalıyorum. Ama elini omurgamdan yukarı kaydırıyor ve boynumun arkasını hafifçe kavırıyor.

"Pekala velet, bunu sana kim yaptırdı? Baban mı yoksa büyükannen mi?" Angelo ona sorar.

Annie sadece sırıtıyor. "Büyükanne." Sonra dönüp önümüze geçiyor, yanımızdan geçerken fısıldadığına yemin edebileceğim Giana'nın yanından.

Angelo, annesini büyük bir oda olarak tanımlanabilecek bir yere kadar takip ederken elini üzerimden çekmiyor. Dairenin kendisi açıkça üst düzey, büyüklüğü ve pencere duvarları çatı katı fiyat etiketine uyuyor.

Ama ben biraz

Mekânın sahip olduğu sıcak aile hissi beni şaşırttı. Angelo bana nerede çalıştığını söylediğinden beri Mazzanti Enterprises hakkında bilgi edinmek istiyordum. Mekân, sahibinin, CEO'sunun ya da Vincent her kimse onun sahip olmasını beklediğim türden bir parayı yansıtıyor. Ama nedense ben gösterişli, siyah ve kristal bir bekâr evi bekliyordum. Onu karısı ve küçük kızı olan biri olarak hayal etmemiştim.

Geniş odanın bir tarafında mutfak ve yemek alanı var, ama gözlerim hemen mekanın karşı tarafına odaklanıyor ve orada tanıdık bir saç teli görüyorum.

Noah büyük koltuklardan birinde, bir tür araba yarışı oyunu gösteren televizyonun önünde oturuyor. Hoparlörlerden motor sesleri ve tezahüratlar yükseliyor ama Noah'ın muhtemelen rakibiyle konuşurkenki sesinin temposunu seçebiliyorum.

İyi olduğundan emin olmak istiyor ama oyununu bölmek istemiyordum, koltuğun üzerine, onunla kolçak arasındaki boşluğa kaydım.

"Kazanıyor musun?" Ben soruyorum.

Vücudu sarsılıyor. "Beth!" Noah anında kumandayı bırakıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Sen iyi misin? Neden hastanedeydin? Bana iyi olduğunu söylediler ama... bilirsin işte, yabancılar." Omuz silkiyor, gözleri kocaman.

Nuh'un diğer tarafından bir eğlence sesi gelir.

"Alınmak yok." Noah arkasına bakarak bana adamı ilk kez gördüğünü söylüyor.

Tanrım, adam çok *seksi*. Takım elbise içinde seks gibi. Ve esmer. Koyu renk saç.

Karanlık gözler. Her şeyi koyu. Bu adam herkesin tipi. Son zamanlarda tipimin saçma sapan iri, mavi gözlü, alfa pisliklere doğru gittiğini keşfetmem dışında.

Öne doğru eğilip elini uzatıyor. "Merhaba. Ben Vincent." Elini tuttum. "Angelo'nun kuzenisin, değil mi?"

Başını sallayıp sırtıyor. Tanrım, bu aileyi neyle besliyorlar? Neden bu kadar iyi görünüyorlar? Annie'nin ona hiç benzememesi de beni şaşırttı. Oniks gözleri dışında.

Elini bırakarak avucumu Noah'nın dizine koyuyorum. "Noah'nın buraya gelmesine izin verdiğin için çok teşekkür ederim. Sana borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum." "Gerek yok. Angelo ve Enzo Amca'nın arasında

Aile. Ayrıca Noah harika bir rakip," diyor Vincent Noah'ın sırtını sıvazlayarak.

Angelo arkamdan yürürken hareketi yakalıyorum. "Vin, o kadar berbatsın ki bir çim sandalyeyi bile harika bir rakip olarak görüyorsun."

Vincent gözlerini Angelo'ya diker. "Mario Kart'ta kaybettikten sonra Nintendo'mu Hulk Smas yapan ben değilim."

Angelo omuz silkiyor ve ayağıyla sehpayı birkaç santim geriye itip üzerine oturuyor. Dizlerimiz birbirine sürtünüyor. "Her neyse. Sana yeni bir tane aldım. Ayrıca, sınırlarımı biliyordun. Onları zorlaman benim suçum değil."

Vincent Noah'a bakmadan önce güler. "Demek istediği, onu Gökkuşaağı Yolu'ndan çok fazla düşürdüm."

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok ama üçü de bunu çok eğlenceli buluyor gibi görünüyor.

Sonra fark ettirmeden Angelo'nun ses tonu tamamen ciddileşerek Noah'ya bakar. "Sana söylenenleri sorgulaman çok akıllıcaydı.

Beth. Kayıtsızlık tehlikelidir. Ama şu andan itibaren, ne olursa olsun, bana, Vincent'a ve bu dairedaki herkese güvenebileceğini bilmeni istiyorum. Burada güvendesin. Ofisimde güvendesin." Bakışları bana doğru kaydı. "Bu ikiniz için de geçerli. Ne olursa olsun."

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve bana ne söylediğini anlıyorum. Aramızda ne olursa olsun. Birlikte olsak da olmasak da, onun yanında her zaman güvende olacağız.

Ona inanıyorum. Ona o kadar çok inanıyorum ki canım yanıyor. Ben farkında bile olmadan, üzerimden ağır bir yük kalkıyor. Her zaman Tetikte olmak. Tetikte. Asla güvende hissetmemek. Aylardır tetikteyim. Endişelendim. Omzumun üzerinden bakıyordum. Kilitleri üç kez kontrol ettim ve her telefon görüşmesinde gerildim. Her kapı çalışında. Arkamdaki her far ışığında.

"Beth." Noah'nın sesinde bir endişe notası var.

Oluşmaya başlayan gözyaşlarımı kırıştırarak uzaklaştırıyorum. "Ben iyiyim." Sesim çatlıyor ve temizlemek için yutkunuyorum. "Sen iyi misin?"

Bana başını sallıyor ama ikna olmuş görünmüyor.

Noah'nın elini tuttum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum. Normal bir randevu için doktora gitmişim. Bu sabah sana söylemediğim için özür dilerim. Söyleyecektim ama sonra aklımdan çıktı. Söz veriyorum bunu bir daha yapmayacağım."

"Sorun yok." Noah diyor ki.

"Öyle değil." Başımı sallıyorum. "Her zaman nerede olduğumu bilmeni istiyorum. Tıpkı benim de senin nerede olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğu gibi. Tüm bunlar olana kadar..." Nerede olduğumuzu hatırlayarak sözümü kesiyorum. "Bugün akıllı davrandığın için teşekkür ederim. Sen yaptın

Angelo'ya gitmek tam olarak doğru şey. Biraz alışılmadık biri olabilir ama bence ne yaptığını biliyor."

Bu Noah'ı gülümsetti.

"Aynen öyle." Angelo'nun sesi her zamanki ukalalığundan eser taşıyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve Vincent koltuktan kalkıyor. "Beth, bu annem Marie."

Döndüğümde başka bir sevimli yaşlı kadınla karşılaşıyorum. "Merhaba." Ona küçük bir el sallıyorum, henüz kalkıp Noah'nın yanından ayrılmaya hazır değilim.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum Beth. Her şeyin yolunda olmasına çok sevindim." Giana'nınki kadar anaç bir havası var. "Biraz erken olduğunu biliyorum ama yemek hazır ve yemek her şeyi daha iyi yapar. Lazanya, sarımsaklı ekmek ve yeşil fasulyemiz var. Fazlasıyla var, bu yüzden tartışma ya da boş göbekler."

Tartışmak istemediğimiz için Noah da ben de ayağa kalktık.

"Sasha'yı beklemeliyiz. Yakında işi bitecek," diyor Vincent annesine.

"Ben buradayım!" En yeni ses, odanın en ucundaki koridordan çıkan kadından önce geliyor. "Çok özür dilerim, o lanet arama çok uzun sürdü." Telefonda olduğunu kanıtlamak istercesine cep telefonunu havaya kaldırıyor.

O ve Vincent'ın birbirlerine doğru hareket edişlerini izliyorum, açık alanda birbirlerini çeken mıknatıslar gibi. Gizemli bir şekilde yakışıklı olabilir, ama

Tek kelimeyle muhteşem. 30 yaşlarında görünüyor, dalgalı kahverengi saçları var,

kum saati figürü, toplantı odası bombası bir kıyafetle sarılmış. Şimdi rahat kıyafetlerim ve at kuyruğum beni her zamankinden daha fazla utandırıyor. Kendimi rüküş hissederken, sessizce onun bir sürtük olmaması için dua ediyorum.

Tam bir sürüngen gibi, Sasha ve Vincent'ı kucaklaşırken izlemeye devam ediyorum. Belli ki apartmanın içinde bir yerden gelmiş, ama yine de sanki bütün gün ayrı kalmışlar gibi birbirlerini selamlıyorlar.

Angelo'nun sert göğsü sırtıma bastırıyor, nefesi kulağımı gıdıklıyor.

"Kıpırdanmayı bırak, bebeğim. Çok güzel görünüyorsun."

Kazağımın önünü çekiştirdiğini fark etmediğim ellerim hâlâ duruyor. Beni nasıl bu kadar kolay okuyabildiğini bilmiyorum ama buna memnunum. Nazik sözleri ve sıcak varlığı tam da ihtiyacım olan şey. Bu Angelo'nun ailesi. Onu seviyorlar. Ne giyersem giyeyim bana karşı nazik olacaklar. Angelo'nun ne kadar minnettar olduğumu bilmesini isteyerek

bedenine yaslanıyorum.

İşte o an Sasha bize bakıyor. Gözleri benimle Angelo arasında gidip geliyor ve yüzünü kocaman bir gülümsemenin kaplamasını izliyorum.

Angelo hâlâ bana dokunurken, iniltisini hissedebiliyorum. Sasha'nın gülümsemesi daha da genişliyor.

Vincent'tan uzaklaşıp bize doğru geliyor ve yaklaşırken elini uzatıyor. "Merhaba! Ben Sasha. Sen de Beth olmalısın."

"Merhaba." Elini sıkarak söylüyorum. "Noah'nın habersiz gelmesine izin verdiğin için teşekkürler. Ve sanırım bana da. Gerçekten çok nazıksın." Kendimi

yanaklarım sıcak ve şimdi utandığım için utanıyorum. *Neyim var benim böyle?*

"Her zaman." Sasha hâlâ sırtıyor. "Buraya geldiğinde boş olmadığım için üzgünüm. Bu ailede birinin gerçekten çalışması gerekiyor."

Angelo alay ediyor. "Lütfen, bütün gün sosyalleşıyorsun." Gözlerini devirir. "Elbette, Shrek, sen nasıl istersen."

İçimden hiç de kadınsı olmayan bir homurtu çıkıyor ve elimi yüzüme kapatıyorum. Angelo yanımda durmak için hareket ediyor, ağır kolu omuzlarımın üzerine düşüyor. "Onu dinleme Beth. Sadece kıskanıyor. çirkin kuzen."

Elim hâlâ ağzımın üzerinde, bu saçma düşünce karşısında çıkardığım eğlence sesini bastırmaya yardımcı oluyor.

Sasha sadece gözlerini deviriyor. "Bunu Koca Ayak destek grubunda mı öğrendin?"

Angelo beni vücuduna çekiyor, böylece yüzüm onun yan tarafına bastırılıyor. Kahkahalarım artık daha güçlü geliyor. Noah'nın da kıkırdadığını duyabiliyorum, bu da kıkırdamalarımı daha da körüklüyor.

"Böyle devam et, günüşiğim, ve tüm şifrelerini şu şekilde değiştirilmiş bulacaksın

Angelo Kraldır."

"Hmm." Sasha mırıldanıyor. "*Bataklığımdan Çık* ile gideceğini düşünmüştüm."

Yüzümü Angelo'nun bedeninin sıcaklığından çekip yüzüne bakabiliyorum. "Ondan hoşlanıyorum."

Gözlerini deviriyor. "Tabii ki biliyorsun."

Annelerden biri akşam yemeği için seslenerek daha fazla şakalaşmayı durdurur.

"Hadi, Fighter." Angelo başını öne doğru sallıyor ve Noah bizimle birlikte dumanı tüten yemek tabaklarıyla donatılmış yemek masasına doğru yürüyor.

"Kim içki ister?" Vincent sorar.

"Ben bir tane alayım." Girişten tanıdık bir ses geliyor.

Döndüğümde Vincent'ın annesinin iç çektiğini duyuyorum. "Biliyorsun, normal bir insan gibi kapıyı çalabilirsin. Kilit açmak kabalıktır."

Enzo Amca yüzünde muzip bir gülümsemeyle fuayeden dışarı çıkıyor. "Şimdi abla, bunun neresi eğlenceli?"

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

BETH

Enzo'nun sesi bir çapa gibidir. Ömrü boyunca puroya olan düşkünlüğünden kaynaklanan cızırtılı bir kalite. Yüzü hala yakışıklı, bakımlı gri sakallarla kaplı, yaşını gösteriyor. Hiç şüphesiz, yasaların sınırlarını aşarak geçen bir hayat onu hızlandırmıştır.

Kompakt gövdesi ve fıçı göğsü her zamanki gibi aynı görünüyor. İmzası niteliğindeki 3 parçalı takım elbisesiyle, bir zamanlar olduğu gibi her yönüyle eski tarz bir gangster.

Hiçbir zaman yakın olmasak da, Enzo Amca her zaman çevremdeydi. Hayatımdaki birkaç değişmezden biri. Ve son zamanlarda, benim kurtarıcım oldu. Ona hayatımı borçlu olduğuma eminim, muhtemelen Noah'inkini de ve bunun için ona asla ödeyemeyeceğim bir borcum var. İroni benim için kayıp değil. Kardeşim Aaron'la ilişkim yanlış insanlarla ilişki kurduğu için bozuldu. Mafya insanları. Tam da Enzo'nun geldiği türden insanlar.

Enzo Amca'nın ortaya çıkmasından sonra hepimiz akşam yemeğinde rahat bir sohbete daldık. Angelo ve Noah'ın arasına oturarak kendime güven ve sakinlik hissi verdim. Enzo Amca, Noah'nın diğer tarafındaki koltuğa oturdu ve son bir saat boyunca ikisinin hokey hakkında konuşmalarını dinledim.

Şarap kadehimin sapını parmaklarımın arasında döndürerek bir iç geçirdim. "İyi misin?" Angelo soruyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle konuşuyor.

Başımı salladım. "Evet."

Gecenin dostane atmosferine rağmen, başıma gelecekleri biliyorum. Herkesin burada olmasının bir sebebi var. Enzo Amca'nın ortaya çıkmasının bir nedeni. Hikâyemi anlatma vaktim geldi. Her şeyi paylaşmanın. Ve şimdi bunu kabul ettiğime göre, bu işi bitirmek istiyorum. Keşke neyi beklediğimizi bilseydim.

Sanki düşüncelerim tarafından çağrılmış gibi, ön kapıdan bir vuruş sesi geliyor.

"Ah." Sasha ayağa kalkıyor ve elini Vincent'in omzuna koyarak ayağa kalkmasını engelliyor. "Ben bakarım."

Sasha yeni misafiri içeri almak için ayrılırken masadaki sohbet de kesilir.

Angelo'ya bakıyorum, ama o masanın karşısındaki Vincent'a bakıyor. Sessiz bir konuşma yapıyor gibiler. Karnım gerginlikle sıkıştı.

Kaba olup olmadığını umursamadan, giriş yolunu izleyebilmek için koltuğumda dönüyorum.

Bize kimin katılacağını görmem gerek.

Bir süre sonra, Sasha tanımadığım bir adamla yeniden ortaya çıktı. 40'lı yaşlarında görünüyor. Uzun boylu, fit ama Angelo gibi yapılı değil. Kahverengi saçları kısa kesilmiş ve gri tonları belli oluyor. Yüz hatları ve gözleri çarpıcı bir şekilde Sasha'ninkine benziyor. Temposu onunkine uyuyor ama sabırsız görünüyor. Sanki hep acelesi varmış gibi. Ve odadaki diğer tüm erkekler gibi o da tehlikeli bir hava yayıyor.

Angelo'nun iri eli sırtımı okşuyor. "Bu John, Sasha'nın kardeşi." "Seninle mi çalışıyor?" Neden burada olduğunu merak ederek soruyorum.

"Tam olarak değil." Angelo nazikçe cevap verir.

Ne demek istediğini sormak için geri dönüyorum ama sorum Enzo Amca tarafından kesiliyor.

"Annie sevgilim, Noah'yı alıp ona fotoğraf koleksiyonunu gösterebilir misin?" Enzo sorar.

Annie kollarını kavuşturur. "Sen sadece bizden kurtulmaya çalışıyorsun, böylece *yetişkinler* konuşabilir."

Enzo Amca gülümsüyor. "Sana 50 dolar veririm." Annie başını sallar. "Anlaştık."

Noah sandalyesini yavaşça masadan uzaklaştırıyor. "Eşit ücret, dostum."

"Evet, evet. Ben de seni haklayacağım." Enzo kıkırdadı. "Şimdi defol git burada."

Çiftin büyük odadan çıkışını izlerken dudağımı ısırıyorum.

"Tatlım. Herkesi bilgilendirmenin vakti geldi." Enzo Amca, Noah'nın boş sandalyesine uzanıp elini omzuma koyuyor. Gözleri şefkat dolu ama bu beni bir sonraki söyleyeceği şeye hazırlamıyor. "Evindeki adamlar Philly'dendi."

Ağzım aniden kurudu. "Onlar..." Soruyu bitiremiyorum. "Aaron ve Patrick'i öldürenlerin onlar olduğunu düşünüyoruz." Enzo bitirdi. Benim için, yüzü ciddiydi.

Masanın karşısındaki Sasha'dan yumuşak bir nefes geliyor. "Aaron ve Patrick kim?"

Kalbim kaburgalarımın arkasından fırlıyor. Odadaki sessizlik ben bozana kadar sağır edici bir hal alıyor. "Patrick benim erkek arkadaşımdı. Ve Aaron... o benim kardeşimdi."

"Aman Tanrım!" Angelo'nun annesinin bana bakışı, neredeyse kırılğan kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Ne demek istiyorsun Philly?" Yeni adam, John, sorar.

Bana sorduğunu düşünerek başımı kaldırıyorum ama gözleri Enzo Amca'da.

"O'Malley ailesi." Enzo aylardır yüksek sesle söylemediğim ismi söylüyor.

O'Malley ailesi eski kafalıdır. Philadelphia'da uyuşturucu, kız ve kirli para işlerini yürüten klasik gangsterler. Erişimleri ne kadar geniş bilmiyorum ama güçleri olduğunu biliyorum. Ve kardeşimi kaybetmemin sebebi de onlar. Kelimenin her anlamıyla.

John anlayışlı bir ses çıkarır. "Dışarıda bazı bağlantılarım var." *Dışarıda* bağlantıları mı var? Bu adam da kim?

"Sanırım tanışma faslı başladı." Enzo Amca diyor ki. "Beth, bu Sasha'nın kardeşi John." Nefes alıyor. "FBI'dan Özel Ajan John Clark. Son birkaç yıldır organize suçlar görev gücünün bir parçası."

Ağzım açık kalıyor ve eminim gözlerim yüzümden düşecekmiş gibi bakıyor. Enzo Amca ve *Özel Ajan John Clark* arasında bir ileri bir geri bakarken neredeyse gülmek istiyorum. Enzo Amca ciddi olamaz. Ciddi olabilir mi?

"Öyle şaşkın şaşkın bakma, tatlım. Mazzanti ailesi reforme oldu. Yoksa duymadın mı?" Enzo bana sırtarak söyledi.

Mazzanti ailesi. Ve birden aklıma geldi. Mazzanti ailesi, nesiller boyu Orta Batı'yı yöneten suç ailesi. Hiç bir araya getiremedim. Nasıl bir araya getiremedim? Enzo Amca'nın dünyanın karanlık bölgelerinden geldiğini hep biliyordum. Ama kiminle çalıştığını hiç bilmiyordum. Kimin *için* çalıştığını.

Gergin bir şekilde, masanın etrafından bana bakan yüzlere bakıyorum. Bu doğru mu? Bu güçlü Minneapolis mafya ailesi mi?

"Vay canına, doktor." Angelo elini enseme koyarak ona bakmam için başımı çeviriyor. "O harika beyninin aşırı hızda çalıştığını görebiliyorum. Her ne düşünüyorsan, bırak gitsin. Biz *öyle* değiliz.

Uzun zamandır gitmedim. Vincent'ın babası biz daha çocukken işleri yasal hale getirdi. Hayatıyla ödediği bir hamleydi.

onun isteklerini yerine getirdiğimize inanıyorum. Mazzanti Enterprises sadece bir işletme. Yığınla para kazanan çok iyi bir şirket ama şaibeli değil."

"Bugün telefonumu takip etmişsin." Ses tonum suçlayıcı değil, daha çok bir açıklama.

Angelo'nun dudakları bir tarafa doğru çekilir. "Aile şaibeli değil. Kendimle ilgili bir şey söylemedim." Göz kırıyor.

Özel Ajan John konuşur. "Beth, beni tanımadığını anlıyorum ama senden bana güvenmeni istiyorum. Sana yemin ederim, küçük kız kardeşimin Vincent Mazzanti'ye aşık olduğunu ilk öğrendiğimde, her yeri kazdım. Onu gömecek bir şey bulmak *istedim*. Ama bulacak bir şey yok. Adamlar iğrenç olabilir ama zararsızlar."

"Sen kime çirkin diyorsun, güzel çocuk?" Angelo boynumdaki kavrayışını sıkılaştırarak alay ediyor.

"Beni duydun, Andre." John, Sasha göğsüne vurmadan önce bir an sırtıyor.

Gülümsemesini bana çevirdi. "Bırak yardım edelim. Sadece senin iyiliğin için değil, Noah'ınki için de."

Belden aşağı vurdu ama tuttu. O haklı. Yardıma ihtiyacım var. Enzo Amca'dan çoktan kabul ettim. Angelo'dan da aldım, istemeyerek de olsa. Korkudan zincirlenmiş bir şekilde, her gün mücadele ediyorum. Etrafımdaki her şeyin dağılmasına ne kadar var?

Omuzlarımı dikleştiriyorum. Ya şimdi ya da asla. Yara bandını çek.

"Aaron, kardeşim, uzun zaman önce O'Malley'lerle ilişkiye girdi. Onlar için ne yaptığını bilmiyorum ve açıkçası bilmek de istemiyorum." I Bu gerçeği şimdi her zamankinden daha fazla hissederek nefes alın.

Angelo elini benimkinin içine sokuyor ve parmaklarını kavramama izin veriyor.

"Bu yüzden aramız bozuldu. Ona kızdım ve benimle konuşmayı kesti. Beni tamamen dışladı. Annemle hala biraz konuşuyordu, bu yüzden iyi olduğunu biliyordum. Ben... ben sadece bekledim, eninde sonunda aramızın düzeleceğini düşündüm." Sesim titriyor.

Her zaman bunu atlatacağımızı düşündüm. Bir gün yasadışı yaşam tarzını bırakacak ve ben de ağabeyime kavuşacaktım. Hiç bu kadar yanılmamıştım.

Angelo elimi güven verici bir şekilde sıkıyor ve ben devam ediyorum. "Üç... neredeyse dört ay önce oldu. O sırada erkek arkadaşım olan Patrick'le arabadaydım. Bize çarptıklarında arabayı o kullanıyordu. Diğer araba bize sürücü tarafından çarptı ve arabamızı bir setin üzerine itti. Kafamı yan cama vurduğum ve birkaç dakika bilincimi kaybettim ama uyandığımda Patrick hala hayattaydı. İkimiz de hala baş aşağı sıkışmış durumdaydık. Yaralıydı ama uyanıktı. Yaşıyordu."

"Gece vaktiydi ve bir çift el fenerinin yaklaştığını görebiliyordum. Bize yardım etmeye geldiklerini düşündüm, acil yardım ekibi ya da onun gibi bir şey. Ama yaklaştıkça Patrick paniklemeye başladı. Bana *başka tarafa bakmamı* söylüyordu. İzlemememi söylüyordu. Ama bakmaktan kendimi alamıyordum. Hatırladığım son şey, ellerinde silah olan iki siluet gördüğümdü." Sasha nefes nefese kaldı ama ben gözlerimi şarap kadehime kilitledim. Bunu bitirmem gerekiyor. "Tekrar b a y ı l d ı m ve - bir sonraki uyanışında - hastanedeydim."

"Ne kadar kötü yaralandın?" Angelo'nun annesi bana sordu. Omuz silkiyorum.

Enzo Amca benim yerime cevap veriyor. "Beyin sarsıntısı. Birkaç kırık kaburga. Alnına dikiş atılmış. Emniyet kemerinden dolayı çok sayıda yırtık ve morarma."

Angelo elimi bırakıyor ve sandalyemin koltuğunu kavıyor. Beni kendine doğru çekiyor, kalçalarım birbirine yapışıyor. Eli tekrar kucağıma gidiyor, Bu sefer bacağıma kavradı.

"Patrick'i vurdular ama seni canlı mı bıraktılar?" John kuşkulu bir sesle soruyor. Başımı sallıyorum. "Hastane odama gelen polisler bana

Patrick, bir cam parçasının kendisini *tam olarak* kestiğini ve şahdamarını kestiğini söyledi. Hızlı bir ölüm olacağını ve olay yerinde öldüğünün açıklandığını söylediler. Onlara bunun mümkün olmadığını söyledim. Boynu o şekilde kanıyor olsaydı görürdüm. Onlara boynunda kanama olan el fenerleri ve silahlar. Onlara Patrick'in uyanık olduğunu, bilincinin yerinde olduğunu ve benimle konuştuğunu söyledim. Ama bana inanmadılar. Başımdan yaralandığımı ve doğru hatırlamadığımı söylediler. Patrick silahla vurularak öldürülmediği için hikayemi destekleyecek hiçbir şeyim yoktu."

"Zekice." Vincent mırıldanır.

"Vincent!" Annesi uyarıyor.

Vincent'a hak vererek başımı sallıyorum. "Zekiceydi. Deli olmadığımı biliyordum ama bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu. Taburcu olduktan sonra bununla başa çıkabileceğimi düşündüm. Ama sonra aynı gece polisler geri geldi. Ya da farklı polisler geldi. Onlar..." Angelo'nun yanına yaslandım. Her

Bu kısmı yüksek sesle söylediğimde daha gerçekçi oluyor. Daha acı verici.

"Her şey yolunda bebeğim." Angelo'nun dudakları saçlarıma değiyor, fısıltıyla söylediği sözler bana ihtiyacım olan cesareti veriyor.

"Bana kardeşimin bir araba kazasında öldüğünü söylemeye geldiler. Aynı gece. Aynı tip bir kaza. Benimkinden bir saat sonra olduğunu

anladılar. Ve ben biliyordum. Bunun bir kaza olmadığını biliyordum. Hâlâ şoktaydım ama bir parçam o anda olayı anlamaya başladı. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama biliyordum ki

Birbirlerine bağılıydılar. Bir hafta sonra kardeşimle erkek arkadaşımın birbirlerini tanıdıklarını öğrendim. İkisi de O'Malley'ler için çalışıyordu. Hiçbir fikrim yoktu." Kendimi yeniden aptal gibi hissederken boğazım düğümleniyor.

Enzo araya giriyor ve doğrudan John'la konuşuyor. "Kardeşi daha yüksek mevkideydi. Patrick'i Beth'e göz kulak olması için görevlendirdi."

John başını sallıyor, sanki bu normal bir şeymiş ve kalbimi göğsümden söküp atan bir detay değilmiş gibi. Kendimi harap hissetmeme neden olan bir detay. Kendimi değersiz hissettirdi. Kullanılmış. Bir piyon. John gözünü bile kırpmayabilir ama Sasha'nın yüzüne bir kez baktığımda bunu anlıyorum. Acımayı. Anlayışı.

Derin bir nefes alıyorum. "Evet, şey, bunların hepsi arka planda kaldı. Noah... Noah Aaron'ın oğlu. Kazaların olduğu gece beni vasi olarak tayin ettiğini öğrendim." Bir elimi yüzümden gezdiriyorum. "Kardeşimin bana Noah'tan hiç bahsetmemesi dışında."

"Seni vasisi olarak seçtiğini mi?" Sasha soruyor.

Yutkunuyorum, göğsüm ağırlaşıyor. "Bana *Noah*'tan hiç bahsetmedi. Hem de hiç.

Bir yeğenim olduğunu bilmiyordum, hele ki bana emanet edileceğini hiç." Bir küfür senfonisi ve şok sesleri odayı doldurur.

"Ah, tatlım." Angelo'nun annesinin sesi ağlayacakmış gibi geliyor, bu yüzden gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmıyorum.

"Ondan sonra cinayetleri çözmeye çalışmak için zaman harcayamadım. Şehrin diğer ucuna, kardeşimin yanına taşındım, böylece Noah okul değiştirmek zorunda kalmayacaktı. Aaron ve Patrick'in O'Malley Ailesi ile olan ilişkileri yüzünden öldüklerinden emindim ama bu işin burada bittiğini düşündüm. Bunu yapan adamları görmedim. Polisler bana inanmadı. Ben bir tehdit değildim. Her şeyin bittiğini sanmıştım."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. Sıvıya ve alkole ihtiyacım var.

"Taşındıktan yaklaşık bir hafta sonra, ben isteyken arabama hırsız girdi ve ardından eski komşumdan daireme hırsız girdiğini söyleyen bir telefon aldım. Orada yaşamıyordum, bu yüzden çok fazla düşünmedim. Ama sonra telefonlar gelmeye başladı. Her zaman kayıtlı olmayan bir numaraydı ve bir gün sonunda açtım. Telefondaki adam çok öfkeliydi. Nerede olduğunu soruyordu. Aaron ve Patrick'in *onu* nereye sakladığını. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve telefonu kapattım. Aramaya devam etti. Birkaç gün sonra tekrar cevap verdim. Neden bilmiyorum ama açtım. Adam kavgacıydı, bağıırıyordu. Geri vermezsem yüz bin doları derimden söküp alacağını söylüyordu." Angelo'nun yanımda gerildiğini hissettim. Ben söylememiştim.

bu kısmı. "Korkmuştum. Ertesi gün yeni bir telefon numarası aldım.
Almadım.

Para hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama o kadar korkmuştum ki Noah'ı aldım ve bir otele yerleştik. Şans mıydı yoksa gitmemizi mi bekliyorlardı bilmiyorum ama ertesi gün evimize zorla girildi. Tıpkı diğer olaylarda olduğu gibi, gerçekten hiçbir şey alınmamıştı ama her şey tahrip edilmişti. Görmezden gelinemeyecek kadar büyük bir model."

"Dur tahmin edeyim," diye homurdandı Angelo. "Polisler yine de görmezden geldi."

Omuz silkiyorum. "Her hırsızlık farklı bir karakoldaydı. Ve hiçbir şey çalınmadı. Öyle olmasını umuyordum. Bakmışlar ve istedikleri şeyin bizde olmadığını fark etmişlerdi. Ama sonra Noah'ın lisesinde bir hırsızlık oldu. Dolabı açılmıştı. Aynı gün iş yerimde beni bir zarf bekliyordu. İçinde Noah ve benim arabamda çekilmiş fotoğraflarımız ve bunun son uyarı olduğunu söyleyen bir mektup vardı. İşte o zaman Enzo Amca'yı aradım."

Adamın kendisine bakıyorum. Bana hüzünlü bir gülümseme verirken gözlerinin yanındaki deri kırışıyor. Elini uzatıyor ve ben de elini tutuyorum.

Bu adama duyduğum minnettarlık bana sahip olduğumuz şeylerin ne kadar iyi olduğunu hatırlatıyor. Etrafıma bakıyorum. "Enzo Amca bizi oradan çıkardı, bize bir ev buldu, bana bir iş buldu ve yeni sahte soyadımızla belgelerimizi aldı."

Enzo kendini küçümseyen bir gülümseme veriyor. "Tanık Koruma seviyesinde bir evrak işi değil ama onları radarın altında tutmaya yetiyor. Elimizdeki zaman diliminde yapabileceğimin en iyisi buydu."

John konuşurken başını sallar. "Yani, biri ya da ikisi birden 100 bin dolar çaldı ve bu iki O'Malley pisliği paranın nerede olduğunu bildiğiniz konusunda çok kararlı. Asıl soru şu: Aaron ve Patrick aileden mi çaldı yoksa bu iki pislikten mi?"

"Ne fark eder ki?" Ben soruyorum.

"Dünyadaki tüm fark bu." John gözlerini benden ayırmıyor. "Paranın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hey!" Angelo patladı.

Onun öfkesi kalbimi ısıtıyor.

Elimi kalçasında gezdiriyorum. "Bu adil bir soru. Ve cevabım hayır. Nereye koyacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da bölüşürler miydi. Ya da birbirlerine kazık atarlar mıydı? Tüm bunlar ikisini de gerçekten tanımadığımı kanıtladı."

John başını sallar. "Tüm sorularınıza cevap veremem ama paranın nereden geldiğini bulabilirim. Eğer bu adamlar kendi başlarına çalışıyorlarsa, aile yaptıklarına göz yummayacaktır. Ve FBI'nın ya da Mazzanti ailesinin dikkatini çekmek istemeyeceklerdir. Temiz ya da değil,

Mazzanti'lerin gücü var.

para, hayatlarını cehenneme çevirmek için." Bir an daha beni izliyor. "Eğer bu ikisi seni gerçekten burada bulduysa, arkanı kollamalısın."

Angelo kolunu omuzlarıma doluyor. "Adamlarım bu gece evine yeni bir donanım yerleştirdiler. Kuruldu ve benim sistemime bağlandı, böylece herhangi bir sorundan haberdar olacağım."

"Güzel." John ayağa kalkar. "Ben ofise dönüyorum. Bu biraz incelik gerektirecek."

"Teşekkür ederim." Kelimelerim sessiz çıkıyor ama John onaylarcasına başını sallıyor.

Bir anda odanın üzerindeki trans bozuldu. John vedalaşmalarla dolup taşıyor ve ben Angelo'nun içinde erimekte özgürüm.

Sıcak dudaklar şakağıma bastırıyor. "Benim cesur kızım." Gözlerim kapanıyor. Şu anda kendimi pek cesur hissetmiyorum.

Angelo dudaklarını tenime değdiriyor. "Bu gece benimle kal. Bir sürü odam var ve geç oluyor."

Kabul etmek istiyorum ama - "Bayan Sullivan'dan sadece birkaç saatliğine köpeklere bakmasını istedim."

"Neyse ki çoktan arayıp onları bu gece tutmasını rica ettim."

"Noah'nın yarın okulu var, benim de işim var." Argümanım en iyi ihtimalle yarım yamalak.

"Sabah seni eve bırakırım." Angelo bana daha sıkı sarıldı. "Tamam." İç çekiyorum. "Tamam."

BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

O John masadan ayrıldıktan sonra kalan kalabalık kendi sohbetlerine daldı. Çocukları tekrar içeri çağırdıktan sonra Angelo, Noah ve bana yeni güvenliği gösterdi. evimizde kurulu olan sistem. Tüm bunlara telefonumdaki bir uygulamadan erişebildiğim için kendimi yaşlı bir insan gibi hissettim. Noah hemen alıştı ve kapıları kilitlemek yerine yanlışlıkla polisleri aradığımda onun yardımına ihtiyacım olacağını hissediyorum.

Bunun bir ton paraya mal olduğundan eminim ama şimdiden kendimi daha güvende hissettiğimi itiraf etmeliyim. Evin önünde ve arkasında hareket ışıkları var. Her kapıda sürekli çalışan bir kamera var ve uygulamadan birini seçerek gerçek zamanlı olarak yayını izleyebiliyoruz. Angelo, her kapı ve penceredeki sensörlerin yanı sıra oturma odasına da 1,5 metreden uzun her şeyi algılayacak hareket dedektörleri yerleştirdi. Bu detayı anlamamıştım, ta ki o bu şekilde köpeklerin harekete geçmeyeceğini açıklayana kadar. Son dokunuş olarak da birkaç Bam ve Pebbles'ın varlığı davetsiz misafirler için en büyük caydırıcı unsur olduğundan, çit boyunca *Köpeklerden Sakının* tabelaları yer alıyor.

Noah ve ben şifreyi ezberlediğimizi kanıtladıktan sonra Angelo sonunda masadan kalkıyor.

Ellerini başının üzerine uzatıp kot pantolonunun üstündeki bir deri şeridini ortaya çıkarmasını izliyorum. Sadece bir parça et ama dudağımı ısırma ve kalçalarımı sıkma yetiyor. Bir dakika önce yatmaya hazır olduğumu söyledim ama o kısa bakıştan sonra aniden uyandım.

"Buraya bak doktor." Angelo'nun ukala ses tonuyla bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Ben..." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. Öyleydin. Kesinlikle öyleydin.

Göz kırıyor. "Hadi, gidelim buradan."

Noah ile geceyi Angelo'da geçirme konusunu konuştum bile, yani geriye sadece vedalaşmak kaldı.

Vedalaşmaların çoğunu en az etkileşimle atlatabiliyorum ama ön kapıya ulaştığımda Angelo'nun annesinin beni beklediğini görüyorum.

"Seninle tanışmak bir zevkti Giana," diyorum ona içten bir gülümsemeyle.

Ön kapıda bize ilk sürpriz yaptığında, bu gecenin her türlü garip olabilirdi. Ama öyle olmadı. Hikayemle birlikte ruhumu da ortaya koyduğumda bile, onun orada olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Giana kollarını açıyor ve tereddüt etmeden ona sarılıyorum. Bana sıkıca sarılırken saçları yanağımı gıdıklıyor.

"Sen onun için iyisin," diye fısıldıyor. "İkisi için de iyisin."

Beni bıraktığında Angelo ve Noah'nın yan yana bize doğru yürüdüklerini görüyorum. Sözleri beni muhtemelen olması gerekenden daha derinden etkiliyor. Giana elimi bulup parmaklarımı biraz sıktıktan sonra şöyle diyor

Çocuklarla vedalaş.

Onları izlerken kalbim göğsümde sıkışıyor. Ne zaman oldu bilmiyorum. Olmamalıydı. Yeterince uzun zaman olmadı. Ama bu duygu inkar edilemez. Angelo ne zaman yakınımda olsa kalbimin içinden kıvrılıp geçen, bükülüp çekilen kurdele, kırık kalbimi yavaşça onaran iplik. Bu aşk.

Angelo'nun gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir an için aklımdan geçen düşünceleri okuyup okuyamayacağından endişeleniyorum. Bir an için de bunun o kadar kötü olup olmayacağını merak ediyorum.

"Hazır mısın?" Derin sesi içimde titreşiyor ve ağır düşünmeyi başka bir güne bırakmaya karar veriyorum.

Angelo'ya bir baş selamı verip Noah'nın koluna girdikten sonra hep birlikte kapıdan çıkıyoruz. Angelo'ya karşı giderek artan duygularımı kabul edebilirim ama bunun bir aile gibi hissettirdiğini kabul etmeye hazır değilim. Öyle olsa bile.

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

WBu çok daha garip olabilirdi. Muhtemelen Beth'in annemle tanışmasıyla olmalıydı, ama bunu fazla düşünmeyeceğim. Bunu yapmayacağım.

Beth'in hikayesini de fazla düşünmeyin, çünkü bu beni şiddetli bir öfkeye sürükler.

Yarın. Bütün bunlarla yarın ilgileneceğim. Bu gece Beth'i yatağıma alacağım.

Asansör kapıları kayarak açıldığında, Noah ve Beth içeri girerken elimi tampona dayıyorum. Onları asansörün içinde takip ederek bir sonraki katın düğmesine basarken yüzümü asmıyorum. Noah bana bakıyor ama Beth fark etmemiş gibi görünüyor. Ta ki araba birkaç saniye sonra durup kapılar tekrar açılana kadar.

"Önden buyurun." Çıkmalarını işaret ederek söylüyorum. Beth şaşkın görünüyor. Ve sevimli.

"Beklemek mi?" Diyor, kaşları çatılmış. "Sen de mi burada yaşıyorsun?" "Evet." Yanından geçip koridorda ilerlemeye başladım.

"Ama..." Noah ve bana yetişirken adımları hızlanıyor. "Ama bu binanın gösterişli olduğunu söylemiştin."

Kapımın önünde durduğumda sırtıyorum. "Öyle."

Anahtarımı kullanarak kapımın kilidini açıyorum ve sallıyorum. "Paranızı en üst katta harcarsanız daha da gösterişli olur."

Beth yanımdan geçerken alay ediyor. "Evet, buraya kadar *çok* alçakgönüllüsün."

Noah ileri geri konuşmalarımıza kıkırdıyor.

Kapıyı kapatıp kilitlerken "Mütevazı evime hoş geldiniz," diyorum.

Vincent'in evi gibi, kendimizi hemen benim büyük odamda buluyoruz. Sadece benimki normal boyutta. Sadece ben varım. 5,000 metre kare boş yere ihtiyacım yok. Tam karşımda Minneapolis şehir merkezine bakan bir pencere duvarı var. Gecenin bu saatinde manzara muhteşem. Solda kısa bir koridor var, içinde banyosu olan bir misafir odası var. Sağda ise mutfak geçince ana yatak odası ve benim ofisim var. Misafirinizin geceleri yatak odanızda neler olup bittiğini duymasını istemediğinizde mükemmel bir kurulum.

Beth'i oturma odamı karıştırması için bırakarak Noah'yı misafir odasına yerleştiriyorum. Bir televizyon var ve wi-fi şifremi biliyor, bu yüzden sabaha kadar bu odadan bir daha çıkmayacağını umuyorum.

Onu bu odada dolaşırken izlemek beni rahatlatıyor. Onlar buradayken, güvende olduklarını biliyorum.

Enzo Amca bu gece beni kenara çekti ve Beth'e göz kulak olmam gerektiğini hatırlattı. Teknik olarak benim üzerimde herhangi bir yetkisi yok ama ben onun direktiflerini sanki sadece kurnaz amcam değil de patronummuş gibi kabul ediyorum. Yönlendirilmeye ihtiyacım olduğundan değil. Ya da hatırlatılmaya. Beth'in güvenliğine tamamen yatırım yaptım ve onu korumak için elimdeki her aracı kullanacağım.

Kapının pervazına yaslanıp boğazımı temizliyorum. "Buzdolabında su ve yiyecek bir şeyler var. Keyfinize bakın."

"Tamam, teşekkürler." Noah yatağın kenarına otururken bana başıyla selam veriyor. "İyi geceler, Noah." Ayrılmak için dönerken ona söyledim. "Angelo?"

Arkamı döndüğümde, onun beni izlediğini gördüm. Gerçekten beni *izliyordu*. Ona bakmadığım birkaç saniye içinde büyüdü.

"Ne oldu Fighter?"

"Beth... O iyi biri. Tanıdığım en iyi insan. Bazı saçmalıklar yaşadım Benden sorumlu olması gereken insanlar. Belki ellerinden geleni yaptılar ama Beth sadece denemekle kalmıyor. Bu gece ne dediğini duydum. Annie bana görünmeden dinleyebileceğimiz bir yer gösterdi ve ben hepsini duydum. Babamı. Erkek arkadaşı. Onun hayatını mahvetmişler. Her şeyini elinden aldılar ve ona hiç istemediği bir yığın bok verdiler." Yutkundum. "Senden tüm sorunlarımızı çözmeni beklemiyorum ama onlara yenilerini ekleme. Beth yeterince şey yaşadı. Yeterince pes etti. Onun kalbini kırmanı izlemek istemiyorum."

Bir an için donup kaldım. Noah'ın isteği karşısında değil, ifadesi karşısında. Olan biten her şeyi nasıl gördüğüne.

Odaya geri dönüyorum ve kapının yanındaki duvara yaslanıyorum. Yaklaşarak onun alanını işgal etmek istemiyorum ama buradan kaçmaya çalışmadığımı da bilmesini istiyorum.

"Yapmak istediğim son şey Beth'i incitmek. Bu başlamış olabilir..." I Başımı salladım. Bu konuşmayı Beth'le yapmalıyım, Noah'yla değil. "O benim için de çok şey ifade ediyor. Ama bir şeyi duymanı istiyorum. Evet, baban ve Patrick'in yaptıkları kontrolden çıktı ve çok fazla acıya neden oldu. Ama başlarına gelenleri hak etmediler. Ve sen de hak etmedin.

Başına gelen her türlü saçmalığı. Ama hayat böyledir. Berbat şeylerle doludur ve bazen her seferinde bir gün mücadele etmek umabileceğimiz en iyi şeydir. Ve yardım istemek, yardım almak, bu sizi zayıf yapmaz. Sizi akıllı yapar. Beth'e gelince, her şeyi yanlış anladın. O çok şey yaşadı. Ama hayatı mahvolmaktan çok uzak. İsteddiği çocuk olmayabilirsin ama istediği çocuk olduğun kesin. Bugün sana ne dedi biliyor musun?"

Başını hafifçe sallarken Noah'nın gözleri bana sabitlenmiş durumda. Çizgiyi aştığımı bilsem de yine de yapıyorum.

"Sana oğlum dedi." Gözlerinin dolmasını izliyorum ve sesimi sabit tutmakta zorlanıyorum. "*Oğlunu* bir yabancıнын evine gönderdiğim için bana ateş püskürdü. Sonra da kendini kaybetti. Gözyaşlarına boğuldu. Benim anlamadığımı sanıyordu ama ben duydum. Ne demek istediğini anladım."

Dudaklarının bir tarafı küçük bir gülümsemeye dönüşürken bile bir gözyaşının kaçışını ve yanağından aşağı yuvarlanışını izliyorum.

Duvardan doğruluyorum. "Bir dahaki sefere Beth'in hayatının nasıl mahvolduğu gibi aptalca şeyler düşünmek istediğinde tekrar düşün. İkinizin sahip olduğu şey, özel bir şey. Gerçek bir şey. Tamam mı?"

Noah başını sallar.

"Güzel. Şimdi biraz uyu."

Noah'dan ayrılıp kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Noah bir kısmını yanlış anlamış olabilir ama hedefi tam on ikiden vurdu. Beth'e zarar veremem. Zarar vermek istemiyorum. Bunu planlamıyorum. Ama ona karşı dikkatli olmalıyım.

Vincent'in ofisinde yaptığım konuşma aklıma geliyor ve her şeyi anlatma zamanının geldiğini biliyorum. Bu gece kendi hikayesini anlattı. Benimkinin geri kalanını ona borçluyum.

Oturma odasına doğru yürürken Beth'i göremedim. Çoktan yatak odama gitmiş olmalı. Bu düşünce içimi ısıtıyor. Genelde evimde bir kadın olması beni endişelendirir ama Beth öyle değil.

Yatak odamın kapısını açtığımda buhar tabakası ve vücut yıkamamın kokusu bana onun duşuma girdiğini söylüyor. Ve yatağımda yatan nemli tenli Beth'i görünce sohbet etmeye dair tüm iyi niyetlerim suya düşüyor. Benim tişörtlerimden birini giyiyordu. Ve başka hiçbir şey.

BÖLÜM ELLİ İKİ

BETH

W Saçlarımı tepemde dağınık bir şekilde topuz yaptıktan sonra kendimi Angelo'nun duşuna bıraktım. Doktorumun bana söylediklerinden kalan anılardan arınmak istiyordum.

ziyareti ve Angelo'nun pahalı vücut yıkamasının kokusu tam da ihtiyacım olan şeydi. Yarın, onun ne kadar zengin olduğunu görüp çıldırmak için kendime izin vereceğim. Kendisi için iyi olduğunu söylemişti ama bu oda, tüm bu yer, bir üst seviye. Siyah deri koltuklar, gri duvarlar ve büyük boy kral yatak, çatı katına girdiğimizde üst katta görmeyi beklediğim şeylerdi. Ama Angelo'nun evi gerçek bir bekâr evi. Bu gece sadece beni değil, 16 yaşında bir çocuğu da barındırıyor.

Aceleyle duşa girdim ama iyi bir fikir olarak başlayan şey şimdi kıpırdanmaya dönüştü. Angelo'nun yatağında oturuyorum. Şifonyerden çıkardığım gömleklerinden birini giyiyorum. Yastıklarının üzerine bir çeşit bakire olmayan adak gibi yayılmışım. Doğru hamleyi yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Kapı açılıp Angelo içeri adımını atana kadar bunu merak ediyorum.

"Merhaba." Fısıldamak istememiştim.

"Merhaba." Angelo'nun sesi normalden daha derinden geliyor.

Biraz cızırtılı. "Noah iyi mi?" diye sordum.

"Evet." Kapıyı kapattı.

Açık kapı aralığından hâlâ buhar sızan banyoya doğru elimle işaret ediyorum. "Umarım sakıncası yoktur."

"Asla." Kapının kilitlenme sesi tenimi titretiyor.

Üzerimdeki gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum. "Umarım sorun olmaz." Kapıdan uzaklaşıyor. "Her zaman."

Göz teması kuran Angelo'nun elleri kemerini çözmek için aşağıya iner. Yavaş hareketlerle deriyi pantolonundan çekip çıkarıyor ve yere bırakıyor. İki adım daha yaklaşıyor. Boynunun arkasına uzanıyor, gömleğinin yakasını kavriyor ve filmlere özgü olduğunu düşündüğüm bir hareketle gömleğini başının üzerinden yukarı çekiyor.

İçimdeki sıcaklık zonkluyor. Cehennem kadar güzel bir adamın size pastanın son dilimiymişsiniz gibi bakmasının sarhoş edici bir yanı var. Ve o açlıktan ölüyor.

Gözlerim onun geniş göğsünde dolaşırken bacaklarımı birbirine kenetliyorum. "Göster bana." Sesi *her yerde* hissettiğim bir hırıltı.

Onun emriyle gözlerim vücudunu incelemekten vazgeçiyor ve onu bacaklarıma bakarken buluyorum. Kalçalarıma. Bedenimi boyun eğecek şekilde sıkmak için elimden geleni yaptığım yere.

Ne istediğini biliyorum ve sadece kısa bir tereddüt anı yaşıyorum. Kot pantolonunun fermuarını indirdiğinde güvensizliğim alev alıyor ve onun üzerindeki etkimin kanıtını görüyorum.

O beni izlerken ben de yavaşça bacaklarımı açıyorum. Gömleği o kadar büyük ki kalçalarımın ortasına kadar iniyor. Yavaş yavaş gömleğin eteklerini yukarı çekerek çıplak tenimi ortaya çıkarıyorum. Göğsünden alçak sesle homurdanmaya başladığında ona açıldığımı anlıyorum.

Pantolonunu iterek çıkarıyor, boxer külotunun içinden ereksiyonunu avuçlarken bakışlarım Angelo'ya kilitleniyor.

Yatağın ayak ucuna gelen Angelo gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Çıkar şunu."

Üzerine oturduğum gömleğin eteklerini altımdan çekip çıkarmam bir saniye sürüyor. Kendimi yetişkin bir kadın gibi değil de beceriksiz bir ergen gibi hissediyorum ama Angelo'nun gözlerindeki sıcaklık hiç azalmıyor. Ve zarafetten uzak bir hareketle gömleği çekip çıkarıyorum.

Ben başımdaki tişört yüzünden kör olmuşken, Angelo da aynı şekilde soyunmayı başardı. Artık sadece yatağın uzunluğuyla ayrılmıştık ve birbirimizi izliyorduk. Angelo kendini okşuyordu. Ben kalbimin göğsümden fırlamasını engellemeye çalışıyordum. Bu birikim, bu an, bir şey gibi hissettiriyor. Geçmiş deneyimlerimizden farklı hissettiriyor.

Angelo tek kelime etmeden bir dizini yatağa koydu. Sonra diğerini. O kadar uzun ki, ellerinin üzerinde öne doğru eğildiğinde neredeyse üzerime geliyor. Ama öne doğru sürüneceğini düşündüğümde, onun yerine kendini alçaltıyor. Onun

Omuzlarım dizlerimi daha geniş bastırıyor. Utanç verici olması gereken bir hareketle Angelo yüzünü eğiyor, burnunu kasık kemiğime dayıyor ve derin bir nefes alıyor. Ciğerlerini dolduran nefes, sırtının daha da büyük bir kas duvarına dönüşmesine neden oluyor.

"Mükemmel." Tam istediğim yere nazikçe bir öpücük kondurmadan önce inliyor.

Angelo geri çekiliyor ve kalçalarım ona doğru kıvrılıyor, temas için yalvarıyorum.

Uyluklarımın iç kısmına iffetli öpücükler yerleştirirken, beklentiyle kıvraniyorum. Başım geriye düşüyor ve saçlarından tutup ağzını üzerime doğru zorlamasını engellemek için gözlerim kapanıyor.

Ağrıyan etime değen sıcak nefesi, o çekip gitmeden önce sahip olduğum tek uyarı.

Başımı kaldırdığımda Angelo'nun bacağımla kalçamın birleştiği yerdeki küçük çürükleri incelediğini görüyorum.

Parmakları deriyi sıyrıyor. "Bunlar acıtıyor mu?"

Parmaklarının gıdıklaması ve bacaklarımın arasındaki görüntüsü sesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Ben de başımı sallıyorum.

Bana bakmıyor ve bir saniye sonra eğilip dilini çürüklerden birinin üzerinde gezdiriyor. Sanki üzerimde bıraktığı izi tatmaya çalışıyor.

Bacaklarım otomatik olarak omuzlarına dolanıyor.

Yalaması bir ısırığa dönüşür. "Bu bacakları açık tut, bebeğim. Daha işim bitmedi."

Ona iğneleyici bir cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ben daha konuşmadan ağzı klitorisimin üzerine kapanıyor ve zonklayan sinir yumağını dudaklarının arasına alıyor. Emmeye başladığında, kaybolan kelimelerim çılgınlara dönüşüyor.

Yavaş olmasını bekliyordum. Nazik olmasını bekliyordum. Ama Angelo asla beklediğimi yapmaz. Bu da onun hakkında sevdiğim bir başka şey. Ne kadar emin olursam olayım, Angelo her zaman beni tahmin etmeye devam ediyor. Beni şaşırtıyor. Beni mutlu ediyor.

Angelo'nun ilgileri açık ağızlı öpücüklere dönüşüyor. Yavaşça daha derine iniyor. Elleri vücudumda yukarı doğru ilerlerken dilini yavaşça içime sokuyor. Yüzü sıkıca bacaklarımın arasına gömüldüğünde, uzun kolları göğüslerimi sıkmak için yukarı uzanmakta zorlanmıyor. Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlamaya başladığında nereye bakacağımı bilemiyorum.

Vücudum sabit durmuyor. Kalçalarım kıpırıyor. Ellerim battaniyeyi kavırıyor. Sırtım eğiliyor.

Angelo bir elini kığımın altına getirip beni yataktan kaldırdığında, ağzını bana daha sert bastırdığında, dili klitorisimi yaladığında, çözülüyorum. Gözlerimi kapattım, karşı koymadım. Bana verdiği şeyi alıyorum ve zevkle inliyorum.

Angelo'nun aynı iniltisi bana henüz ona dokunmadığımı hatırlatıyor. Battaniyeyi elimden bırakarak ona doğru uzanıyorum, onu kendime getirmeye çalışıyorum.

Yavaş yavaş ağzını hassas göbeğimden çekiyor. "İyi misin, bebeğim?" Sesi kendini beğenmiş ve bunu hak etmiş.

Sonunda ona ulaşabildim, parmak uçlarımı şişkin pazularına geçirdim ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımı dudaklarına değdirecek kadar yaklaşana kadar bırakmıyorum.

onu yakalamak. Ağzı kaygan, tadı benim gibi ama umurumda değil.

Angelo da benim hissettiğim aciliyetle beni öpüyor. Sanki bu öpücük, bu bağlantı bizi burada tutuyor. Bizi gerçek tutuyor.

Dudakları hâlâ birbirine kilitli olan Angelo, sikinin ucu girişime dayanana kadar kendini ayarlıyor.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, Beth." Nefes alış verişi benimki kadar düzensiz olan adam kelimeleri ağzında geveliyor.

Sadece bir santim içeri bastırıyor. Ve ben onun etrafında kenetlendim. "Beth. Söyle bana." Kontrolü elinde tutmaya çalışıyor.

Bana ne sorduğunu biliyorum. Bana ne söyletmeye çalıştığını. Ama duyması gereken başka bir şey var.

"Benim adım." Saçlarını kavriyorum ve alnını kendime doğru tutuyorum. "Eskiden Lizzy derdim. Beth ismini hiç sevmedim. Ta ki senin söylediğini duyana kadar. Çünkü dua eder gibi söylüyorsun. Sanki özel bir şeymiş gibi. Ve sanırım bu ismi o."

İleriye doğru bastırıyor, bir santim daha batıyor. "İşte böyle, bebeğim. Sen benim Beth'imsin."

Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Gerçek adım Elizabeth Ann Lawler."

Kıpırdamıyor, her kası donuyor. Ve ben onu mahvettiğimden endişeleniyorum. Bunu çok ileri götürdüm. Bilmek istemediğinden.

"Lanet olası mükemmel." İleriye doğru hamle yapıp beni tüm uzunluğuyla doldurmadan önce sözlerini zar zor anlıyorum.

O çok büyük.

O çok fazla.

O tam ihtiyacım olan şey.

Dudaklarımdan bir inilti çıkıyor ve kollarım Angelo'nun boynunu sarıyor. Onu yakın tutuyorum. Duygular havada çatırıyor. O anın ağırlığını, Angelo'nun üzerimdeki ağırlığını hissettiğim kadar gerçek hissedebiliyorum. Gözlerimin kenarından yaşlar süzülüyor. Benimle

sevişen adama sarılırken göz kapaklarımı daha da sıkı kapatıyorum.

Duyguların içimden akıp gitmesine izin verdim. Onun her santimini hissetmeme izin verdim.

Onun her nefesini. Her hareketi. Her duygu kıvılcımı.

Sözsüzce, birlikte hareket ediyoruz. O da bunu hissediyor mu bilmiyorum. Hepsi zihnimde mi bilmiyorum ama içimdeki basınç arttıkça. . . .onun itişleri hızlandıkça. . . . Bırakıyorum.

Angelo'nun hâlâ üstümde olduğunu hissediyorum. İniltisinin bedenimde yankılandığını hissediyorum. Kaçan gözyaşlarımdan birini öperken dudaklarını yanağımda hissediyorum.

"Seni yakaladım," diye fısıldıyor ve bir öpücük daha konduruyor.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

BETH

FAngelo'nun yatağında uyumak neredeyse onun kollarında uyanmak kadar güzel. Onun sıcaklığıyla sarılmış, cüssesiyle cüceleşmiş, narin hissediyorum. Kadınsı. Güvende. I

Sevildiğimi hissettim. Eksik olduğumu bilmediğim bir tamamlanma. Ve şimdi ona sahip olduğuma göre, asla bırakmak istemiyorum.

Yüzümü Angelo'nun göğsüne yasladığımda dün gece rüya görmediğimi fark ediyorum. Enkaz halindeki arabada uyandığım kabus gibi anıyı değil. Hiçbir zaman tam olarak hatırlayamadığım ama beni bir kıyamet duygusuyla baş başa bırakan belirsiz sisli rüyalar bile. Mışıl mışıl uyudum, sanki o beni koruyabilirmiş gibi.

Beni gerçek dünyada koruyabildiği kadar bilinçaltında da koruyabilir.

Sırtıma dolanan kalın kol beni onun yanına doğru daha sıkı çekiyor.

"Günaydın." Angelo'nun sesi uykudan boğuk çıkıyor.

"Günaydın." Son on dakikadır uyanık değilmişim gibi davranarak, her gün böyle uyanmanın nasıl bir şey olabileceğini merak ederek cevap veriyorum.

İç saati olağanüstü olmalı, çünkü uyandıktan bir dakikadan az bir süre sonra telefonunun alarmı çalıyor.

"Siktir," diye inliyor ve komodinin üzerinden telefonunu alana kadar boştaki elini sağa sola savuruyor.

Alnıma bir öpücük kondurdu. Sonra, bir çeşit manyak gibi Kendini oturur pozisyona getirmek için sadece karın kaslarını kullanıyor. Ellerini başının üzerine uzatıp gerinirken ağzım açık izliyorum, sırt kasları tam önümde dalgalanıyor. Yüce Tanrım, kim böyle yapılı? Kendi kişisel korumam gibi. Onu geçtim, o tek kişilik bir ordu.

"Gidip Noah'yı uyandırayım" diye homurdanmadan önce tekrar esnediğini duyuyorum.

Angelo yataktan kalkıp bana bakıyor, gözleri hâlâ uykuyla kaplanmış. "Seni geç bırakmaya karar vermeden önce o güzel kışını yatağımdan çıkar."

Yutkunuyorum. Geç kalmanın o kadar kötü olup olmayacağını merak ediyorum.

Angelo aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü sırtıyor: "Beni kışkırtma bebeğim."

Angelo cevap beklemeden döner ve odadan çıkar.

Noah'nın yavaş kalkan biri olduğunu bildiğimden, banyoda acele etmiyorum. Biraz gargara çalıp dağınık saçlarımı toparlamaya çalıştıktan sonra

Dün giydiğim kıyafetler. Kirli kıyafetler giymekten nefret ediyorum ama eve dönüp duş almam ve güne hazırlanmam gerekiyor.

Mutfağa girdiğimde Noah'nın Angelo ile birlikte ayakta olduğunu görünce şaşıyorum.

"Günaydın." Noah mırıldanıyor.

Yani uyanık ama tamamen uyanık değil.

"İşte." Angelo bana kremsi yeşil bir sıvıyla dolu küçük bir bardak uzatıyor. "Uh..." Kafeinden yoksun beynimin düşünebildiği tek cevap bu. "İç şunu," diyor ve benzer bir bardağı Noah'a uzatıyor.

Noah Angelo'ya hava mı atmaya çalışıyor, yoksa uyurgezer mi bilmiyorum ama bardağı geri itiyor ve içindekileri mideye indiriyor. Burnunu kırıştırmıyor ya da *herhangi bir* tepki belirtisi göstermiyor, yani korkunç bir şey değil.

Elimdeki içeceği kokluyorum ve ananas gibi koktuğunu görünce şaşıyorum.

Angelo'nun gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "İçinde protein var. Uyanmana yardımcı olur."

Omuz silkerek kalın sıvıyı içiyorum. Meyveli, vanilyalı, yeşil tadı hiç de fena değil. Angelo'nun bu sabah bizi beslemek için çaba sarf etmiş olması göğsümü dolduran o sinir bozucu sıcak hissi yaratıyor.

"Teşekkürler," diyorum ve boş bardağı ona geri veriyorum.

Büyük bir elini uzatıp başparmağıyla ağzımın kenarını sildi. "Bir şey değil."

Başparmağımı yakalayıp kalıntıları yalamaya yelteniyorum ama Noah'nın varlığı beni durduruyor. Angelo'nun sırtışı bana bir kez daha aklımı okuduğunu söylüyor.

Daireden ayrıldıktan sonra asansörle Angelo'nun aracına inerken sessizlik hakim. Hepimiz yarı farkındalık halindeyiz, sessizlikten memnunuz.

araba yolculuğu boyunca devam ediyor. Bir ara arka koltuktan horlama sesi duyduğuma yemin edebilirim ama mahallemize ulaştığımızda arkamdaki hareket Noah'ın uyandığını kanıtlıyor.

Angelo garaj yoluna girip arabayı park eder.

Omzunun üzerinden Noah'ya bakıyor. "İçeri girmek ve sistemi devre dışı bırakmak için gereken kodu hatırlıyor musun?"

Noah başını sallar. "Evet. Anladım." Kapısını açıyor ve arka koltuktan atlayıp eve doğru gitmeden önce "görüşürüz" diyor.

Gitmeye tam olarak hazır olmadığım için parmaklarımı kucagımda çeviriyorum. "Dün gece bizde kalmanıza izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Her zaman." Angelo cevap verir.

"Ve bu sabah eve dönüş için." Ekliyorum.

"Önemli değil." Gülümsediğini duyabiliyorum.

Ona baktım. "Önemli bir şey değil. Yapacak işlerin var."

Omuz silkiyor.

Dirseğimle onu dürtüyorum. "O gösterişli yerin parasını bir şekilde ödemelisin. Gerçekten çalışıyorsun, değil mi?"

"Elbette, ama bu bir iş. Benim işim geleneksel değil." Bunu o kadar rahat söylüyor ki, ilk başta ne anlam vereceğimi bilemiyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Soruyu sorar sormaz yüzündeki ifadeyi gördüm. İrkildiğini. Şok. Söylememesi gereken bir şey söylediğinin farkına varması.

Yavaş hareket eden bir çığ gibi, detaylar teker teker üzerime yuvarlanıyor.

Dehşet parmak uçlarımdan başlıyor, yavaş yavaş kollarımdan kalbime doğru ilerliyor.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır.*

"Enzo Amca." Kelimeleri içime çekiyorum.

Angelo yüzünü bana dönebilmek için koltuğunda kayıyor. "Hayır."

Onu durdurdum. "Beni kastettin. İş *benim*. Sana söyledi, değil mi? Enzo Amca sana benden bahsetmiş."

Spor salonunda ilk karşılaşmamızı, bana nasıl şüpheyile baktığını düşünüyorum. Kulüpteki geceyi düşünüyorum, ben uyuşturulduğumda nasıl ortaya çıktığını. Beni kontrol etmek için evime uğramasını düşünüyorum. Seks yaptığımız ilk gecenin nasıl olduğunu. Ona Patrick'i anlatışımı ve beni yiyip bitiren suçluluk duygusunu düşünüyorum. Ona Patrick'i yeni bir adamla sistemimden atmam gerektiğini nasıl anlattığımı. Angelo'nun beni becermeye hazırlanırken içki üstüne içki içtiğini düşünüyorum. Midem çalkalanıyor ve aniden gelen kusma isteğine karşı yutkunuyorum.

"O sana söyledi. Sen daha benimle tanışmadan önce, sana söyledi. Değil mi?!" Suçluyorum.

"Düşündüğünüz gibi değil -" Angelo tartışmaya çalışır ama yüz ifadesi suçluluk duygusuyla doludur.

"Beni zaten tanıyordunuz. Hikayemi biliyordun. Uyuşturucu aldığımda oradaydın çünkü beni izliyordun. ." Sesim titriyor.

Angelo başını sallar. "Öyle bir şey değildi. Sadece spor salonunda seni izlemem gerekiyordu."

Bu itiraf bana bir tokat gibi çarpıyor ve kapıya doğru geri çekiliyorum.
Bu doğru.

Az önce doğruladı.

"Sadece spor salonu," diye tekrarladım. "Hastalarımı benden uzak tutmak işin bir parçası mıydı? Beni ofisimde becermek *görevinin* bir parçası mıydı?"

"Beth," bana doğru uzandı. "Öyle bir şey değil."

Ellerini itiyorum. "*Aynen* öyle."

Bir an için soğukkanlı olup olmamam gerektiğini düşündüm. Sakince arabadan inip ona sırtımı dönsem mi diye. Ama sonra içimden bir şey kopuyor. Benim hissettiklerimi hissetmesini istiyorum. Ne yaptığını anlamasını istiyorum. Patrick'le hiç alamadığım intikamı almak istiyorum.

Yavaş bir nefes alarak kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorluyorum. "Bu senin hatan değil, Angelo. Sen sadece işini yapıyordun. Bu benim suçum. Geçen sefer ders almalıydım. Geçen sefer hayatımın çoğunu beni sevmeyen bir adam için harcadığımda. Bilmediğim bir iş karşılığında beni kullanmasına izin verdim. Ama dersimi almadım. Hatalarımı tekrarladım. Seni içeri aldım. Sana güvenmeme izin verdim. Yaşadığım onca şeyden sonra. Onca yalan ve dolandan sonra, ders *alacağımı* sanırdın." Benden bir kahkaha kaçıyor, ama Hıçkırık gibi geliyor. "Ama bu daha kötü. Bu daha çok acıtıyor. Çünkü Patrick'le bir yıl çıkmama rağmen onu kalbime hiç almamıştım. Ama seninle... Sadece birkaç hafta içinde benim için daha anlamlı oldun."

"Beth..." Angelo'nun sesi boğuk çıkıyor.

"Sana aşık oluyordum, Angelo. Ve hepsi bir yalandı." Sonunda gözyaşlarım serbest kalıyor ve ben kapının koluna uzanırken yüzümden aşağı dökülüyor.

"Hayır. Lütfen gitme. Açıklamama izin ver." Yalvarışlarının beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum.

"Buraya birinin görevi olmak için gelmedim. Başka bir yük. Bir daha olmaz." Duraksadım, arkama bakmadım. "Güle güle, Angelo."

Titreyen ellerimle Angelo'nun aracından çıktım. Kapıyı arkamdan kesin bir şekilde kapatıyorum.

Bir bulanıklık içinde, evimin ön kapısına ulaşırken ayaklarımı koşmamaya zorluyorum. Kollarımı kullanarak yanaklarımı fırçalıyorum. Odama gitmem gerekiyor. Kendimi kaybetmeden önce odama gitmeliyim. Kendimi tamamen kaybetmeden önce. Noah'nın beni böyle görmesine izin

veremem.

Koridorda aceleyle ilerlerken, Noah'nın çoktan duşa girdiğini gösteren su seslerini duyuyorum. Güzel.

Üç adım daha. İki adım daha. Bir adım ve odamdayım.

Vücut ağırlığımın kapıyı kapatmasına izin verdim. Kör bir şekilde yatağıma bakıyorum. *Bu nasıl oluyor? Bunun tekrar olmasına nasıl izin verdim?* Çok aptalım. Bu yüzden

Lanet olası saflık. Angelo benimle ilgilenmiyordu. *Beni* istemiyordu. O sadece işini yapıyordu. Ona söylendiği için beni güvende tutuyordu. Ve bir aptal gibi, orada aşık oluyordum. Bu kadar üzücü olmasaydı komik olurdu.

Kalbimin içinden geçen ve tüm parçaları birbirine bağlayan kurdele çözülmeye başlıyor.

Üç nefes daha. Banyoya doğru tökezliyorum. İki nefes daha. Duşu açtım. Bir nefes daha alıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, tüm acım dışarı akıyor.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

BETH

WDireksiyonu sıkıca kavradığımda, telefonum çalmaya başladığında arabamı neredeyse yoldan çıkarıyordum.

çalmaya başladı. Cevap vermemeye karar vermem için ekrana bir göz atmam yeterli oldu. Annemden gelen bir arama şu anda kesinlikle uğraşabileceğim son şeydi.

Kar bir saat önce yağmaya başladı. Ve kaygan yollar beni korkuttuğundan, bu sabahki boktan günümün üzerine mükemmel bir krema oldu. İlk olarak Angelo ile yaptığım yıkıcı konuşmada bir kez daha kandırıldığımı fark ettim. Bunu banyomun zemininde hüngür hüngür ağlamam izledi. Daha sonra, *o anda* köpekleri komşudan almam gerektiğini söyleyerek mutfakta Noah'nın yanından yüzümü çevirerek geçip gittim.

Olgun davranıp onunla konuşmalıydım. Dün geceki dramadan sonra iyi olduğundan emin olmalıydım ama bunu yapamadım. Şiş gözlerimi görüp bir şeylerin ters gittiğini anlayacağını biliyordum. Angelo'ya duyduğu kahraman tapınmasını mahvetmeye hazır değilim. Angelo, okul dışında hayatındaki tek yetişkin erkek. Angelo artık uğramadığında eninde sonunda anlayacaktır ama ben korkak davranıp bunu mümkün olduğunca erteleyeceğim.

Noah mutfak tezgahının üzerine, bu akşam bir sonraki kasabada oynayacağı maçı hatırlatan bir not bırakmış. Her ne kadar akşamı bir yığın battaniyenin altına kıvrılıp bir bardak Cherry Garcia içerek geçirmek istesem de, dışarı çıkmak dikkatimi dağıtmak için iyi olacak.

Bu kalp kırıklığının beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Hayatımı nasıl yaşayacağımı değiştirmesine izin vermeyeceğim. Daha kötülerini de yaşadım. Çok daha kötülerini. Angelo ve ben çıkmıyorduk bile. Pek sayılmaz. Bir hiç uğruna incinmeme izin veriyorum. Hiçbir şey *olmaması gereken* bir şey. Ama bunu unutmak yerine, Angelo'nun beni değersiz hissettirmesine izin veriyorum. Çok aşına olduğum bir duygu.

Atom'un otoparkına girerken omuzlarımı dikleştirdim. Yeter artık. Bugünü atlatabilirim. Sonra duvarlarımı örmek için hafta sonum olacak, böylece normal hayatıma geri dönebilirim.

Beynimin küçük bir kısmı bana dün iki adamın evime girmeye çalıştığını hatırlatmaya çalışıyor, ama ben onu uzaklaştırıyorum. Eğer bu sabah annemle konuşmayı kaldıramıyorsam, intikamcı gangsterlerin tehdidini de kesinlikle kaldıramam.

Arabamdan inerken bacaklarımın arasındaki ağrıdan biraz irkildim. Tabii ki o aptal göt herifin bir porno yıldızı gibi asılması gerekiyordu. Şimdi bütün günü onunla öfkeli bir şekilde geçirirken, sürekli olarak dün geceki seksin ne kadar iyi olduğunu hatırlıyorum. Ve tabii ki dün gece harika olmalıydı. Muhtemelen *şimdiye kadar* sevişmeye en yakın şeyi yaşadım. Ne pislik ama.

"Hey, Beth! Mutlu Cumalar!" Ön kapıdan içeri girdiğimde Sissy'nin neşeli sesi beni selamlıyor.

Daha iyi düşünmeden başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerimiz birleştiği anda kaşları çatıldı.

Daha kötüsü olamaz diye düşünürken, Huysuz Sürtük Trisha lobiye giriyor. Ondan kaçmak için iyi bir iş çıkarıyordum, ama görünüşe göre bugün *tüm* şansım tükendi.

"Lanet kız, ne oldu sana? Biri köpeğini mi ezdi?" Züppe sesi son sinirlerime de dokunuyor.

Sissy oturduğu yerden sıçrayarak kalktı ve ön masaya doğru eğildi.

"Siktir git,

Trish. Biri seni ezmeli, seni dangalak. Git bir torba sikte boğul."

Sissy'nin hemen beni savunmaya geçmesi, herkesin bana ihanet etmediğini hatırlattı.

"Şimdi, şimdi -" Sissy'e söyledim. . "Kaba olma, muhtemelen öğle yemeği için bunu getirmiştir."

Trisha bana ters ters baktı. "Çok komik. Ben pescatarian'ım."

Kaşlarım havaya kalktı. "Öğle yemeği için bir torba çük almamanın nedeni bu mu? Yoksa sadece balık çükü mü yiyorsun?"

Sissy gülerken başı geriye düşüyor.

Trisha'nın elleri yumruk oldu. "Siz ikiniz çok çocuksusunuz."

Gitmek için döndüğünde, Sissy arkasından seslenir. "Bunu sen başlattın."

Gözlerim Sissy'ninkilerle buluştuğunda hâlâ donuklaşıyor ama yüzümdeki gülümseme ruh halime iyi geliyor.

"Cidden, iyi misin?" Sissy sorar, sesi endişe doludur.

Bu endişe beni öldürüyor, bir an önce hissettiğim tüm neşeyi silip süpürüyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Mesela - çok daha sonra, alkolle?"

Başını sallarken bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Elbette. Ama yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber ver, tamam mı?"

Trisha'nın gittiği yöne doğru başımı sallıyorum. "Belki o engerek yılanının elini bir kapı koluna falan yapıştırırsın. Bu beni daha iyi hissettirirdi."

Sissy sırtıyor. "Sürtük, seni sevdiğimi biliyordum."

Kendimi işe vererek, her hastaya konsantre olmak için elimden geleni yapıyorum.

Tuvalete hızlı bir yolculuk sırasında dikkatim o kadar dağılmıştı ki neredeyse bir çift dik memeye çarpıyordum. Hızlı bir özürle başımı kaldırıp baktığımda göğüslerin Angelo'nun gerçekte eski sevgilisi olmayan Rachel'a ait olduğunu gördüm. Onun peşinden gittiğini ve benim de onunla yattığımı bilmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı ama tek yaptığı bana kaybettiklerimi hatırlatmak oldu.

Sonrasında kendime gelmeye çalıştım ama göğsümdeki o iğrenç his hiç geçmedi. Günün geri kalanını ofisimde saklanarak ve Angelo'nun binanın içinde bir yerlerde olup olmadığını merak ederek geçirdim.

Stres boğucuydu ve işten ayrılmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Sissy el sallayarak gitmeme izin verdi ama Pazartesi günü benden bilgi isteyeceğini biliyorum. O zaman hallederim.

-

Ben boy aynamın önünde durmuş kendime bakarken, köpekler yatağımın üzerinde bana bakıyorlar. Onların koşulsuz sevgisi bana Eve erken geldiğimde biraz huzur buldum ama yemin ederim şu anda beni yargıladıklarını hissedebiliyorum.

Noah'ın hokey maçına hazırlanmak için normalden daha fazla zaman harcadım.

Saçımı düzeltmek için bile zaman ayırıyorum ki bu benim için neredeyse balo elbisesi giymekle eşdeğer. Kendime zihinsel bir tokat atıyorum. Basit bir bakım yapmış olmam aşırı giyindiğim anlamına gelmiyor. Üzerimde esnek ama beni saran skinny jean'im, göğüslerimi mükemmel bir şekilde saran siyah örgü kazağım ve küçük topuklu diz üstü siyah botlarım var. İyi görünüyorum. Güzel. Bir araya getirilmiş bir yetişkin gibi. Ama ponponlu şapkamı takana kadar kendim gibi hissetmiyorum. Fiziksel olarak iyi hissetmek, zihinsel olarak iyi hissetmek için uzun bir yol kat edebilir ve alabileceğim her desteği alacağım.

"Pekâlâ, kendinizi toparlama zamanı." Yüksek sesle söylediğimde köpekler hep bir ağızdan başlarını eğdiler.

Saate baktığımda geç kaldığımı görüyorum. Ceketimi ve çantamı kollarımın arasına alırken kendime lanet ediyorum. Yeni güvenlik sistemini açarak dışarı çıkmadan önce canavarlara uslu durmaları için sesleniyorum.

Eve geldiğimden beri yağın kar hızlandı ve ben de arabama doğru sürünerek ilerliyorum. Kar bütün gün devam ediyordu ama çoğunlukla güzel bir serpintiden ibaretti. Ama birkaç saat önce toz halinde olan kar, birkaç santime dönüştü. Ve hala yağıyor.

Bu havada araba kullanmak istemediğim için maça gitmemeyi düşünüyorum ama Noah'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. *Siktir et.* Arabaya tırmanıp ceketimi ve çantamı yolcu koltuğuna atıyorum. Maçın adresini bulup arabamın GPS'ine giriyorum, sonra da telefonumu çantama atıyorum. Tüm günler içinde bugün, dikkatim dağılmış bir şekilde araba kullanmama izin vermeyeceğim.

20 dakika sonra büyük bir hata yaptığıma karar verdim. Sadece evde kalmam gerekmiyordu, aynı zamanda sanırım oraya geri dönerken yanlış bir yola sapmışım. GPS ekranı son birkaç dakikadır güncellenmedi ve sanayi bölgesine benzeyen bir yerden geçiyorum. Etrafımı hafta sonu için terk edilmiş büyük metal binalar sarıyor ve caddedeki lastik izleri hızla kayboluyor, yeni karla doluyor.

Ne kadar uzağa gidersem o kadar az araba görüyorum. Kesinlikle kayboldum. Ve ekranı düzeltmek için elimi direksiyondan çekmeye korkuyorum. Gözlerimi zorlayarak, artan kış karanlığında yol işaretlerini okumaya çalışıyorum, okuyabilsem bile nerede olduğumu bileceğimden değil.

Kahretsın. Kenara çekmem lazım.

Arkamdan farlar yaklaştığında yavaşlıyorum. Onları rahatsız etmek ya da bana arkadan çarpmaları riskini almak istemediğimden, durmak için bir sonraki park yerini beklemeye karar veriyorum. Radyom kapalıyken duyabildiğim tek ses, ön camımdaki karı temizlemek için çalışan sileceklerimin gıcirtısı. Bu yoğun kar yağışlarının ne kadar sessiz olabileceğini unutmuşum. Sanki dünyayı ürkütücü bir sessizlikle örtüyorlar. Doğu kıyısında da kış vardı ama böylesini görmemiştim.

Gözlerim ileride bir dur işaretine ve T kavşağına geldiğimi gösteren bir tabelaya takılıyor. Pekâlâ, hangi yöne gideceğim? Arabama bakıyorum. arkamdaki arabanın sinyali yakmasını umarak dikiz aynasına bakıyorum. Onlar ne tarafa dönmezse o tarafa dönmek istiyorum, böylece durup yönümü bulabilirim. Ama tabii ki sinyalleri yanmıyor.

Tamamen durmadan önce bir yön seçeceklerini umarak yavaşlıyorum. Gözlerim aynamda, farlarının yaklaşmasını izliyorum. Sanırım bu bir

Kamyonet ya da başka büyük bir şey, çünkü yaklaştıklarında ışıkları arka camıma doluyor ve neredeyse beni kör ediyor.

Arkamdaki arabaya o kadar dalmışım ki, sağımdan gelen farları fark etmiyorum. Ta ki çok geç olana kadar.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

ANGELO

MTelefon çalıyor ve arayan kişiye bakmadan cevap veriyorum. "Ne var?"
Hattan John'un sesi geliyor. "Hala

ofisiniz?"

Daha dik oturuyorum. "Evet. Bir şey mi buldun?"

"Birazdan orada olurum," diye cevap veriyor ve telefonu kapatıyor.

Masamdan kalkıp odayı adımlamaya başlıyorum. Beth ve Noah'nın peşindeki adamlar hakkında bilgi sahibi olduğu için arıyor.

Beth. Onun adını düşünmek bile göğsüme bir hançer saplamak gibi geliyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Tam bir pisliğim. Bana kızmaya hakkı var. Anlıyorum. Ama açıklamama izin verseydi eminim anlamasını sağlayabilirdim. Sanki ilgilenmiyormuşum gibi konuşuyor. Sanki onu kullanıyormuşum gibi. Sanki son erkek arkadaşıyla aynı şeyi yapıyormuşum gibi. Gözlerinin önünde öldürülen erkek arkadaşı.

Siktir!

Duvarı yumruklama isteğime direniyorum. Bu kaynamayı serbest bırakmalıyım.

İçimdeki huzursuzluk, ama duvarımın ne kadar berbat olduğumun sürekli görsel bir hatırlatıcısı olmasını istemiyorum.

Bunu düzelteceğim. Düzelteceğim. *Düzeltmek zorundayım.* Çünkü Beth farklı. O daha fazlası. O önemli. O... O *benim*, lanet olsun! Ve yüzündeki acı ifadesi, onu ağlattığım gerçeği, kalbimi ikiye böldü. Yapmak istediğim son şey onu incitmekti. Onu korumak istiyorum. Onu mutlu etmek istiyorum.

Beth'i yalnız bırakıp onunla konuşabilmek umuduyla tüm günü Atom'un Spor Salonu'nda geçirmeyi düşündüm. Ama bugünün onun için berbat geçtiğinden emin olsam da, söyleyeceklerimi dinlemeden önce biraz zamana ihtiyacı olduğundan da eminim. Ve kendimi onun ayaklarına kapanmaktan alıkoyamayacağımı bildiğim için uzak durmayı seçiyorum.

Gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bunu her seferinde bir adım atarak yapmalıyım. Peşindeki adamlardan kurtulmasına yardım edeceğim ve sonra bunu düzeltebilirim. Bunu telafi edebilirim. Tehdit ortadan kalktığında, onu kendisi için istediğimi görecektir. Onunla bir çeşit görev olarak birlikte olmadığımı.

Kapımın sert bir şekilde çalınması, kapı açılmadan önce beni uyaran tek şey oldu ve Özel Ajan John Clark elinde bir klasörle karşıma çıktı.

"Onlar mı?" Elini başımla işaret ediyorum.

Ofisime girerek dosyayı almam için bana uzattı. "O'Malley'ler tarafından asker kaçağı olarak görülüyorlar. Görünüşe göre 100 bin doları çalanlar onlarmış. Bir uyuşturucu anlaşması bozulmuş. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama Aaron ve Patrick bu iki salaktan çalmanın bir yolunu bulmuş olmalılar. Ya da en azından O'Malley'lerin anlattığı hikaye bu."

"Bunu öylece veriyorlar mı?" Şüpheyi sordum.

John gülümser. "FBI ile sorun yaşamak istemiyorlar. Mazzanti ailesiyle de sorun yaşamak istemiyorlar. Görünüşe göre sizin bu işi gerçekten bıraktığınız hikayesine pek inanmıyorlar."

Omuz silkiyorum. Bazı anılar uzundur. İşbirliği yapmalarını sağlayacaksa, istediklerini düşünebilirler.

John yanıma geldi ve sandalyelerimden birine oturdu. "Birkaç tane insanlar bazı şüpheli yerlere bakıyorlar. Burada bekleyeyim dedim. Bakalım kayaları tekmelemeye başladığımızda ne çıkacak."

İçimi çektim ve masama geri döndüm. Sanırım yalnız beklemekten iyidir.

John telefonunu çıkardı ve ben de işinin bittiğini düşündüm, ta ki "Onları canlı istiyorlar. Örnek teşkil etmekle ilgili bir şey."

Pencereden yağan kara bakarken parmak uçlarım kalçamda kılıfında duran Ruger'ın kabzasını sıyrıyor. "Söz vermiyorum."

Dosyayı masamın üzerine koyup sayfaları çeviriyorum. Çok fazla şey yok ama fotoğraflar ve isimler var. Duraklıyorum. Bu yüz. Onu daha önce görmüştüm.

Sonunda tüm öfkem için bir hedefim var.

BÖLÜM ELLİ ALTI

BETH

B sağ ışıklar yolcu camımı dolduruyor. Gördüğüm şeyi fark etmeden önce beynim ayağıma gaza basmamı söylüyor. Arabam birkaç metre ileri fırlıyor.

araç benimkine çarpıyor. Boşuna kaçma girişimim başarısız oldu.

Cam kırılmalarını duyuyorum. Metal ve plastiğin mide bulandırıcı çıtırtısı. Çarpışan iki büyük nesnenin sesi.

Çarpmanın etkisiyle emniyet kemeri göğsümde sarsılınca ciğerlerim sıkışıyor. Çenemi sıkarak gözlerimi kapatıyorum ve sanki tek başına beni koruyacakmış gibi direksiyona tutunuyorum. Çarpmanın şiddetiyle arabam karda savrulmaya başlıyor. Ayağım frene sonuna kadar basıyor ama işe yaramıyor.

Başka bir çarpışma. Daha fazla yıkım sesi. Bir an sonra, her şey bitti.

Gözlerimi beyaz bir dünyaya açıyorum. Kar yağmaya devam ediyor, buna buhar, duman ya da arabamın kaputundan yükselen bir şey eşlik ediyor. Bulutların arasından kırık ışık huzmeleri süzülüyor.

Anılar üzerime çökmeye çalışıyor. Kan. Acı. Korku.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kırıştırıyorum. Bu farklı. *Bu farklı.*

Bunu kendime tekrar tekrar söylüyorum ama inanmıyorum.

Pencerelerimden en az biri kırık. Etrafımdaki dünya ürkütücü bir şekilde sessiz, sanki bir kar küresinin içinde sıkışıp kalmışım ve bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi.

Sessizlik aniden açılıp kapanan araba kapılarının sesiyle bozulur. Geliyorlar.

Kemerimi çözmeye çalışırken parmaklarım uyuştı. Motorum çalışmıyor ve çalıştırmaya çalışacak zamanım yok.

Acıyı görmezden gelerek vücudumu döndürüyorum ve döndürdüğümde bir hareket görüyorum.

Biri, bir adam yaklaşıyor. Arkadan aydınlatılmış, bana vücudunun puslu bir taslağını veriyor. Ve elindeki silah.

Sistemim zaten adrenalinle dolup taşıyor ama silahı görünce nabzım fırlıyor. Bu *onlar*. Başladıkları işi bitirmek için geri döndüler. Beni öldürmek için buradalar.

Savaş ya da kaç, anlamını şimdi anlıyorum. Panik beni ele geçirmekle tehdit ediyor ama vücudum ne yapacağını biliyor. Kaçmam gerekiyor.

Bir kez daha baktığımda adamın neredeyse arka tamponuma geldiğini görüyorum.

Bu andan sonrasını düşünmeden, titreyen ellerimle kapımı iterek açtım. Ve koşmaya başladım.

Bir bağırış beni takip ediyor, ama yavaşlamıyorum. Ve arkama bakmıyorum.

Nereye gittiğimi bilmiyorum. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Sadece kaçıyorum. Kaçıyorum. Hayatta kalma ihtiyacı beni ileri itiyor.

Ayaklarım karda kayıyor, aptal botlarım hiç çekmiyor ama yine de koşuyorum. Caddeyi koşarak geçiyorum ve henüz sürülmemiş bir otoparka giriyorum. Kar baldırlarımın yarısına kadar geliyor ve zaten tehlikeli derecede yavaş olan hızımı engelliyor.

Beyaz bir örtünün içinde, hiçbir şeyin nerede başlayıp nerede bittiğini göremiyorum.

Çılgınca, birini bulma umuduyla etrafıma bakıyorum. Herhangi birini. Ama sanayi bölgesi kazadan önce olduğu gibi karanlık ve sessiz.

Kaza. Paniğim kontrolden çıkarken ciğerlerim neredeyse hiperventilasyon noktasına geliyor. *Onlar*. İki araba da. Patrick ve Aaron'ı öldüren adamlar beni buldu. Ve ben yapayalnızım.

Bir korku iniltisi boğazımı sıkıyor.

Daha iyi bir seçeneğim olmadığı için önümdeki büyük binaya nişan alıyorum ve ilerlemeye devam ediyorum. Başka bağırışlar da var ama ne dediklerini anlayamıyorum.

Ayağım bir şeye takıldı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim karın içine daldı.

Kıpırdıyorum, parmaklarım donmaya başladı bile. Binaya yaklaştım. Devam etmem gerek. Saklanmam lazım.

Duvara yakın duruyorum ve olabildiğince hızlı koşuyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir korku kan dolaşıma karışıyor. Telefonumu arabada unutmuşum. Çantamı. Ceketimi. Saklanacak bir yer bulsam bile, mahsur kalacağım. Ya da donarak öleceğim. Bir rüzgar yüzüme çarpıyor, soğuk saçlarımı buruyor ve düşerken şapkamı kaybettiğimi fark ediyorum.

Rüzgâra ve karanlığa karşı gözlerimi kısarak önümde ne olduğuna odaklanıyorum.

Bacaklarım yanıyor. Göğsüm yanıyor. Nefes alamıyorum. Ağlıyorum. Ne

zaman ağlamaya başladım?

Binanın sonuna yaklaşıyorum. Yanından mı geçsem, köşeyi mi dönsem, yoksa... Ya da ne yapsam bilemiyorum. Burada hiçbir şey yok!

Şans eseri omzumun üzerinden bakıyorum ve inliyorum. Tam orada. Beni kovalayan adam çok yakınımda.

Korku kalbimi pençelemeye başladı. Vazgeçmeyeceğim. Vazgeçmem. Gerekirse ölene kadar koşacağım.

Bacaklarımı daha hızlı gitmeye zorlayarak gözlerimi ileriye çeviriyorum. İkinci adam önümdeki köşeyi dönmeden bir kalp atışı önce bir hareket duyuyorum.

Hayır! Hayır, hayır, hayır!

Durmaya, yön değiştirmeye çalışıyorum ama ayaklarım beni dinlemiyor. Birbirlerine dolanıyorlar. Ama yavaşlamak bir hataydı. İkinci adam bana ilkini unutturdu.

Bir vücut sırtıma çarptı.

Beni bir çalımla yere düşürdü. Çarpmanın etkisiyle vücudumun her yerinde acı hissediyorum. Ama kar, düşüşümü havanın ciğerlerimi tamamen terk etmemesine yetecek kadar yumuşatıyor. Bu yüzden çığlık atıyorum.

Çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum. Bağırabildiğim kadar bağıriyorum.

İki yetişkin adamla dövüşmem. Yapamam işte. Üzerimde hiçbir şey yok. Kar ve soğuk zaten vücudumu uyuşturuyor, ama korkum kıpkırmızı ve sessizce gitmeyeceğim.

"Kapa çeneni, kaltak!" Sert ve erkeksi bir ses kulağıma hırlıyor.

Üzerimde istenmeyen bir bedenın ağırlığı tüm ilkel içgüdülerini harekete geçiriyor. Çırpınıyorum ve tekmeliyorum. Ve haykırıyorum.

Kime dua ettiğimi bilmiyorum ama bulunmak için yalvarıyorum. Duyulmak için. Tek şansım bu.

Kürek kemiklerimdeki baskı hafifliyor ve beni bırakıyor olabileceğini düşünüyorum ama sonra bir kol boğazıma dolanıyor.

Oksijen kaybı anında olur. Daha önce paniklediğimi sanmıştım. Ama o hiçbir şeydi. Ama *bu*. Bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü his. Tüm umutlarımın bedenimden zorla alındığını hissediyorum.

Karanlık görüşümü doldururken, Noah'ı düşünüyorum. Umarım o iyi olur. Umarım bu adamlar onu yakalayamaz. Ve Angelo'yu düşünüyorum. Onun ne kadar güvende olduğunu düşünüyorum.

hissettirdi. Ve şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğunu.

Göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. Sonra, hiçbir şey düşünmüyorum.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

ANGELO

"**Y**Ou eve gidebilirsin," diyor John, parmaklarımı sürekli tıkladıktan sonra açıkça rahatsız olmuş bir şekilde. "Bu biraz zaman alabilir."

Cevap olarak homurdandım.

"Bakın, açıkça söylemekten nefret ediyorum ama bu günler sürebilir. Bu gece bir şey çıkacağını hiç söylemedim. Bu lanet kar fırtınasından bahsetmiyorum bile." John pencereye doğru başını sallarken gözlerim onu takip ediyor.

Minneapolis şehir merkezi bembeyaz bir örtüyle kaplanmış durumda. Kar hala yağıyor, ancak birkaç saat öncesine göre daha yavaş yağıyor.

"Gidecek daha iyi bir yerim yok," diyorum, gerçeklerden başka bir şey söylemiyorum.

Gerçekten yapmak istediğim son şey eve gidip yatmak. Çarşafplarımın ilk dokunuşu bana Beth'i hatırlatacak. Onunla tanışmadan önce bir keşiş hayatı yaşamıyordum. Vincent gibi saçma kurallarım da yoktu, kadınları evime almamakla ilgili. Ama bütün bir geceyi birinin bedenini yanıma bastırarak geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. En son ne zaman sarıldığımı hatırlamıyorum ama hatırlasam bile bunun bir önemi olmazdı. Hiçbir şey Beth kollarımdayken uyanma hissiyle kıyaslanamaz. Yanağı göğsümde. Burnumda onun kokusu. Teni, benimkine karşı sıcak.

Masamın etrafında dönerek tekrar volta atmaya başladım. Ya onu bir daha yatağıma alamazsam? Ya beni hiç affetmezse?

"Vincent'in içki dolabını yağmalayabilir misin?" John sorar.

"İçecek bir şey ister misin? Burada bir şeyler var." Dolabı işaret ediyorum. John gözlerini devirdiğinde tıpkı kız kardeşine benziyor.

"Benim için değil, göt herif." Yanımda sıkılı duran yumruklarıma dikkatle bakıyor. "Ben iyiyim." Homurdanıyorum.

"Elbette."

Daha fazla yanıt vermem masamda çalan cep telefonumla kesiliyor.

İki kısa adımda arayan kişiyi görebildim.

Cevap verirken midemde bir düğüm oluşuyor. "Noah?"

Genelde sakın olan çocuk ağır ağır nefes alıyor. "O gitti." Kelimeleri boğuk bir şekilde söylüyor ve ardından bir çocuğun ağlama sesi duyuluyor.

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

BETH

C Bilinçsizlikten çıkmak bir sisin içinde yürümek gibi. Başım ağırlaşıyor. Vücudum ağrıyor. Ve ağzımı korkunç, acı bir tat dolduruyor. Tadı öyle ki bunalıtcı, beni tamamen farkındalığa getiriyor.

Dilimdeki kötü tada rağmen yutkunuyorum ama boğazım bu harekete karşı çıkıyor. Çaba sarf ederken boynum seğiriyor ve bu küçük hareket boynumda ve göğsümde bir ağrının nabzının atmasına neden oluyor.

Araba kazası hafızamda yer etti.

Adamlar.

Vücudum hareketsiz. Her şeyi hatırlıyorum.

Ağlamak istiyorum. Tekrar uyumak istiyorum. Ama bunların hiçbiri şu an bana yardımcı olmayacak.

Yavaşça nefes alıyorum. Ölmedim. Bu iyi bir şey. *Bu iyi bir şey.* Kendime tekrar söylüyorum. Ama belki de değildir. *Tanrım*, belki de değildir.

Paniğimin üzerine bir kapak kapatarak dinliyorum. Sessiz ve soğuk ama içeride olduğumuzu söyleyebilirim. Rüzgar yok. Dışarıdan ses gelmiyor. Bedenimi hareket ettirmeden kollarımda baskı hissedebiliyorum. Bir sandalyede oturuyorum ve dirseklerim bağlı ya da bantlanmış. Dirsekler. Bu doğru gelmiyor. Filmlerde hep bilekleri bağlarlar. Parmaklarımı esneterek anladım.

Ve umutsuzluk beni çekiyor. Kollarım bu şekilde bağlıyken, kelepçelerime ulaşip kendimi serbest bırakmamın hiçbir yolu yok.

Sakin ol. Eğer hayatta kalma şansım varsa, sakın kalmalıyım. Temkinli bir şekilde göz kapaklarımı açıyorum, sadece görebilecek kadar.

Işık loş. Başım eğik, çenem göğsümde, bu yüzden belli etmeden odaya bakamıyorum. Gözlerimi zorla açıp kucağıma bakıyorum. Rahatlamış bir ürperti bastırıyorum. Hâlâ giyiniktim. Tanrıya şükür. Kısıtlanmış kollarıma bakıyorum, beni yerimde tutan koli bandına bakıyorum. Her şey çok gerçeküstü. Aklımdan bir düşünce geçiyor; *bant kazağını mahvedecek.*

Kendimi azarlıyorum. *Aptal olma. Dikkatini ver.*

Sandalyenin kolları parlak metal. Geniş değil ve ön noktası Kol dayanağının bittiği yer bileklerime batıyor. Altındaki koltuk ve arkamdaki sırtlık sert geliyor. Sanki eski bir ofis koltuğunda oturuyormuşum gibi hissediyorum. Berbat bir bekleme odasında bulabileceğiniz türden.

"Kalk ve parla." Ses o kadar yakın ki nefesini ensemde hissediyorum.

Vücudum tepki veriyor, başım yukarı kalkıyor ve kollarım koli bandını çekiyor. Hızlı hareket ağrıya ve baş dönmesine neden oluyor. Ardından mide bulantısı.

Arkamdaki adam gülüyor ama ikinci bir adam gölgelerin arasından çıkınca dikkatim önümdeki harekete yöneliyor.

Odayı algılamaya çalışıyorum. Beton duvarlar. Pencere eksikliği. Alçak tavan. Ama bunlara odaklanamıyorum. Sadece bana yaklaşan yüze odaklanabiliyorum.

Paniğim üzerindeki zayıf kontrolüm elimden kayıp gidiyor. Göğsüm hızlı nefeslerle yükselip alçalıyor.

Adam önümde duruyor, göz göze gelene kadar çömeliyor.

Tanıdık biri. Gözleri soğuk. Sert. Ve gülümsediğinde, onu tanıyorum. *Kulüpten*. Oturduğumda bana yaklaşan oydu. Bu orospu çocuğu bana ilaç verdi.

Yüzümdeki tanıma ifadesini görünce gülümsemesi artıyor. Eli yanağıma dokunmak için uzandı. "Bunu eğlenceli bir şekilde yapmayı denedik ama koruman bunu mahvetti. Şimdi zor yoldan yapacağız."

Kollarım bantlı ama bacaklarım değil. İki ayağımla da olabildiğince sert tekme atıyorum. Açım çok iyi değil ama ayaklarım temas ediyor. Bir ayağım dizine, diğeri de iç baldırına değiyor.

Adam şaşkınlıkla ve umarım acıyla homurdanıyor. Tekmemin gücü onu geriye savuruyor, böylece yerde oturmak zorunda kalıyor.

Zaferimin tadını çıkaramadan ya da yaptığım hareketin akıl sağlığını sorgulayamadan bir el saçlarımı kavırıyor ve başımı geriye atıyor.

"Bu bir hataydı," diyor arkamdaki adam kulağıma ve yemin ederim sırtıttığını duyuyorum.

Önümdeki adam ayağa kalkarken küfrediyor.

Kot pantolonunu fırçalıyor, ses tonundaki öfke bu rahat hareketi yalanlıyor. "Genellikle, şaka yapmadığımızı kanıtlamadan önce birkaç soruyla başlarız. Ama belki de hemen başlayabiliriz."

Yumruğu yüzüme çarpmadan önce aldığım tek uyarı bu. Acı ve sıcaklık yanağımda patlıyor. Saçlarımdaki kavrama hiç rahatlamıyor.

"Bu beni tekmelediğin için." Tükürüyor.

Gözlerim sulanmaya başlıyor ve elinin tersi diğer yanağıma çarpınca çenemi sıkıyorum.

"Bu senin erkek arkadaşın için."

Arkamdaki adam kıs kıs gülüyor. "Siktiğimin Patrick'i."

"Bu kardeşin için." Ellerini izliyorum ama fırlayan bacağı oluyor.

Botunun ucu kaval kemiğıme değıyor ve içimden tanımadığım bir ses çıkıyor.

"Para nerede!" diye yüzüme bağılıyor.

"Bilmiyorum!" Sesim boğazımı bir jilet gibi yırtarak karşılık veriyorum.

Aradıkları şey bende yok. Onlara verecek bir şeyim yok.

Ve onları ikna etmek için hiçbir yolum yok.

Umutsuzluk içimi kaplarken gözlerim yaşlarla doluyor ve bilincimi kaybetmemek için dua ediyorum.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

ANGELO

I Enzo'nun Noah'ı getirdiği Vincent'ın çatı katına gitmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama orada bir işe yaramıyorum. Burada, ofiste olmalıyım.

Profesyonel.

Dün onu hastanede bulduğum gibi telefonunun izini sürüyorum. Ama bugün telefonu kapalı. Bu olmadan onu nasıl bulacağımızı bilmiyorum.

John telefonda, kaynaklarını şehrin dört bir yanına dağıttırıyor.

Ve bana borçlu olunan her iyiliği yapıyorum. Ama bu yeterli değil. "Beth'in plakasıyla eşleşen terk edilmiş bir araba ihbarı var." John bana telefon görüşmesini kapattığını söyledi.

"Nereye?" Ceketime uzanarak sordum.

John kolumu tuttu. "Adamlarım birkaç dakika içinde orada olacak.

Rapora göre terk edilmiş. Orada olmamıza gerek yok."

"Siktir!" Bağırıyorum.

Haklı olduğunu biliyorum ama buna dayanamıyorum. Bir şeyler yapmalıyım. Yardım etmeliyim.

"Nereye?" Kapıdan koşarak çıkmaya niyetim olmadan tekrar soruyorum.

John söyledi. Adresi bulup anlamaya çalışıyorum. Eviyle Noah'ın maçının olduğu yer arasında sayılır ama güzergâhın dışında. Çok uzak. Sanki yanlış bir dönüş yapmış gibi. Ya da belki oraya çekildi. Burası bir sanayi parkı ve eğer hokey maçına giderken kaçırıldığını varsayarsak, boş olması gerekirdi. Midemdeki batma hissi daha da güçleniyor.

John'un telefonu çalar. "Evet," diye duraklar. "Pekâlâ. Beni FaceTime'a bağla." John telefonunu uzatıyor, böylece onunla birlikte izleyebiliyorum.

Parçalanmış arabasını görünce yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. *Beth*. Vücudum geri çekiliyor, başka tarafa bakmak istiyorum ama kendimi izlemeye zorluyorum. Telefonun diğer ucundaki adam bize hasarı gösteriyor. Yolcu tarafındaki göçük. Kırık camlar. Boş iç kısım.

John gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Herhangi bir mücadele belirtisi var mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor meçhul ses, sokağın karşısındaki birkaç kişiyi görebilmemiz için telefonu yukarı kaldırırken. Hava karanlık ama olay yerini aydınlatacak kadar araba ışıkları yanıyor. "Gelen pulluk arabayı rapor etti. Bu yüzden yoldaki tüm izler kayboldu ama caddenin karşısında ayak izleri bulduk.
kavşak."

Sokağı koşarak geçerken telefondaki görüntü sarsılıyor.

Uzaktan gelen bir bağırış telefon sahibinin hızlanmasına neden olur. Seslenen adama ulaştığında durur.

"Bunu tanıdınız mı?" Soru, kamera odaklanmadan bir an önce sorulur.

Daha önce hiç hissetmediğim bir korku içimi dolduruyor.

Başımı sallıyorum, kelimeler bulamıyorum, bu yüzden John olumlu cevap veriyor. Beth'in şapkası. Aptal, salak, çok şirin ponponlu şapkası. Hokey maçındaki randevumuz sırasında o şapkayı takması ve karda canını kurtarmak için koşarken o şapkayı takması gerçeğini beynim kavrayamıyor. O maçtan beri her gece, onun o şapkayı takarken çektiğim fotoğrafına bakıyorum.

Gözleri ışıltı ışıltı. Dudakları gülümsüyor.

Sessizce, o gülümsemeyi tekrar göreceğime dair kendime söz veriyorum. Sonumuz böyle olmayacak.

Telefonun diğer ucundaki ses devam eder. "Binanın sonundaki temas noktasını bulduk." Kameranın önünde büyük gri bir yapıyı işaret eden bir el beliriyor. "Kar yağışı izleri bozmuş, bu yüzden tam olarak ne olduğunu söylemek zor. Ama faillerden biri binanın etrafında dönmüş gibi görünüyor. Arka köşedeki karda büyük bir iz var."

"*Büyük izlenim* derken ne demek istiyorsun?" Sesim gergin çıkıyor.

"Karda yuvarlanan cesetler gibi."

John'un eli sırtıma inene kadar eğildiğimi fark etmiyorum.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM

BETH

"W Bunu kendine bu kadar zorlaştırıyor musun?" diyor karşımdaki pislik, sanki zor olmayı ben seçiyormuşum gibi.

Yanaklarımdaki şişlik ve daha önce boğulduğum için boğazımdaki hassasiyet konuşmamı son derece zorlaştırıyor.

"Onunla ne yaptıklarını bilmiyorum." Sözlerimin doğruluğunu onlara duyurmaya çalışıyorum. "Biriniz bana telefonda söyleyene kadar paradan haberim yoktu."

Arkamdaki adam alay ediyor. "Senin hayatın gerçekten 100 bin dolar değerinde mi? Gerçekten o kadar paran olmadığına inanmamızı mı bekliyorsun?

Para mı? Erkek arkadaşın ve kardeşin tüm bunları senin haberin olmadan mı planladı?"

"Patrick'in kimin için çalıştığını bilmiyordum!" Anlamaları için yalvardım. "Kardeşimi tanıdığını bile bilmiyordum!"

Bana inanmıyorlar. Neden inansınlar ki? Kulağa saçma geliyor. Bir yıldır çıktığım adamın kardeşimin en iyi arkadaşı olduğunu nasıl bilmezdim? Bir kez daha, Aaron ve Patrick -sebepleri ne olursa olsun- hayatımı tehlikeye attılar. *Noah*'ın hayatını tehlikeye attılar.

Bacağıma gelen tekmeyi görmüyorum ama hissediyorum. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. "*Para nerede lan!?*" Önümdeki adam çığlık atıyor.

Gözlerim kapanıyor ve başımı sallıyorum. Tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum -"

"Siktir!" Benden uzaklaştı, fark etmediğim bir kapıyı çekerek açtı ve içeri girdi.

Bir el yine saçımı çekiştiriyor. "Olduğun yerde kal, prenses."

Ayak sesleri odayı geçene ve kapının kapandığını duyana kadar gözlerimi kapalı tutuyorum. Gözlerimdeki yaşları kırıpıştırarak odaya bakıyorum. Gölgelelerin arasında arkamda kalan adamın yüzünü görmedim ve öyle kalmasını istiyorum.

Sesleri kapının diğer tarafından süzülüyor. Sesleri çok yüksek, ama belki de kapı ince olduğu için sesleri olduklarından daha yakın geliyor.

vardır. Neyden yapılmış olursa olsun, kelimeleri boğmaya yetiyor, böylece onları anlayamıyorum.

Ama ben kapıya odaklanmıyorum. Bir plana ihtiyacım var. Bir silaha ihtiyacım var. Bu sandalyeden kalkmam lazım.

Bacaklarım serbestken kambur durup yürüyebilirim. Ama kollarım sıkışmışken ve ikisi de yakinken daha fazlasına ihtiyacım var. Kollarım sandalyeye bağlıken, çömelerek dururken onlarla pek iyi dövüşmem.

Nefes al. Düşün. Odaklan.

Yerleşmeye başlayana kadar ilahiyi tekrarlıyorum. Yüzümdeki, kaval kemiğimdeki ve göğsümdeki zonklayıcı ağrı hiçbir yere gitmiyor. Sanırım bir kaburgamı yeniden çatlattım. Belki araba kazası sırasında. Belki de yakalandığımda. Belki de şu an her neredeysem oraya nakledilirken. Ama bu önemli değil. Önemli *olan* kaçmak. Çünkü benden istediklerini alamazlarsa, Noah'ın peşine düşecekler.

Gözlerimi kısıyorum ve sağ tarafımdaki duvarda bir çalışma tezgahı olduğunu fark ediyorum. Bu...? Lanet olsun, bu benim eşyalarım! Ceketim. Cüzdanım. Zorla uzaklaştırıyorum baş ağrısı ve daha dikkatli bak. Beni almadan önce arabamdan eşyalarımı almış olmalılar. Belki de arabamı kendi isteğimle bırakmışım gibi göstermek için. Ya da belki de eşyalarımındaki para hakkında bir fikrim olduğunu düşündüler. Bakışlarım dikdörtgen bir nesneye takıldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Benim
telefonum.

Angelo.

Tekrar kapıya baktım. Denemem lazım. Ve acele etmeliyim.

İleri ve geri sallanarak biraz ivme kazanıyorum. Ayağa kalkabilmek için ağırlık merkezimi hareket ettirmem gerekiyor. Vücudum öne doğru yuvarlanırken, kalçalarım yukarı doğru bastırarak ayakta durmaya çalışıyorum. Bacaklarım titriyor ve bir an için kambur duruyorum, ama ağırlığım sandalyeye geri düşüyor ve Bacaklarını beton zemine geri koy.

Yerden sadece birkaç santim yüksekteydim ama sessiz odada çarpma sesi bir patlama gibi geliyordu. Donarak, adamların içeri girmesi için hazırlandım.

Ama yapmazlar.

Rahat bir nefes alıyorum, sonra kendimi çelikleştiriyorum. Bunu yapmam gerekiyor. Ve bunu şimdi yapmalıyım. Hemen şimdi!

Başarısızlık seçeneğini ortadan kaldırarak, hayatım buna bağılıymış gibi

göreve odaklanıyorum. Çünkü öyle. Arkama yaslanıyorum, sonra öne doğru sallanıyorum ve tüm gücümü kalçalarım veriyorum. Kalçalarım titriyor, sanki az önce

maraton, ama dayanıyorlar. Nefesimi hışırtılı bir şekilde dışarı veriyorum ve bacaklarımı dikleştiriyorum.

Hesaplanmış adımlarla, mümkün olduğunca sessiz bir şekilde çalışma tezgahına doğru ilerliyorum. Telefon tam orada. Tam önümde. Ama yüzü aşağıda. Adamların kapattığına eminim. Eğer tekrar açabilirsem, Angelo beni takip edebilir. Beni bulabilir. Beni kurtarabilir.

Kambur duruyorum, telefona ulaşamıyorum. Gözlerim kapıda, çömeliyorum ve yavaşça arkama yaslanıyorum. Küçük bir klik sesiyle sandalyenin ayakları zeminle buluşuyor. Parmaklarım karıncalanmaya başlıyor, dirseklerimdeki bant ellerime giden dolaşımı kesiyor. Ama onları hâlâ kullanabiliyorum.

Sağ kolumu ileri geri oynatırken, dirseğimdeki bant kendi içinde dönerek baskıyı biraz daha sıkılaştırıyor ama daha fazla hareket etmeme izin veriyor.

Kolumdaki ve diğer her yerimdeki acıyı görmezden gelerek telefona uzanıyorum.

Parmaklarım telefon kılıfımın kenarından kayıyor.

Gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Bu işe yarayacak.

Parmaklarım telefonumun kenarını yakaladığında zaman durmuş gibi hissediyorum. Baskıyı sürdürüyorum ve parmaklarımı yavaşça kasanın üzerinde gezdirerek yaklaşıtıyorum. Seslerin mırıltısını dinlerken saniyeler saatler gibi geliyor

Kapının dışında.

Parmaklarım telefonumu kavriyor ve küçük cihazı elime aldığımında neredeyse ağlayacaktım.

Ekran karanlık kalıyor. Açmak için düğmeyi basılı tutmak için tüm gücümü kullanıyorum.

Sonunda ekran aydınlanıyor. Daha hızlı başlaması için ısrar ediyorum.

Eğer bir mesaj gönderebilirsem.

Ya da bir arama yap. Arayabilirim.

Kapı tokmağı dönüyor. Ve kalbim durdu.

Kapıya bakıp adamların içeri dalmasını bekliyorum. Ne yaptığımı görmelerini bekliyorum. Kurşunu bekliyorum.

Ancak kapı kapalı kalıyor, kolu yerine oturuyor ve sesler diğer tarafta konuşmaya devam ediyor.

Nazik hareketlerle telefonu yüzü aşağı bakacak şekilde geri yerleştiriyorum ve tezgahın kenarından uzaklaşıtıyorum. Daha fazlasını yapmak istiyorum ama yakalanırsam her şey biter.

Nefesimi tutarak öne doğru sallanıyorum ve ilk denemede ayağa kalkıyorum. Mümkün olduğunca sessiz kalarak, daha önce oturduğumu düşündüğüm yere geri dönüyorum.

Bacaklarım tutmuyor ve sandalyemin ayakları kapının açılmasıyla aynı anda yere çarpıyor.

ALTMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

ANGELO

My bilgisayar bir uyarı sesi çıkarır.
Buna inanamıyorum. Bu o. Onu beceriyor.
"John!" Bir metre uzakta olmasına rağmen
bağırıyorum. "Ben

Anladı
m!"

Ben daha rahatladığımı fark edemededen asansöre doğru koşmaya başladık.
Telefonu açtı. Açmış. O olmalı. Hayatta olmalı.

"Ben kullanıyorum." Otoparka girdiğimizde John dedi ki.

Tartışmıyorum. Gözlerim telefonuma yapışmış, üst katta kullandığım
takip yazılımıyla onun konumunu gerçek zamanlı olarak izliyordum.

John garajdan çıktığında kamyonun kapıları daha yeni kapanmıştı.
"Beni yönlendir," diyor gösterge panelinin ışıklarını yakarken.

Onu Beth'in bulunduğu yere yönlendirdim. Mahallesinden çok uzakta
değil. Adresi araştırdığımda eski bir ofis binası olduğunu ve şu anda boş
olduğunu öğrendim. Nerede yaşadığını öğrendikten sonra burayı güvenli
bir ev olarak kullanmış olmalılar.

John'a acele etmesini söyleme dürtüsüne direniyorum. Ne kadar hızlı
sürdüğünü görebiliyorum.
Yolların durumuna bakılırsa bu muhtemelen gitmemiz gerekenden daha
hızlı.

John'un gözleri ileriye odaklanmış durumda ama ekibiyle Bluetooth
üzerinden konuşuyor. John onlara planı anlatırken ben de koordinatları
onlara iletiyorum. John telefonu kapattıktan sonra "Oradaki ekibi
yeneceğiz," diyor.

İçimi bir sakinlik kaplıyor. "Güzel."

Haritadaki noktayı izliyorum ve neredeyse varmak üzere olduğumuzu
görüyorum. İçime güven doluyor.

Sonra Beth'in telefonunun sinyali kesiliyor.

ALTMİŞ İKİNCİ BÖLÜM

BETH

I Adamlar odaya tekrar girerken gözlerimi kaçırıyorum. Ayak sesleri küçük alanda çok yüksek geliyor. Yakalanma endişem tüm duyularımı harekete geçiriyor.

Ayak seslerinden biri arkamda ilerliyor, ama diğeri bir sandalyeyi yerde sürükleyerek önümde duruyor.

Yavaşça başımı kaldırıyorum. Yüzüme yediğim yumruğun etkisiyle gözlerim şişti ama göz teması kurmak için elimden geleni yapıyorum.

Uzun bir süre beni izledi. "Sana inanmaya meyilli olabiliriz."

İlk tepkim rahatlama oldu. Ama geldiği kadar çabuk kayboluyor. Eğer buna inanırlarsa, artık bana ihtiyaçları kalmayacak.

"Sakin ol tatlım, seni henüz öldürmeyeceğiz." Sırıttıyor. "Sana inanabileceğimizi söyledim. Emin olmanın tek yolu var." Omuzlarını silkiyor. "Çocuğu almalıyız."

Son umut kırıntılarım da uçup gidiyor.

"Hayır. Hayır, *lütfe*n. Noah'ı bu işe karıştırma. O hiçbir şey bilmiyor. Söz veriyorum." Yalvarıyorum. Gerçekten yalvarıyorum. "Lütfe'n. Hiçbir şey bilmiyoruz. Bize hiçbir şey söylemediler. Lütfe'n, Noah'a zarar vermeyin."

Korkumun daha da artabileceğini düşünmüyordum ama geçen her saniye dehşetim daha da artıyor. Noah'ı buraya getirirlerse, yıkılacağım. Eğer o tatlı çocuğa zarar vermelerini izlemek zorunda kalırsam, ruhum paramparça olacak ve bir daha asla geri kazanamayacağım.

Göğsümdeki ve boynumdaki ağrı hıçkırıklarına rağmen nefes almamı zorlaştırıyor. Adamın gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama yüz ifadesini görece kadar konsantre olamıyorum.

Bir gök gürültüsü gibi, bir uğultu odadaki tüm hareketleri durdurur.

Hep birlikte çalışma masasına, sert yüzeyde titreşen telefonuma bakıyoruz.

Önümdeki adam ayağa fırladı.

"Telefonu kapattığını sanıyordum!" diye bağıyor. "Kapattım!" diye bağıyor arkamdaki ses.

Yüzümdeki şok ifadesi umarım beni masum gösterir. Angelo beni gerçekten aramaya çalışmaz, değil mi?

İki adam da telefona doğru ilerliyor.

İlk adam onu kaldırırken onları izliyorum, görmediğim adam hala bana sırtını dönmüş durumda. "Bu onun annesi."

Neredeyse komik. *Tabii ki* annem aramak için *şu* anı seçerdi. Onunla konuşmaktan nefret ettiğim yetmiyormuş gibi, bu kez araması beni gerçekten öldürebilir.

İlk adam telefonu yere düşürür ve üzerine basar. Botunun altında eziyor. "Gitmemiz gerek."

"O aramanın hiçbir anlamı yok. Arayan annesiydi," diye savunuyor ikinci adam.

İlk adam parmağıyla beni işaret etti. "*Angelo-Rossi* ile ilişkisi var! Bu işi şansa bırakamayız. Eğer telefonu bunca zamandır açıksa, her an burada olabilir."

İkinci adam başını sallar, sonra geri çekilir, görüş alanından çıkar.

Son dakikanın şoku beni Noah'la ilgili paniğimden uzaklaştırdı. Ama önümdeki adam cebinden bir şey çıkardığında, korkunun karıncalanmasını yeniden hissediyorum. Elini uzatıp büyük bıçağı çevirerek açtığında, o karıncalanma bir şimşeğe dönüşüyor.

Gözlerim kapanıyor. İşte bu kadar. Ölümün yüzüne bakmaya hiç niyetim yok.

Dirseğimdeki baskı gözlerimi yeniden açmamı sağlıyor. Önümdeki adam sağ kolumdaki bandı keserken, arkamdaki adam diğer tarafımı serbest bırakıyor.

Bant yırtıldığında parmaklarıma iğne batıyor, kan sonunda ellerime geri akıyor.

Sırtıma yediğim bir yumrukla sandalyemde öne doğru devrildim. "Kaldır kıcını!"

Sözleri, kapının patlayarak açılmasıyla kıymıklanan tahtaların gürültüsüyle kesiliyor.

Önümdeki adam yerde koşmaya başladı.

Bir silah sesi odada yankılanıyor. Küçük alanda sağır edici.

Koşan adamdan kırmızı bir sis fişkırıyor ve yere düşmesini şaşkınlıkla izliyorum.

Kulaklarım çınlıyor ama diğer seslerin titreşimlerini hissedebiliyorum.

Bağırışlar.

Tepki veremedi bir el saçlarımı kavırıyor ve beni ayağa kaldırıyor. I kafa derimdeki acıya karşı gözlerimi kapatıyorum. Sandalyem tekmeleniyor, sonra

Vücudunun sırtıma baskı yaptığını hissediyorum.

"Geri çekilin!" diye bağırır meçhul adam. "Geri çekil, yoksa kız ölür." Tehdidini vurgulamak için soğuk metal boynuma bastırıyor.

"Böyle bir şey olmayacak." Angelo'nun gürleyen sesi beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

O burada. Benim için geldi.

Gözlerim açılıyor ve Angelo'nun delici mavilerine kilitleniyor. "Sen iyisin." Angelo bana sormak yerine söylüyor.

Başımı sallıyorum, boynumdaki sıyrık hareketimi durduruyor. İlk adamın düştüğü yerdeki boğuşmanın homurtularını duyabiliyorum.

Angelo arkamdaki adama baktı. "Çek o lanet ellerini kızın üzerinden yoksa ölürsün."

Sesindeki tehdit tüyler ürpertici.

"Silahını indir!" Arkamdaki adamın sesi çılgınca geliyordu. İşte o zaman Angelo'nun elindeki silahı fark ediyorum. Bana doğrultulmuş olan silahı. I

Beni rehin tutan adamı hedef aldığını biliyorum ama kendimi hedef tahtasındaymışım gibi hissetmemek çok zor.

"Beth." Gözlerim hâlâ silahta. "*Bebeğim*." Yumuşayan ses tonuyla başımı kaldırıyorum ve gözleri arkamdaki adama bakmadan önce benimkilere kayıyor. "*Bırak*."

Düşünmeye bile vakit bulamadan bedenim onun emrine itaat ediyor. Bacaklarım ağırlığımı taşımayı bırakıyor ve çöküyorum. Saçımdaki el bu hareketi beklemiyordu. Keskin bir çekiştirme ve çenemde bir sızı oluyor ama iki el silah sesinin yankılanan patlamasıyla bastırılıyor.

Bedenim yere düştüğünde, birçok yaram kendini belli ediyor. Acınası bir sızlanmayla kendimi cenin pozisyonuna getiriyorum. Kollarımı başımın üzerine kıvrıp odayı kapatıyorum. *Bu çok fazla. Her şey çok fazla.*

BÖLÜM ALTMİŞ ÜÇ

ANGELO

"Beth!" Silahımı kılıfına sokarak, beni Beth'ten ayıran birkaç metreye koşuyorum.

Protokol gereği hedefimi kontrol etmem gerekiyordu ama silahımdan çıkan ilk kurşun boğazına isabet etti. İkincisi yüzünün ortasına isabet etti. O bok parçası öldü. Bunu söylemek için nabız kontrolüne ihtiyacım yok.

Dizlerimin üzerine çökerek, Beth'in omzuna geçici olarak bir el koyuyorum. Ona daha fazla acı çektirmek istemiyorum ama ona dokunmadan da edemiyorum.

"Ambulans çağırın!" John'a bağıriyorum ve Beth'in irkilmesine neden oluyorum. *Hay sikeyim*. Sesimi alçalttım. "Çok üzgünüm bebeğim. Bir şeyin yok. Her şey yoluna girecek."

Yüzünü korumak için kaldırdığı kolunun bileğini nazikçe tutup aşağı çekiyorum. Onu görmek zorundayım. Gözlerinin içine bakmalıyım.

O kapılardan içeri girdiğimizde, kendime göreceğimiz her şeye hazırlıklı olduğumu söyledim. Ama değildim. Hiç hazır değildim. Beth'in Bir delinin elleri beni düşündüğümünden daha fazla dehşete düşürdü. Sanki kalbim durmuş gibi hissettim.

Ondan sonra her şey ağır çekimde ilerledi.

"Angelo." Sesi zorlanarak çıkıyor ama bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey.

"Benim. Buradayım." Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bitti mi?" Sonunda gözlerini açarak soruyor.

Yer değiştiriyorum, birkaç adım ötede yerde yatan ölü adamı görmesini engellediğimden emin oluyorum. "Evet. Bitti."

Beth kendini yukarı itmek için bir hamle yaptı. Yardım etmek istiyorum ama ona nereden dokunacağımı bilemiyorum. Ellerim formunun hemen üzerinde geziniyor ve görüyorum ki titriyorlar. Titriyorlar. Bir dakika önce görüş alanımda bir hedef varken sabittiler. Ama şimdi ... şimdi onun acısını dindirmek için hiçbir şey yapamıyorum, kendimi kaybediyorum.

"Gidebilir miyiz?" Yere otururken Beth'in gözleri benimkilere kilitlendi. "Gitmek istiyorum." Bana yalvarıyor.

Başımı salladım. "Neye ihtiyacın varsa, bebeğim."

Yanından tutmak için uzandım. "Bekle!" diye bağıyor ve ben donup kalıyorum. "O tarafı değil."

Dişlerimi sıkıyorum. Kazağında bir yırtık ya da kan görmüyorum, bu yüzden künt bir darbe olmalı. Belki kırık bir kaburga. Onu kollarıma alıp buradan taşımak istiyorum ama eğer bir tarafı yaralıysa bunu yapabileceğimden bile emin değilim.

"Sana nasıl yardım edeceğimi söyle." Gözyaşlarımla eşliğinde gibi hissediyorum ve en son ne zaman ağladığımı bile bilmiyorum. Korku, hayal kırıklığı ve rahatlamanın birleşimi sinir sistemimi alt üst ediyor.

Gözlerinden biri neredeyse şişmiş, güzel yanaklarının her ikisinde de morluklar oluşmaya başlamış. Ağzının kenarında bir kesik var ve çenesinin yanından kan damlıyor. Ona yere düşmesini söylediğimde, boğazındaki bıçağın riskli olduğunu biliyordum. Onu öldüremeyeceğinden emindim ve bu hayati tehlike arz etmiyordu ama yine de çok fazla. Ve bu benim hatam.

"Çok özür dilerim," diyorum ona, gözlerim aramızdaki zemine düşüyor.

Beth'in eli uzanıp dizime dokunuyor ve bakışlarımı tekrar onunkilere çeviriyorum.

"Teşekkür ederim." Sözleri fısıltıyla söyleniyor ve gözlerinde biriken yaşları izlerken kalbim daha da sıkışıyor.

Ona küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Yürüyebilir misin?"

"Sanırım öyle." Bacağına bakıyor. "Eğer kalkmama yardım edersen." "Sadece nasıl olduğunu söyle."

Etrafına bakındı, ne aradığından emin değilim ama cesedi gördüğünde anladım. Kıpırdamayı unuttum, böylece oturduğunda hala görüşünü engelliyor olacaktım.

Yüzünde kalan renk de akıp gidiyor.

Yavaşça elimi yanağına koyuyorum. "Bana bak." Beth'in nefes alış veriş hızlanıyor. "Sadece bana bak."

Bana dönüyor, gözleri kocaman. "Yüzünü hiç görmedim."

Bu şansı asla elde edemeyeceğini bilmek için cesede dönüp bakmama gerek yok. Yüzü artık yok. Ruhuyla birlikte.

"Seni yakaladım." Ellerimi koltuk altlarının altına yerleştiriyorum ve ayağa kalkarken onu kaldırıyorum.

Onu tutmaya devam ediyorum, ona bakmak için geri çekiliyorum. Bacaklarından birine ağırlık vermiyor, ben de ona destek olmak için o tarafa geçiyorum. Beth koluma sarılıyor ve hareket etmeye başlıyoruz. Beth yürümekten çok ayaklarını sürüyerek yürüyor ama dik duruyor.

Yan yana, ölü adam arkamızda, benim cüssem Beth ile yerde kanlar içinde yatan diğer adamın arasında, odadan çıkıyoruz.

Beth bir çeşit depoda tutuluyormuş. Bodrumun geri kalanı büyük bir oda. Tozlu yığınlar halinde etrafa saçılmış eski mobilyalar var. Barut, kan ve ölüm kokusu burada azalmış olsa da hâlâ hissediliyor.

"Burada bekleyebiliriz ya da seni merdivenlerden yukarı taşıyabilirim," diyorum Beth'e, çalışıp çalışmayacağı belli olmayan paslı asansöre güvenmediğim için.

"Üst kata lütfen."

Bizi kırık deri bir kanepeye götürüyorum. Kenara oturup kucağımı sıvazlıyorum. "Sanırım bu en kolay olacak. Bana dönük otur. Kollarını aşağıda tutabilirsin, ben de seni kalçalarından tutabilirim."

Gelin tarzı onun yanlarını ezebilir. İtfaiyeci taşınması söz konusu bile olamaz. Onu fazla zorlamayacak tek yol bu. Onu bardan dışarı taşıdığım zamanki gibi olacak, ama bu sefer, tutunamayacaktır. Ama sorun değil. Ben onu tutacağım.

Beth daha da yaklaşarak dikkatlice kalçalarımın oturuyor. Ellerini göğsüme koyarak bacaklarımın üzerine oturana kadar kendini alçaltıyor.

Onu kalçalarından tutup kendime çektim. Elleri gömleğimi yumrukluyor ve yüzü boynumun kıvrımına düşüyor.

Ayağa kalktığımda, vücudunda bir ürperti hissediyorum. Bunu bir başkası izledi.

Bir kolum belinde, diğer kolum kışının altında, kızım gömleğime sessizce ağlarken onu binanın dışına taşıyorum.

Dudaklarımı saçlarına bastırarak ona her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Ona her şeyin bittiğini söylüyorum. Ona güvende olduğunu söylüyorum. Ona Noah'ın güvende olduğunu söylüyorum.

Ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Kelimeler tam orada. Çıkmak için pençeleşiyorlar. Ama söyleyemiyorum. Doğru zaman değil.

Beth'i ön kapıdan çıkarıyorum ve o hâlâ kollarımdayken binanın ön merdivenlerine oturuyorum. Hava soğuk ama berrak havanın tadı temiz. Temizleyici. *Arındırıcı*.

Bir elimi Beth'in başının arkasında gezdirerek saçlarını düzeltiyorum. Nefes alış verişi düzleşti ama elleri hâlâ gömleğime kenetlenmiş durumda.

Kapı arkamdan gıcırdayarak açılıyor ve John dışarı çıkıp önümde duruyor.

"Ambulans yaklaşık üç dakika uzaklıkta. Connor'ı gözaltına aldım ve aşağıda bayılttım."

Adamın bayıltilmasıyla ilgili yorumuna kaşlarını kaldırıyorum ama o sadece omuz silkiyor. İnsanlar korkutucu olabileceğimi söylüyor ama belli ki *özel ajan* John Clark'ı tanımıyorlar.

Sanki sıradan bir günmüş gibi devam ediyor. "Ryan'ın işi bitti ama iki kişiden biri de fena değil. Şanslıyız ki o moronlar silahlarını sandalyenin üzerinde bırakmışlar. Yani, ne oluyor lan?"

"Bana silahsız bir adamı vurduğunu mu söylüyorsun?" John'a soruyorum, onu iğneleme fırsatını kaçıramazdım.

Alay ediyor. "O salağı bacağından vurdum. Lanet bir sıyrık."

Buna neredeyse gülümseyecektim. Aşağıda homurdanan kan gölünü gördüm. Bu bir sıyrıktan daha fazlasıydı.

Bir çift siyah SUV park alanına giriyor. Arkalarında bir ambulansın yanıp sönen ışıkları.

John'un yüz hatları Beth'e bakarken yumuşar. "Sen onunla git. Ben burayı temizleyeceğim."

"Sağ ol, dostum." Merakla, "O'Malley'lere haber verecek misin?" diye sordum.

John'un ağzı bir sırtışa dönüşür. "Canlı olanı almak için yolda bir adamları var zaten."

Başımı sallıyorum, sonra burnumu Beth'in saçlarına gömüyorum ve binaya girerken yanıımızdan gečen Federal sürüsünü görmezden geliyorum.

Bunun Beth'in bana olan öfkesini yok etmeyeceğini biliyorum. Ama geri çekilmediği için mutluyum. Çünkü bu rahatlığa onun kadar benim de ihtiyacım var. Daha sonra bana kızgın olmaya devam edebilir.

ALTMİŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BETH

"**A** Tamam tatlım, doktor birazdan gelir." Hemşire hastane yatağının yanından geçerken ayağımı okşuyor.

Gözlerimin yaşardığını hissediyorum, bu yüzden yastığa yaslanırken kapanmalarına izin veriyorum.

Neden geceyi burada geçirmemi istediklerini anlıyorum ama bunu yapmayacağım. Farklı bir hastanede, farklı bir eyalette olsam da, burada olmak çok fazla anıyı geri getiriyor. Az önce olanlardan sonra yüzeye çok yakın olan anılar.

Buradan defolup gitmem lazım. Yatağıma ihtiyacım var. Evimin sessizliğine ihtiyacım var. Sanırım köpeklerin arkadaşlığına bile ihtiyacım olabilir.

Kardeşimin görüntüleri zihnimde canlandı. Çocukken komşunun köpekleriyle oynaması, onları kendi savaş atlarıymış gibi davranması. Ya da sahipleri bağırmaya başlayana kadar onları odasına nasıl gizlice soktuğunu, onların köpekler kaçtı. Çocukken evcil hayvan beslememize izin verilmezdi. Ve Aaron bir tane almayı çok istiyordu. Sonunda onlara kavuştuğu için mutluyum. Hayatında mücadele ettiği diğer her şey için, Bam ve Pebbles'a sahip olduğu için minnettarım. Ben de şimdi onlara sahip olduğum için minnettarım. Onlar Aaron'la aramda her zamankinden daha çok ihtiyacım olan bir bağ.

"Her şey bitti Aaron. Seni öldüren adamlar başka kimseye zarar veremeyecek. Bir daha asla." Kelimeleri tavana doğru fısıldıyorum, umarım onları duyabileceği bir yerdedir. "Çok özür dilerim. Seni asla dışlamamalıydım. Elimde olsa her şeyi geri alırdım. Ağabey... Sana bir kez daha sarılmak için her şeyimi verirdim." Yavaşça yanan gözyaşlarına karşı gözlerimi kapalı tutuyorum yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Seni *çok* özledim. Keşke bana Noah'dan bahsetseydin. O harika bir çocuk. Sana çok benziyor. Ve onu çok seviyorum. Onu güvende tutacağım. Sana söz veriyorum. Onu güvende tutacağım."

Nihayet, aylarca içimde tuttuktan sonra, ruhumdan bir keder ve suçluluk katmanının kalktığını hissediyorum. Onu hayatımdan çıkardığım için kendime kızgınım. Bana izin verdiği için ona kızgınım. Noah'ı benden sakladığı için incindim.

Ve geri dönüşü olmadığı için yıkılmış durumdayım. İşleri düzeltmek için asla bir şansımız olmayacak.

Katartik rahatlama beni şimdi ciddi ciddi ağlatıyor. Gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum ama her yerim çok acıyor. Ağlarken ellerimi yüzümün üzerinde tutuyorum. Tüm bunlar olurken kapının açıldığını duymuyorum.

"Beth!" Noah'nın paniklemiş sesi beni korkutuyor.

Ellerimi bırakıyorum ve adımlarının duraksamasını izliyorum. Doğru ya, ne kadar kötü görüldüğümü unutmuşum. Bir gözüm şişmiş, yüzümün büyük kısmı morluklarla kaplı. Çenemde bandajlar var. Sesim hâlâ cızırtılı ama neyse ki boğulmak boğazımda görsel bir iz bırakmadı.

Noah'nın neredeyse bağırması üzerine Angelo arkasından odaya dalar.

Tüm ambulans yolculuğu boyunca Angelo'ya sarıldım ama yine de muayenem başlar başlamaz doktorun onu odadan atmasına izin verdim. Şu anda Angelo'yu çevreleyen tüm duygularla başa çıkmaya hazır değilim. Kalbimi kırdığı gün hayatımı kurtardı ve ben bunu çözmeye başlayamıyorum.

"Beth?" Noah yatağıma doğru yürüyor, ellerini uzatmış, bana nereden dokunabileceğinden emin değil.

Hâlâ ağlıyorum. Noah'nın odama sağ salim girdiğini görünce, yanaklarımdan süzülen kederli gözyaşlarıma bir de rahatlama gözyaşları ekleniyor.

Noah kocaman gözlerini Angelo'ya çevirir. "Ona yardım edin!"

Başımı sallayıp Noah'ya doğru uzanıyorum ama Angelo çoktan geri dönmüş oluyor.

Kapıyı açık tutarak koridora doğru bağırıyor. "Hey! Bir doktora ihtiyacımız var!"

"Hayır." Mırıldanıyorum. Noah'nın elini tutuyorum ve tekrar denemeden önce yutkunuyorum. "Ben iyiyim."

Doktor aceleyle odaya girdi. "Ne oldu?"

Doktor bana bakıyor ama Angelo homurdanarak cevap veriyor. "Acı çekiyor. Ona bir şeyler verin."

Serbest elimi kaldırarak kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes alıyorum. "Ben iyiyim."

"Ağlıyordu." Noah'nın sesi titriyor ve başımı kaldırıp onun da ağladığını görüyorum.

Ve aynen böyle, tekrar kaybediyorum.

"Doktor!" Angelo havlıyor.

Doktorun bakışları üçümüz arasında gidip geliyor, muhtemelen birbirimize nasıl uyduğumuzu anlamaya çalışıyor.

Bütün bu durum çok fazla. Gülmeye başladım. Manik.
Unhinged.

Ruh halim değişince doktor daha da endişeli görünüyor. Ama şimdi başladım, duramıyorum. O kadar çok gülüyorum ki çatlayan kaburgam protesto için zonklamaya başlıyor. Bir elimi yan tarafıma sıkıştırarak vücudumu hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Gözlerimi açabildiğimde üç çift erkek gözünün bana baktığını görüyorum.

Önce Noah'a baktım. "Ben iyiyim." Elini sıkıyorum. "Biz iyiyiz."

Bana küçük bir baş selamı veriyor.

Sonra doktora baktım. "Eve gitmek istiyorum."

Göz teması kuruyor. "Emin misiniz?"

"Evet. Alınma ama buradan çıkmam gerek."

İçini çekti. "Evraklarınızı hazırlatacağım."

"Beth." Angelo'nun sesi sessiz, ama derin gümbürtüsü ruhumun son titrek parçalarını da yatıştırıyor.

Bakışlarını karşılıyorum. Kelimeleri tam olarak çıkaramıyorum ve soğukkanlılığımı tekrar kaybetmeye hazır değilim, bu yüzden *teşekkür* ediyorum.

Çenesinin sıkışmasını izliyorum. Tartışmak istiyor. Kalmamı istiyor. Ama kararlılığımı, yalvarışımı görmüş olmalı ki, onaylarcasına çenesini aşağı eğiyor.

Doktor kapıda durur. "Giyinmenize yardım etmesi için bir hemşire göndereceğim."

"Bulduk." Angelo benim yerime cevap veriyor ve doktor dışarı çıkıyor. "Angelo," diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Şu anda benimle tartışmaya girme." Sesinde bir histeri notası var.

"Seni eve götürmeme izin verecek misin? Seninle kalmama?" Gözlerinde cevabımı bildiğini görebiliyorum.

Ben de istiyorum. Bunu çok istiyorum. İşte bu yüzden yapamıyorum. Başımı sallıyorum.

Kocaman göğsü derin bir nefesle genişliyor. "O zaman bunu yapmama izin vereceksin."

Noah bırakmadan önce elimi bir kez daha sıkıyor. "Ben kamyonetimi ana girişe doğru çekeceğim."

Angelo Noah'yı takip eder ve kapının arkasından kapandığından emin olur.

Sessizce, yatağın kenarına kadar bana yardım etmesine izin verdim. Bacaklarım kenardan sarkıyordu. Dudağımı ısırdım, nasıl davranacağımdan emin değildim. Ne söyleyeceğimi.

Angelo daha önce fark etmediğim bir çantayı eline aldı. Benim bol eşofman altlarımdan birini çıkardığında neredeyse inleyecektim. Nasıl olduğunu düşünmemiştim bile.

Ŗu anda dar kot pantolon giymek rahatsız edici olurdu. Dayak yerken giydiğim kazaktan bahsetmiyorum bile. Ve uyuşturulmuştum. Ağzımdaki kötü tadın başka bir iğrenç randevunun yan etkisi olduğu ortaya  ıktı. Beni "kaza" yerinden bodruma taşıdıklarında bayılmamı sağlamak için piçlerin bana verdiği tecavüz ilacı.

Hastane odasının parlak ışıkları altında, Angelo ince tıbbi önlüğü nazikçe   z d ğ nde kendimi fazlasıyla açıkta hissediyorum. Ama burada, i   amaşırmıdan başka bir şey giymeden otururken, Angelo bana gördüğü en değerli şeymişim gibi bakıyor.

Eli uzanıyor - yan tarafımda oluşan morlukları izliyor ama asla dokunmuyor. Bu adam büyük zararlar verebilecek güce sahip, ama istismara uğramış bedenimle karşılaştığında şefkatten başka bir şey göstermiyor.

Parmakları boynumda geziniyor, sanki bana acı veren i  izleri g rebiliyormuş gibi. Oradan parmak uçları yanağıma kadar geliyor. Gözlerimi kaldırıp onu izliyorum. Nefes alış verişi ağırlaşıyor ve yakışıklı yüzünde bir ıstırap ifadesi beliriyor. Parmak uçlarına baktığını fark ettiğimde

 enem boyunca gazlı bez, uzanıyorum ve parmaklarımı bileğinin üzerine kapatıyorum. Parmaklarım

Bıçak keşiği sadece birkaç kelebek bandaj gerektirdi, ama Angelo sanki yaşadığım en kötü yaralanmamış gibi bakıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, gözlerindeki camsı parlaklık beni neredeyse  ld r yor. "Seni daha önce bulmalıydım."

"Sana ihtiya ım olduğunda geldin."

Angelo alnını benimkine dayıyor ve öylece kalıyoruz. Sadece nefes alıyoruz.

Ne kadar süre bu şekilde oturduğumuzu bilmiyorum ama neredeyse çıplak olan bedenimi bir ürperti kapladığında Angelo geri çekiliyor.

 antaya uzanıyor ve fermuarlı büyük bir kapüşonlu sweatshirt çıkartıyor. Beni kurtardığı ilk seferden sonra sakladığım kap şonun ona ait olduğunu fark ettiğimde, dudaklarımın küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. Buraya gelmeden önce Noah'a ne alacağını söylemiş olmalı. Gözden kaçmış ya da bilerek, giymem için sutyen getirmemiş olmasına seviniyorum.

Eşofman altı, büyük boy kapüşonlu bir tişört, tüylü çoraplar ve çözülmüş Angelo'nun beni tekerlekli sandalyeye bindirmesine izin verdim. Bu konuda tartışabilirdim ama bunun bana bir faydası olmayacağını biliyordum.

Sessizlik içinde aşağı iniyoruz. Ağrı kesiciler beni bayıltmak için ellerinden geleni yapıyorlar ama ön kapıdan girdiğimizde soğuk hava akımı beni tekrar uyandırmaya yetiyor.

Noah kamyonndan inmeye başladı ama Angelo ona kalmasını işaret etti. Sonra beni tekerlekli sandalyeden kaldırıp nazikçe yolcu koltuğuna oturtuyor. Emniyet kemerini tutup beni kendisi bağladığında karşı koymadım bile.

Kolunu hâlâ üzerime uzatmış, başını eğerken eliyle kalçamı kavıyor. "Sen ve ben, işimiz bitmedi."

Angelo şakağıma uzun bir öpücük konduruyor, sonra uzaklaşıp kapıyı kapatıyor.

Noah hastaneden uzaklaşırken kendimi ona bakmaya zorlayamıyorum. Ona inanmak istiyorum. Ona inanmayı o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

ALTMİŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

BETH

PBen onun devasa bedenini iterken Ebbles inliyor. Son bir saatini kucağında ölü bir ağırlık olarak geçiren bir vücut.

Belki de bu onun bana bir ders vermesinin çarpık yoludur. Haklı olabilir. Son 12 saattir tuvalet molaları dışında hareket etmedim. Dün gece hastaneden eve döndüğümüzde, Noah ve ben birlikte kanepeye kıvrıldık. Gecenin büyük bir bölümünü sessizce ağlayarak, Aaron hakkında konuşarak ve olan biten her şeyle başa çıkmamıza yardımcı olması için ikimizin de terapiye başlamamız gerektiği konusunda hemfikir olarak geçirdik. Zor bir konuşmaydı ama bunu yaptığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Aramızdaki bağ her zamankinden daha güçlü. Ve ilk kez birbirimize *seni seviyorum* dedik. Sonrasında dev bir insan ve köpek yığını içinde uyuyakaldık, Noel ışıkları odayı rengarenk bir parıltıyla doldururken.

Vücudum hala ağrıyor ama uyandığımda farklı bir insan gibi hissediyordum. Yeni normalimizi bulmak için hala uzun bir yolumuz var ama büyük bir adım attık. Noah'ın hâlâ bu kanepede benimle birlikte oturmamasının tek sebebi

Çünkü onu markete ben götürdüm. Aslında hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu ama öyleymişiz gibi davrandım, bir liste hazırladım ve ona Enzo Amca'nın bir tomar parasını verdim. Noah'ın odaklanacağı bir işe ihtiyacı vardı.

Pebbles'ı itmeye çalışmaktan vazgeçiyorum ve kol dayanağına yaslanıyorum.

Ön kapı çalınır.

Bir an için kötü adamların gittiğini unutarak donup kalıyorum. *Artık korkmama gerek yok.*

Pebbles'ın başı dikleşir ve Bam yerdeki yerinden kalkar.

"Beth?" Angelo'nun sesi zayıf ama hemen tanınabilir. Köpekler bile bu sesi duyunca rahatlıyor.

Perdeler kapalı olduğu için içeriyi göremiyor ama yine de yavaş hareketlerle telefonumu elime alıyorum. Angelo'nun telefonuma yüklediği güvenlik uygulamasını kullanarak kameranın görüntüsünü açıyorum.

Kapıya yakın duruyor, omuzları kambur, başı eğik. Kapıyı tekrar çalmıyor. Sadece orada duruyor. Bu manzara göğsümü sıkıyor. I

hiçbir kötü şey olmamış gibi davranmak istiyorum. Duygularım incinmemiş gibi. Benimle birlikte olmak istediği için benimle birlikteymiş gibi davranmak istiyorum. Tüm kalbimle, bana yalan söylemiyormuş gibi davranmak istiyorum.

Ama o yaptı. Ve onunla konuşmak için çok erken.

Angelo'nun cebinden bir şey çıkarmasını izliyorum. Eğilip onu yere bırakıyor.

Kameraya bakmıyor ama gitmek için döndüğünde yüzündeki mutsuz ifadeyi hâlâ görebiliyorum.

Bir sürüngen gibi ekranıma bakıyorum, Angelo'yu yürürken takip ediyorum.

Sokakta park ettiği yere. O uzaklaştıktan sonra birkaç dakika boyunca evin önündeki boş alana bakmaya devam ediyorum.

Sonunda merakım beni alt etti. Büyük bir çabayla kendimi Pebbles'tan kurtarabiliyorum ve kaskatı kesilmiş bacaklarımla kapıya doğru yürüyorum.

Ne beklediğimden emin değilim ama kapıyı açıp aşağıya baktığımda bir an için nutkum tutuldu. Acıyan vücuduma dikkat ederek çömeliyor ve bıraktığı şeyi alıyorum. Belki de bu beni rahatsız etmeli. Belki de kötü bir anıyı hatırlamama neden olmalıydı. Ama bunun yerine, mavi ponponu avucumda sıkarken gülümsediğimi hissediyorum.

ALTMİŞ ALTINCI BÖLÜM

BETH

MTelefonum Noah'dan gelen bir başka mesajla çalıyor. Bu sabah onu kapıdan dışarı itmek zorunda kaldım.

Okul. Hafta sonunu eve kapanarak geçirdik ve çok ihtiyacımız olan rahatlığı bulduk. Bana göz kulak olmak için evde kalmak istedi ama ben ayak diredim. Dersi kaçırırsa antrenmana da gidemez. Ve bu hafta gitmeye kararlı olduğum bir maçı daha var.

Enzo Amca ve eşi Tami dün gece Noah ve benim yiyebileceğimizden daha fazla yiyecek bırakmak için geldiler. Onları beklemiyordum ve - ön kapı çalındığında - Angelo olduğunu düşünerek biraz panikledim. Beni aramaya çalıştı. Ve mesaj attı. Ama hala hazır değilim. ona karşı olan hislerimle yüzleşmek.

Tami Teyze Noah'ı mutfakta köşeye sıkıştırmışken Enzo Amca'yı kenara çekmeyi başardım. Ona açık açık Angelo'dan bana göz kulak olmasını isteyip istemediğini sordum. Bir an beni izledi, sanki sorunun nedenini anlamaya çalışıyormuş gibi onayladı. *Tabii ki istedim. Sen ailedensin ve seni koruması için güvenebileceğim tek kişi o.*

Bu kadar. Bu konuda söylediği tek şey buydu, cevabının uyandırdığı içsel azabı açıkça anlamıyordu.

Enzo ayrıca Atom'un müdürü Trevor'la konuştuğunu ve bana bir hafta izin verdiğini söyledi. Bu konuda tartışmam bile. Kaburgam her hareketimde ağrııyor olsa bile, yüzüm hala oldukça kötü görünüyor. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, bu yüzden öngörülebilir gelecek için programımda sadece dinlenme var. Bir de Sissy'nin ziyareti.

Trevor ona bu hafta izinli olduğumu söyledikten sonra her türlü kuralı çiğnedi ve personel dosyayı aldı. Bu sabah bana ev adresimin fotoğrafını içeren bir mesaj göndererek geleceğini ve *tüm hikayeyi* öğrenmek istedi. Ne olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama aklını başından almak için sabırsızlanıyorum. Artık tehdit ortadan kalktığına göre ona tüm gerçeği anlatabilirim.

Kapı zili çaldı, sanki onu ben var etmişim gibi.

Kapıya doğru yürürken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Bir kapı zilimiz olduğunu neredeyse unutuyordum. İşleri farklı yapmak Sissy'ye kalmış.

Ama ön kapıyı açtığımda, karşımdaki iri beden beni donduruyor.

"Angelo." Adı ağzımdan bir nefesle çıkıyor.

Gözleri yüzümde geziniyor. İyileşiyor olmama rağmen, morluklar son birkaç gündür daha da koyulaştı ve daha korkunç bir görünüm aldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Onu gördüğümde kaslarım şimdiden gerilmeye başlamıştı.

"Ben... Beth, çok üzgünüm." Angelo üzerime geliyor ama sesindeki belirsizlik onu neredeyse küçük gösteriyor.

Bu benim tanıdığım Angelo değil. Ya da -sanırım- tanıdığımı *sandığım* Angelo.

Yüzümdeki hasardan bahsettiğini düşünerek yükselen gerginliğimi bastırıyorum. "Üzgün olmana gerek yok. Olabildiğince çabuk oraya gittiğini biliyorum. Seni suçlamıyorum. Kendimden başka kimseyi suçlamıyorum. Kar fırtınasında o şekilde tek başıma araba kullanmamalıydım."

"Bu değil..." Angelo başını sallar. "Kendini suçlamayı aklından bile geçirme. Ama daha önce orada olmalıydım. Seni korumalıydım." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Kahretsin, insanları korumak benim işim ve bunu senin için bile yapamadım."

Bu hatırlatma kalbime saplanan bir iğne gibi hissettiriyor. "Artık bunun için endişelenmene gerek yok. Bitti artık. Kötü adamları yakaladınız. İş bitti."

"Beth." Gözleri duygu dolu. "Bu hiç adil değil."

Alay ediyorum. "Adil mi? Uzun zamandır tek bir lanet şey bile *adil* olmadı. Ama ben hayatımı geri alıyorum. Artık insanların beni kullanmasına izin vermeyeceğim."

"Seni asla kullanmıyordum!" Angelo sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

"Hayır mı? Sen ne derdin?" Cevap vermesine fırsat vermedim. "Ben senin için bir iştim. Sana beni izlemen söylendi. *Benimle* birlikteydin çünkü öyle olmak zorundaydın. Elbette, elinden gelenin en iyisini yaptın. Anlıyorum. Sanırım benim olayım bu. Ben bir zorunluluğum. Asla tek başıma dikkat çekecek kadar değil.

Artık öyle değil. Sadece benimle vakit geçiren erkeklerle işim bitti. Çünkü buna mecburlar. Ben böyle yaşamayacağım. Yaşayamam." Sesim titriyor. "Yine mi?"

Soğukkanlılığımın dağıldığını hissederek kapıyı çarpıp kapattım.

Sürgüyü kilitlerken parmaklarım titriyor ama geri adım atmıyorum.
Ayaklarım yere sağlam basıyor. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan,
alnımı

kapıya dayanana kadar öne doğru eğin.

Tahtada yumuşak bir gümbürtü yankılanıyor. Gözlerim kapalıyken Angelo'yu kapının diğer tarafında aynı pozisyonda hayal edebiliyorum.

"Lütfen ağlama." Sesi kısık ama yine de kelimeleri seçebiliyorum.

"Bizden vazgeçmeyeceğim. Bugün değil. Ne de yarın. Hiçbir zaman. Sana her şeyi en başından anlatmalıydım. Özür dilerim. Söylemediğim için çok üzgünüm. Ama sen benim için asla bir iş olmadın. Aramızda olanlar, sana karşı hissettiklerim, hepsi gerçek. Ve bana inanman için ne gerekiyorsa yapacağım. Çünkü senin için her şeyi yaparım bebeğim."

Sözleri beni çözüyor. Doğru kararın ne olduğunu bilmiyorum. Mantıklı yanıma bana kızmamı söylüyor. Ona inanmamamı söylüyor. Ama geri kalan yanımda... Geri kalan yanıma bana onun iyi bir adam olduğunu söylüyor. Doğruyu söyleyen iyi bir adam.

Yüzüm kapıya dönük, orada ne kadar durduğumu bilmiyorum ama kapı zili tekrar çaldığında o kadar irkiliyorum ki ciyak ciyak bağıriyorum.

"Beth, benim!" Sissy kapının diğer tarafından sesleniyor. "Angelo gitti. Beni içeri al."

Sissy tam da ihtiyacım olan şey olabilir. Hiçbir şeyi saklamıyor ve biraz kadın rehberliği kullanabilirim.

Kapıyı açtım ve Sissy yanımdan geçti. "Merak etme, beni görmesin diye o gidene kadar birkaç sokak aşağıda takıldım. Ne yaptı bilmiyorum ama onun seksi haline boyun eğmediğin için aferin sana. Ama *kızım*, harap olmuş görünüyordu."

Sissy sonunda dönüp bana bakıyor. Morarmış gözümü ve morluklarımı gördüğünde gözleri komik bir boyuta ulaştı.

"Woah! Ne oldu sana böyle?!" Elindeki çantayı yere düşürerek kekeliyor.

Bir nefes verdim. "Otursan iyi olur."

BÖLÜM ALTMİŞ YEDİ

ANGELO

"W"Bu çok acınası." Vincent'ın sesi açık ofis kapımdan içeri süzülüyor.

Yaklaştığını duymamış olmam, çok içtiğimin ilk işareti. Elektrik düğmesini açmak için uzandığımda bağırمام da ikincisi.

"Burada ne yapıyorsun?" Saatlerdir ilk kez konuşurken kendimi duyarak soruyorum.

Saatın gece yarısını geçtiğini ve evde ailesiyle birlikte olması gerektiğini düşünürsek, bu adil bir soru.

Vincent ışıkları kapatıyor ve kanepemde bana katılmak için yürüyor.

Buraya hiç oturmam. Ofisimde neden bir kanepem olduğunu bile bilmiyorum, ama kendimi mindere geri bıraktığımda, onu tutmaya karar verdim.

"Bir telefonun nasıl takip edileceğini bilen tek kişi sen değilsin." Vincent şişeyi elimden alıp koklarken şöyle diyor. "Doğrudan şişeden burbon. Şık." Sonra omuz silkiyor ve bir yudum alıyor.

Şişeyi geri aldım ve bir içki daha içtim.

"Sasha seni kontrol etmem için dairene gitmemi istedi." Vincent diyor ki. "Senin ruh halin hakkında endişeliydi. Beth'e aşık olduğun için falan."

Duraksıyor ama itiraz etmiyorum. O haklı. Ona aşığım amına koyayım.

Vincent oflayıp pufluyor. "Bu hiç adil değil."

Bu da başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Bu senin için nasıl adil olmaz?"

Burbonunu geri alıyor. "Çünkü Sasha'ya aşık olduğumda bana çok fazla bok attın. Sabırla aşık olmanı bekliyordum ki yüzüne vurabileyim. Ama şu haline bak." Bana eliyle işaret ediyor. "Tam bir enkazsın. Ve görünüşe göre onu sevdiğini çoktan kabul etmişsin, bu yüzden sana iğne bile yapamam."

Yere yığılır, şişeye bakar.

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, bu yeni bir keşif."

İtiraf ediyorum. Vincent homurdanıyor. "Öyle mi? Ne zaman emin oldun?"

Hatırladıkça boğazım düğümleniyor ve sesim gergin çıkıyor. "O kaybolduğunda..." Şişeyi geri çekiyorum. "Terk edilmiş arabasının videosunu izlerken karda ayak izlerini buldular. Ve biz biliyorduk... Onun kaçırıldığını *biliyorduk*. Artık şüphe yoktu, belki başka bir randevuya falan gitmiştir diye umut yoktu.

Hay sikeyim. Kalbim duracak sandım. Hiç böyle bir korku hissetmemiştim."

Bir içki daha alıyorum. "Sonra telefonu açılıyor ve birden umutlanıyorum. Sanki onu geri kazanacakmışım gibi. Ama sonra sinyal gitti ve doğru düzgün düşünemedim bile. John olmasaydı, onu asla bulamazdım. Bunun için *eğitildim*. Baskı altında nasıl çalışılacağını bilirim, ama işlevimi bile yerine getiremiyordum. Kör bir öfke ve çaresizlik içindeydim. Ama hiçbir şey, dostum, *hiçbir şey* beni onu nasıl bulduğumuza hazırlayamazdı. Dövülmüş. Kanlar içinde. Boğazında bıçak vardı."

Vincent'in eli ön koluma geldi. Şişeyi kendine almadan önce kolumu sıkıyor.

Vincent cevap verirken kendi sesi kalındır. "Anlıyorum dostum. Randal'ın o gece..."

Bitirmiyor. Bitirmek zorunda değil. Kızı ve Sasha deli bir adam tarafından silah zoruyla alıkonuldu. Bir yıl geçmesine rağmen hala aklından çıkmıyor.

"Ne yapmalıyım?" Soruyu fısıldıyorum. Vincent her şeyin tahmin ettiği gibi yüzüme patladığını biliyor.

"Ona önemli olduğunu göstermelisin. Ciddi olduğunu. Bunu gördüğünde seni affedecektir."

Yutkunuyorum. "Bunu nasıl yapabilirim?" Omuz silkiyor.

"Kirli oynuyorsun."

ALTMİŞ SEKİZİNCİ BÖLÜM

BETH

NOah buzda kayarken tribünlere göz gezdiriyor. Geçen seferkinin tam tersi bir köşedeyim, bu yüzden beni fark etmiyor. Normalde onu aptal yerine koyup el sallamak ya da bağırarak istiyordum ama bu gece dikkatleri üzerime çekmek istemiyordum. Makyajım kimseyi kandırmıyor. Yüzümdeki şişlik indi ama bir hafta renk değişiminin geçmesi için yeterli bir süre değil. Ya da çenemdeki kesiğin iyileşmesi için. Bu yüzden burada, ön köşede saklanıyorum. *Hâlâ yeni hokey* olmak yeterince stresli. *Ebeveyn*. Karışma çılgın söylentiler eklememe gerek yok.

Birkaç dakika sonra Noah nihayet oturduğum yerin yanından patenle geçti. Beni gördüğünde omuzları rahatlatarak çöktü. Zavallı çocuk benim için çok endişelenmişti ama burada bir yerlerde olduğumu bilmiyormuş gibi de değildi. Birlikte sürdük.

O izlerken çantamdan mavi ponponlu şapkamı çıkarıp başıma geçiriyordum. Noah'nın temkinli ifadesi bir sırıtışa dönüşüyor ve ısınmaya odaklanmadan önce başını sallıyor.

Bu aptal şapka aslında benim en sevdiğim şey. Angelo onu kapımın önüne bıraktığında keyfim tarif edemeyeceğim kadar yerine geldi. Yeni bir tane alabilirdim ama *benimkini* istiyordum. Onu nasıl kaybettiğimi düşününce nefret etmem gerekirdi. Ama iyi anıları da var. Kötü anılardan daha ağır basan iyi anılar. Noah'ın şapşal gülüşleri. Angelo'nun tatlı öpücükleri.

Angelo, adını kafamda söylediğimde bile bir iç çekiş olarak çıkıyor. Son birkaç gündür Sissy ile yaptığım konuşmayı düşünmeden edemiyordum. Çok şey söylendi ama tavsiyesi ona bir şans daha vermemdi. Daha doğrusu, Sissy'nin dediği gibi, *ona bir şans ver, seni embesil*.

Takımlar buzu temizler ve kendi sıralarında toplanarak maçın başlaması için hazırlanıyorlar. Noah kalabalığa doğru bakıyor ve ben onun gözlerinin açılmasını izliyorum. Kime baktığını bile merak edemeden bakışları bana yöneliyor. Boynumdan aşağı bir korku sızısı akıyor ama Noah'nın Yüzünde alarm değil, şok ifadesi var.

Noah'nın kime baktığını merak ederek başımı çevirirken kayıtsız kalmaya çalışıyorum. Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beni Angelo'nun bana doğru yürüdüğünü görmeye hazırlayamazdı.

Ağzım açık kalıyor ve sanki bu şimdiye kadar tanık olduğum en çılgınca şeymiş gibi ona bakıyorum. Angelo da bana bakıyor.

Beynimin bir kısmı ona nasıl bakıldığının farkında. Büyük boy, ciddi seks tanrısı şeyi lise öğrencileri ve ebeveynleri arasında göze çarpıyor.

Bunu gerçekten yapacak mı? Burada mı? Şimdi mi?

Ama bana ulaşmadan önce dönüp birkaç sıra yukarı tırmanıyor. Otururken onu açıkça izliyorum. Yakınımda, belki bir metre uzağımda ama yanımda oturmuyor. O sadece... burada. Angelo burada. Noah'ın hokey maçında. Bu da ne?

Bir düdük çalıyor ve beni bakışlarımdan uyandırıyor.

İleri dönüyorum ama oyun başlamadan önce omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Angelo hâlâ orada. Bakışlarımdan kaçmıyor. Onun yerine selamlamak için başını eğiyor. Kaşlarım havaya kalkıyor ve hemen geri dönüp

Buz. Gülümsediğimi görmesine izin veremem.

Sissy oldukça ikna ediciydi. Ama kendime karşı dürüst olursam, ikna olmak istedim. Angelo'yu istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum. Aptal kalbim haftalar önce ona aşık oldu. Sadece onu affetmek için bir nedene ihtiyacım vardı. Gerçek bir nedene. Ve çocuğumun lise spor etkinliğine gelmek.

. . . Daha iyi bir sebep var mı bilmiyorum. Benimle oturmaya geldiği an, onu affedeceğim.

Ama benimle oturmaya gelmedi. İlk periyot boyunca bekledim. İlk ara boyunca bekledim. İkinci periyot boyunca bekledim ve ikinci ara. Ve bütün üçüncü devre boyunca kıpırdandım. Ama Angelo yok.

Dikkatimin dağıldığını söylemek çok hafif kalır. Neyse ki kalabalık, bir şeyi kaçırdığımda herkesle birlikte bağırabileceğim kadar gürültülüydü. Noah'ın ikinci devrede gol attığını gördüm. Ama onun için tezahürat yaparken Angelo'nun kendine özgü sesini duydum. Ses beni alkışın ortasında durdurdu.

Ve şimdi maçın bittiğini gösteren son düdük çaldığında kendimi gerginliğin ötesinde buluyorum. Ayağa kalkıyorum, alkışlıyorum Diğer herkes. Noah'nın takımı kazandı, bu yüzden arkamda beliren deve değil, buna odaklanmaya çalışıyorum.

Oyuncular pisti terk ederken, seyirciler de tribünlerden çıkmaya başlıyor. Olduğum yerde durup kalabalığın dağılmasını bekliyorum.

Tribünler hareket eden tüm bedenlerle titreşiyor ama bir şekilde Angelo'nun yaklaşırken attığı adımları hissedebiliyorum. Uzun adımları, belirlenmiş merdivenleri kullanmak yerine bankların üzerinden inmesini sağlıyor.

Kalbimin sakinleşmesini dileyerek yavaşça ona doğru dönüyorum. Birkaç santim ötemde durdu.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sessiz kalıyorum.

Gözleri arıyor. Ne aradığını bilmiyorum ama gördüğünde anlıyorum. Omuzlarının gevşemesini izliyorum. Ağır çekim gibi gelen bir hareketle elini kaldırıyor ve parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. Dokunuşu o kadar hafif ki neredeyse hiç hissetmiyorum ama yine de vücudumda bir sıcaklık yayılıyor.

Angelo bir nefes çeker ve sonra elini bırakır. "İyi geceler, bebeğim. Eve döndüğünde bana haber ver."

Sonra da gider. Orospu çocuğu dönüp gitti. Ben burada duruyorum, eriyorum ve o öylece çekip gidiyor.

Kalabalık tarafından yutulamayacak kadar büyük, bu yüzden yerimde sabit durup onun yavaşça geri çekilişini izliyorum.

"Beth mi? Beth Smith?" Bir kadın sesi bana sesleniyor.

Tribünlere baktığımda güzel bir kadının bana el salladığını görüyorum. Yanındaki adamı tanıyorum ve bunun Marcus'un annesi Linda olması gerektiğini anlıyorum.

Ben de el sallıyorum. Birlikte aşağı inmelerini bekliyorum ama Linda kocasına kışkırtıcı bir hareket yapıyor. Yüzünde bıkkın bir ifade var ama Linda bana doğru yönelirken o da sıranın aşağısına doğru ilerliyor.

"Hey! Özür dilerim!" Gülümseyerek konuşuyor ve neredeyse merdivenlerden bana doğru düşüyordu.

Ondan hoşlandığımı biliyordum. "Merhaba, sen Linda olmalısın."

Önümde duruyor, elini uzatmadan önce çantasını omzuna kaldırıyor. "Bu benim. Bundan önce bağlantı kuramadığımız için üzgünüm." Elimini bıraktığında gözlerinin yüzümde daraldığını görüyorum. "Ah canım, Marcus senin bir araba kazası geçirdiğini söyledi. Kendini iyi hissediyor musun? Tamam mı? İhtiyacın olursa harika bir masör tanıyorum."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, ama ben iyiyim. Bunlardan biri *olduğundan daha kötü görünüyor* şeyler."

"Bakmaktan bahsetmişken." Kaşlarını sallıyor. "Konuştuğun o iri yarı erkek kimdi?"

"Oh... Umm..." Yüzüm kızardı.

"Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama kızım." Kendini yelpazeliyor.

"Cevabın karmaşık bir şey olduğunu varsayıyorum ama çocuğunuzun maçlarına geliyorsa ciddidir. Onu affedin. Ya da en azından, hepimiz adına, onunla yat."

İçimden bir kahkaha patladı. "Aslında bana bu tavsiyeyi veren ilk kişi sen değilsin."

Kapılara doğru yürümeye başladığımızda Linda sırtıyor. "O zaman muhtemelen dinlemenin zamanı geldi."

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

BETH

"O Aman Tanrım, yeter artık." Noah oturma odasının zeminine yayılmış, etrafı atılmış ambalaj kağıtları ve boş kutularla çevrili bir halde inliyor.

Yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum. Bütün gece gülümsedim. İkimiz de kurabiye limitimizi doldurduk. Ve sıcak kakao. Kızarmış jambon, patates ve turtayla tıka basa dolu olduğumuzu düşünürsek bunu yapmak hiç de zor değildi.

Enzo Amca bizi Noel'de ona ve ailesine katılmaya davet etti ama ben reddettim. Güzel bir teklifti ama Noah ve benim kendi geleneklerimizi başlatmamızı istiyorum. Ve görünüşe göre yeni geleneğimiz tüm Noel'i Eve, eski korkunç şarkılara eşlik ederken özenle hazırlanmış bir yemek pişiriyor.

Hediyelerimizi açmak için yarına kadar bekleyecektik ama fikrimi değiştirdim. Bugün bize neşe getirebilecek bir şeyi neden yarına erteleyelim?

"Sağ ol Beth. Hepsi çok fazlaydı," diyor Noah halının üzerindeki yerinden.

"Kurabiyeler mi?" Gülümseyerek soruyorum.

"*Kurabiye* kelimesini söyleme." Oturmak için kendini itmeden önce tekrar inliyor. "Ben hediyelerden bahsediyordum." Eğilmiş hediye yığınına işaret ediyor.

Omuz silkiyorum. "Makbuzlara ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden umarım her şeyi gerçekten beğenirsiniz." Parmaklarımı kucağımdaki kazağın üzerinde gezdiriyorum. "Hediyelerim için teşekkür ederim. Bunu yapmaman gerekiyordu."

Omuz silkme sırası Noah'da. "Faturalar bende de yok."

Şekerli kurabiye'nin köşesini ona fırlatıyorum. Kaçıyor.

Pebbles kemik komasına girmiştir ama Bam kırıntıları mideye indirmek için enerji toplar.

Noah'ın bana aldığı kazak gerçekten muhteşem. Malzemesi bulut gibi yumuşak ve beni esir alanlar tarafından mahvedilene çok benziyor. Angelo'dan hiçbir kıyafetimi geri alamadım. Onlara ne yaptığını bilmiyorum. Şapkamı geri getirdiğinde onları da iade edebilirdi. Tahminimce çoktan gitmişlerdir.

Omzumun üzerinden mutfak adasının üzerinde duran saksı bitkisine bakıyorum. Angelo çok kafa karıştırıcı bir adam. Geçen hafta Noah'ın maçına geldi. Benimle oturmadı ama eve gittiğimde ona mesaj atmamı söyledi. Ben de attım. Ne diyeceğimi 20 dakika düşündüm, sonunda *evdeyim* dedim. O da *iyi* diye cevap verdi. İşte bu kadar. İyi. Sonra hiçbir şey olmadı. Arama yok. Eve uğramak yok.

Pazartesi sabahı işe gittiğimde masamın üzerinde bu güzel yeşil bitkiyi buldum. Kilitli ofisimin içinde. Bu güvenliği kimin aşabileceğini tahmin etmek zor değil. Ertesi gün gittiğimde bitkimin üzerinde küçük bir masa lambası parlıyordu. Bitkimi fark etmiş olmalı.

penceresiz ofis bitki için iyi bir ev değildi. Ama yine de kart yok. İletişim yok. Ve haftanın geri kalanı ondan hiçbir iz olmadan geçti.

Ya çalışmayı bıraktı ya da benim çalışmadığım bir zamanda gelmeye özen gösteriyor. Ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Gelecek hafta izinli olduğum için bitkimi eve getirdim. Görünüşe göre Noel ve Yeni Yıl arasında kimse randevu istemiyor. Yani onu görmeyeceğim bir hafta daha var. Tabii Noah'ın yılbaşı gecesi oynayacağı maçtan haberi yoksa. Ama son maçına gelmiş olması, bir sonrakine de geleceği anlamına gelmez.

"Beth?"

Göz kırpıyorum. "Pardon, bir dakikalığına dalmışım." Noah pantolonunun paçalarını karıştırıyor. Gergin görünüyor, bu da benim biraz daha dik oturmamı sağlıyor. "Bir sorun mu var?"

Noah başını sallıyor ama gözlerini kaçırıyor. Ben sessiz kalıyorum.

Sonunda derin bir nefes verdi. "Burada kalmak istiyorum."

Bir anda koltuktan kalktım ve onun önünde yere oturdum. "Noah, hiçbir yere gitmiyorsun. Artık benimsin. Bunu anlıyorsun, değil mi? Hiçbir yere gitmiyorsun."

Bana bakıyor ve yüzünde küçük bir gülümseme görüyorum. "Evet, bunu biliyorum. *Burada* kalmak istediğimi kastetmiştim." Eliyle odanın etrafını işaret ediyor. "Minnesota'yı seviyorum. Ama..."

"Ama?" Onu dürtüyorum.

"Ama Philly'ye dönmek istersen, ben de seninle gelirim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Neden oraya geri taşınmak istediğimi düşünüyorsun?"

Cevap vermeden önce dudağını ısıırıyor. "Çünkü mutlu görünmüyorsun."

Verdiğim nefesin yanaklarımı şişirmesine izin verdim. "Oldukça sefil bir arkadaş oldum, ha?"

"Ne, hayır! Kastettiğim bu değildi."

Noah'nın gözleri açılıyor ama onu kıkırdayarak geçiştiriyorum.

"Biliyorum. Ama yine de doğru ve özür dilerim." Bana baktığından emin oluyorum. "Ben mutluyum. Hiç olmadığım kadar mutluyum. Yaşadığımız onca şeyden sonra bunun mantıklı gelmediğini biliyorum ama ben de burayı seviyorum. Seninle yaşamayı seviyorum. Ve itlerle. Sadece bir ay oldu ama burası evim gibi hissettiriyor. Ben de kalmak istiyorum."

Noah biraz sinirleniyor. "Peki ya Angelo? Bir şeyler olduğunu biliyorum."

Bir kahkaha attım. "Angelo aptalın teki. Ama ben de ondan hoşlanıyorum. Ve bana yaklaşacak cesareti bulduğunda, bunu ona göstereceğim."

"Ben de ondan hoşlanıyorum." Noah gülümsüyor. "Ama bana öğrettiği kendini savunma tekniklerinden bazılarını onun üzerinde kullanmamı istersen, haber ver yeter."

Şimdi ikimiz de sırıtıyoruz. "Bunu aklımda tutacağım." İç çekerek etrafıma bakıyorum. "Bu karmaşayı yarına bırakalım."

"Anlaştık."

Çok fazla yemek yemiş iki insan gibi inleyerek ayağa kalkıyoruz.

"Köpekleri dışarı çıkarmamı ister misin?" Noah soruyor.

Başımı salladım. "Anladım."

Noah benden uzaklaşmadan önce onu kucaklıyorum. Uzun bir süre birbirimize sarıldık. Sonunda duygularımı kontrol altına aldığımı hissediyorum.

Aaron ve Patrick'in ölümünden sonra sanırım ikimiz de şoktaydık. Sonra O'Malley'lerle ilgili saçmalıklar oldu ve kaçmaya başladık. Ve geçen ay tam bir rollercoaster oldu. Uzun zamandır enkaz halindeymişim gibi hissediyorum, Noah'ı gözyaşlarına boğulmadan kucaklayabilmek güven verici.

"Mutlu Noeller." Mırıldanıyorum.

"Mutlu Noeller." Noah da mırıldanır.

"Seni seviyorum." Gülümsüyorum, onun da karşılık vereceğini biliyorum.

"Ben de seni seviyorum." Şimdi sesi asık suratlı bir ergen gibi çıkıyor.

Gitmesine izin vermeden önce onu sıkıca kavriyorum. "Şimdi yatağına git. Yarın kardan adam yapacağımız büyük bir gün var."

Gözlerini deviriyor ama arkasını dönmeden önce gülümsediğini görüyorum.

Köpekleri dışarı salmak ve yatmaya hazırlanmak için acele etmiyorum.

Tam yorganın altına girmiştim ki telefonum komodinin üzerinde titremeye başladı.

Başucumdaki saate göre gece yarısını geçmiş, bu yüzden annem olmadığından eminim. Onun dışında beni arayabilecek tek bir kişi var.

Biraz kararsız bir el ile telefonumu açıyorum. Derin bir nefes alarak aramayı cevaplıyorum. "Angelo?"

"Merhaba Beth." Sesi afrodizyak gibi, omurgamdan aşağı sıcak bir ürperti gönderiyor. "Sen ve Noah güzel bir gün geçirdiniz mi?"

"Umm, evet." Kelimeler nefes nefese çıkıyor.

"Güzel." *Lanet* olası gümbürtü. Sanki bedenimin ona verdiği tepkiyi yavaşlatacakmış gibi gözlerimi kapatıyorum. "Yatmadan önce sesini duymak istedim."

"Tamam." *Tamam mı? Bu nasıl bir cevap böyle?*

Gülümsemesini duyabildiğime yemin edebilirim. "Mutlu Noeller, bebeğim." "Mutlu Noeller, koca adam." Fısıldıyorum.

Hat kesildiğinde, avucumu alnıma vuruyorum. Kapıyı suratına çarpmaktan, aşk acısı çeken bir kız öğrenci gibi kekelemeye nasıl geçtim?

Utancımı atlatıp Angelo'nun beni aradığını hatırlamam tam bir dakikamı aldı. *Sesimi duyabilmek* için beni aradı.

Sonunda uykuya daldığımda yüzümde bir gülümseme ve rüyasız bir gece var.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM

BETH

MTelefonum çaldı, maç öncesi müziğini kestim. arabada çalışıyor. İkimiz de gösterge panelindeki isme bakıyoruz. Ne olduğunu anlamıyorum.

Noah çok geç olana kadar yapıyor. Elimi uzatıp tokat atmaya çalışıyorum ama çok yavaşım. Çoktan kabul etti.

"Merhaba büyükanne." Noah bana aptalca sırtarak "Merhaba büyükanne." dedi.

Bir yandan ona ters ters bakmaya çalışırken bir yandan da dikkatimi önümdeki yola veriyorum.

Annem konuşmadan önce bir duraksama oluyor. "Noah? Beth'in telefonunu aradığımı sanıyordum."

Gözlerimi deviriyorum. "Yaptın anne.

Arabadayız." Ofladı. "Hem araba kullanıp hem de konuşmamalısın."

Onunla neredeyse *sadece* araba kullanırken konuşmama rağmen bunu söylüyor. Ama bu fırsatın boşa gitmesine izin vermem.

"Kesinlikle haklısın!" Sahte bir samimiyetle söylüyorum. "Noah ile konuşabilirsin."

Noah'nın kafasını koltuk başlığına çarparak düşürmesinin sesi duyuluyor ve bir kıkırdamayı ısırarak bastırıyorum.

"Noah canım, Noel'in nasıl geçti?"

Birbirimize bakıyoruz. Yeni yıl arifesindeyiz. Biraz gecikti.

"İyiymiş." Noah öyle diyor.

"Sadece iyi mi?" Annem telefonda iç geçiriyor. "Beth, alışman gereken bazı şeyler olduğunu biliyorum ama sanırım bir koca bulmanın zamanı geldi."

Neredeyse boğuluyordum. "Bir kocanın bir kadınla ne alakası var? Noel mi? Ayrıca sanırım bir erkek arkadaşla başlamak gerekiyor, yoksa her şeyi senin *ayarlamana* izin mi vermeliyim? Belki de benim bilmediğim gizli bir nişanım vardır?"

Noah kahkahasını gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor.

"Savunmaya geçme." Annem mantıksız olan benmişim gibi davranıyor. "Ben sadece bir erkeğin iyi bir tatili harika bir tatile dönüştürebileceğini söylüyorum."

"Bunu dikkate alacağım." Kızmak yerine öfkelenmek için kendime izin

veriyorum. Şu anda kızgın olmak istemiyorum. "Bak, gitmemiz gerek.

Noah'nın maçı var ve biz de az önce otoparka girdik."

Noah geçmekte olduğumuz kavşakta yalanımı kanıtlayan bir hareket yapıyor. Onu çimdikleyecekmişim gibi uzandım. Telefona cevap veren oydu. Eğer beni ararsa, onun canını yakarım.

"Oh, çok yazık." Annem üzgün bir şekilde. "Maçında iyi şanslar, Noah."

"Teşekkürler. Hoşça kal, büyükanne." Noah, ben telefonu kapatmadan bir saniye önce söylüyor. Kırmızı ışıktaki beklerken parmaklarımı direksiyona vuruyorum.

"Sen iyileşirken daha fazla aramamasına şaşırdım doğrusu." Noah dalgın dalgın konuşuyor. "Biliyorum o... bilirsin işte. Ama yine de."

Koltuğunda dönüp bana bakarken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Ona ne olduğunu anlattın, değil mi?" Noah soruyor.

Işık yeşile dönüyor ve ben sürmeye odaklanıyorum.

"En azından ona kötü adamların gittiğini söylediniz, değil mi?"

Tek cevabım dudağımı ısırarak oluncaya kadar Noah kahkahayı basıyor. "Beth!"

"Ne?" Bir elimi havaya kaldırıyorum. "Ona güvenli olduğunu söylersek, bunu ziyarete gelmesi için bir *izin* olarak kabul edecektir. Yatak odanı büyükannenle paylaşmak ister misin bilmiyorum ama benim istemediğim kesin."

Noah titriyor. "Zor pas."

"Artı." Ben de diyorum ki. "Bir koca bulmaya odaklanmalıyım."

Gerçekten buz arenasının otoparkına girdiğimde ikimiz de hâlâ gülüyorduk.

Noah içeri girerken birkaç takım arkadaşını fark ediyor ve onlarla buluşmak için acele ediyor.

Biraz erken olduğu için içeri girdiğimde yerimi seçtim. Bu benim ilk ama hepsi hemen hemen aynı görünüyor. Geçen maçta olduğu gibi en ön köşede bir koltuk buluyorum.

Ellerimle kazağımın önünü düzeltiyorum. Noah'nın bana Noel için aldığı kazak bu ve kendime bunu Angelo'yu görme ihtimalim için değil Noah için giydiğimi söylüyorum. Noah bana ayrıca, güvenilir ponpon şapkamla uyumlu bir çift parlak mavi eldiven de aldı.

Arenaya her yeni biri adım attığında kendimi kıpırdanırken buluyorum. Eğer hemen durmazsam yeni eldivenlerimi çözeceğim. Başımı kendime sallayarak, gözlerimi buzda ısınan takımlarda kalmaya zorluyorum. Belki Angelo gelir, belki de gelmez.

Hakemler düdük çalarak maçın birazdan başlayacağını işaret ediyor. Noah yedek kulübesine dönerken yanımdan kayarak geçti ve -gözüme takıldı- ben

Bana *koca* kelimesini söylediğine yemin edebilirim.

Tam ona gözlerimi devirmek üzereydim ki yanımdaki yere bir beden yerleşti. O kadar yakın ki kalçalarımız birbirine değiyor. Bakmama bile gerek kalmadı. Onun sıcaklığı. Kokusu. Her şeyiyle ruhumu mıknatıs gibi çekiyor.

Nabzım çılgınca atmaya başladı. O burada. Angelo burada.

Dudağım dişlerimin arasında, yavaşça başımı çevirip yanımdaki adama bakıyorum.

Beni izliyor, onu izliyor.

Angelo bana doğru eğildi ve sanırım beni öpecekti. Tam burada, herkesin önünde. Ama sonra arka cebinden bir şey çıkarmak için uzandı.

Gözlerini benden ayırmayan Angelo, tanıdık mavi bir şapka çıkardı. Yüzünde tamamen ciddi bir ifadeyle şapkayı kafasına geçiriyor. Angelo, benimkiyle aynı ponponlu şapkayı takarken bana bakıyor. Önünde *hokey* yazıyor.

Bu dev moron.

Beni şapkamla ilk gördüğünde olduğu gibi, uzanıp ponponumu biraz sıktı. Gülünç görünüyor. İkimiz de gülünç görünüyoruz. Ve bu manzara karşısında gülmek yerine aptal kıcım ağlıyor. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve hızla ileriye bakıyorum, hiçbiri düşmesin diye hızla gözlerimi kırptıştırıyorum.

Angelo uzanıp eldivenli ellerimden birini tutuyor. Karşı koymadım. Onun yerine parmaklarına yapışıyorum.

"Angelo." Adını fısıldıyorum. Söylenecek çok şey var.

Başını eğip fısıldıyor. "Maçtan sonra." Şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Beni dinleyeceksin. Maçtan sonra."

YETMİŞ BİRİNCİ BÖLÜM

BETH

WElim onun elinin içinde, maçın başlamasını izliyoruz.

Birkaç dakika sonra kendimi onun içinde rahatlamış hissediyorum.

Angelo benim istediğim kişi. Kalbimin istediği kişi. Aramızda konuşulması gereken çok şey olduğunu biliyorum ama onun yanında olmak bile beni rahatlatıyor.

İlk ders bittiğinde, kalabalığın bir kısmı bacaklarını uzatmak ya da atıştırmalık bir şeyler almak için ayağa kalkıyor ama biz oturmaya devam ediyoruz. Aramızdaki sessizlik muhtemelen tuhaf hissettirmeli, ama hissettirmiyor.

İkinci ders başladığında, Angelo eldivenimi çıkardı. Parmaklarımız birbirine dolandı. Bu uzun zamandır yaşadığımız ilk ten tene temas. Dokunuşundaki elektriğin kolumda cızırdadığını hissediyorum.

Bir sonraki mola sırasında başımı Angelo'nun koluna yaslıyorum. Başımı omzuna yaslayamayacağım kadar uzun boylu ama yaslanmak için mükemmel bir boy. Üçüncü ders başladığında elimi bırakıp kolunu bana doluyor.

Son düdük çaldığında, eli sahiplenici bir şekilde belimi tutuyor ve beni sıkıca yanına çekiyor.

Angelo benden uzaklaşmadan önce alkışlar kesilene kadar bekliyor. Ayağa kalkacağını sanıyorum ama bana doğru dönüyor ve bir bacağını bankın üzerine koyuyor. Yüzümü ona döndüğümde kalçamı kavlıyor. Hafif bir güç kullanarak, ben de bankın üzerine oturana kadar beni yönlendiriyor.

Sonunda yüz yüze geldik, Angelo bana bakıyor ve beni gördüğünü biliyorum. Beni gerçekten *gördüğünü*. İri elleri kalçalarımın üst kısmını aşağı yukarı ovuyor. Sonra tek bir yumuşak hareketle kalçalarımı kavlıyor, bacaklarını açarken beni öne doğru çekiyor. Dizlerim iç uyluklarına çarpana kadar beni kendine çekiyor.

O kadar yakın ki. Ellerim hiç düşünmeden tepki veriyor, uzanıp göğsüne dayanıyor. Dünyanın geri kalanı etrafımızda kaybolurken vücudunun sıcaklığı avuçlarıma dökülüyor.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Derin bir nefes verdiğini hissedebiliyorum ve işte o zaman gözleriyle karşılaşıyorum.

Ellerim göğsünde, söylediği her kelimeyi hissedebiliyorum.

"Sen asla sadece bir iş olmadın. Asla olmadın. Bir dakika bile. Enzo Amca spor salonunda sana göz kulak olmamı söyledi ama hepsi bu. Bana kim olduğunu ya da neler olduğunu söylemedi. Kulüp, evin, sonrasında olan her şey, seninle olmak istememden kaynaklanıyordu.

"Başından beri sana her şeyi anlatmam gerektiğini biliyorum. Ama yapmadım.

benim için ne kadar önemli olacağını biliyordum. Seni ne kadar önemsediyimi. Ve yaptığım şeyin seni incittiğini biliyorum. Yapamam... Sana acı çektirdiğim için nefret ediyorum. Bunu sana nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum. Paylaşma konusunda iyi değilim.

duygular ve doğru şeyi söylemek. Ama bir yolunu bulacağım. Sadece bana zaman vermeni istiyorum. Sana güvenilir olduğumu göstermeme izin ver. Çünkü öyleyim. Bana güvenebilirsin. Güvendiğin biri olmak istiyorum. Sırtını dayayacağın biri."

Angelo ensemi okşayabilmek için kalçamı bırakıyor. "Sevebileceğin biri olmak istiyorum."

Göğsümdeki gerginliğe karşı yutkunuyorum. Öfke, korku ve kederden o kadar çok gözyaşı döktüm ki, gözlerimin mutluluktan dolması çok yabancı bir duygu.

Angelo'nun sesi derinleşir. "Sana burada ihtiyacım var. Lütfen gitme."

Ellerim gömleğinin önünü kavırıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Angelo'nun gözleri benimkileri arıyor. "Geri dönmeyecek misin?"

O soruyu sorana kadar bana burada ihtiyaç duymakla neyi kastettiğini anlamadım.

Başımı salladım. "Bir yere gitmiyorum." Boş buz pistine doğru bakıyorum. "Gitmiyoruz. Burayı seviyoruz. Beth ve Noah *Smith* olarak kalacağız. Bu bize uyuyor. Sen de bize uyuyorsun." Angelo'ya dönüp baktım. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Angelo daha da yaklaşırken elleri yüzümü çevreliyor. "Senin için her şeyi yaparım bebeğim. *Her şeyi*." Yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hiç bu kadar korkmamıştım." Diğer yanağını da öpüyor. "Seni kaybettiğimi düşündüğümde..." Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ben sana çoktan aşık oldum. Seni kaybedemem."

Sırtımı kamburlaştırarak dudaklarımızı sıkıca birbirine bastırıyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum. İkimizi de daha fazla cezalandırmak istemiyorum.

Angelo öpücüğüme hemen tepki veriyor, daha derine götürüyor. Dudaklarını benimkilere doğru eğiyor. Beni sahipleniyor. Beni işaretliyor. Bana söz veriyor.

Bir damla gözyaşının yanağımdan süzüldüğünü hissediyorum, hemen ardından Angelo'nun başparmağı gözyaşımı siliyor.

"Bana benim olduğumu söyle," diye fısıldıyor Angelo ağzımın içine.

"Ben seninim, Angelo." Ben de fısıldıyorum. "Ve sen de benimsin." Dudaklarımız tekrar buluştuğunda, gülümsemesini hissedebiliyorum.

EPİLOG

BETH

"**L** Şu iki tatlıya bakın." Sissy kıs kıs gülmeden önce ön kapıyı işaret ediyor. "Adamın o şortları nasıl giyeceğini çok iyi biliyor."

Gözlerimi deviriyorum ama yine de dönüp bakıyorum. Angelo ve iş arkadaşlarından biri olmasını bekliyorum ama onun yerine Angelo ve Noah'nın otoparkta yürüdüklerini görüyorum.

Çok iyi bir çift oldular. Yemin ederim, Yeni Yıl'dan bu yana geçen sekiz ayda Noah yarım ayak uzadı. Hiçbir zaman Angelo boyuna geleceğini sanmıyorum ama her geçen gün daha da aile gibi görünüyorlar. Ve bu her gün kalbimi sıkıştırıyor.

"Noah'ın burada ne işi var?" Sissy soruyor.

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Ama öyle bir *bakışları* var." Sissy gözlerini kısıyor.

"Bela bakışı mı?" "İşte o."

Kapılar itilerek açıldı ve çocuklarım salona girdi.

"Selam çocuklar." Onları gülümseyerek selamlıyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Angelo Sissy'ye el salladıktan sonra yanıma yaklaşip dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

Sissy ve Noah öğürme sesleri çıkarıyor.

Angelo birkaç adım geri atıyor, böylece ona bakmak için boynumu yukarı kaldırmam gerekmiyor.

"Seni almaya geldim."

"Çok tatlısın ama işe kendim geldim."

Çenesiyle Noah'yı işaret ediyor. "O bunun için var. Noah senin arabayı kullanacak."

"Neden?" Kelimeyi ağzımdan zorla çıkarıyorum ama yine de anahtarlarımı almak için çantama uzanıyorum.

Angelo anahtarları elimden alıp Noah'ya uzatıyor. "İki araca da ihtiyacımız var."

"Ne için?"

Angelo'nun yüz hatları rahatlamıştı. "Evimden bazı eşyaları almak için."

"Pekâlâ." Belli ki bir şeyi atlıyor. "Ne gibi?"

"Rastgele şeyler. Emlakçı bazı dağınıklıkları temizlemem gerektiğini söyledi.

Bu her ne demekse."

"Emlakçı mı?" Kelimeyi daha önce hiç duymamışım gibi tekrarlıyorum. "Evinizi mi satıyorsunuz?"

"Evet. Bu sabah listeledim."

Nabzım hızlanıyor. "Herhangi bir sebebi var mı?"

Angelo omuz silkiyor. "Artık ona gerçekten ihtiyacım yok." "Öyle mi?"

Angelo sırtlıyor. "Kesinlikle öyle."

Noah'nın ve Sissy'nin dikkatinin iki taraf arasında gidip geldiğini hissedebiliyorum.

Bi

z. Ellerimi kalçalarımın koydum. "Peki nerede yaşayacaksın?" Cevap verirken Angelo'nun yüz ifadesi değişmiyor. "Sen ve Noah'la."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Erkek arkadaşımın yanıma taşınmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

benimle? Sormadan mı?"

Angelo bana doğru bir adım attı. "Senin erkek arkadaşın olmayacağım. Ve bunu ben istiyorum."

Kendini bir dizine indiriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Seni ilk gördüğüm andan beri benimsin. Ve aklım kalbime yettiğinde, seni asla bırakamayacağımı biliyordum. Zamanımı boşa harcamaktan bıktım. Yatağında yalnız geçirdiğim her gece, seninle geçirebileceğim bir gecedir." Angelo elini açtı ve parlayan bir daire ortaya çıktı. Yüzük

Avucunun içinde yatarken çok küçük görünüyor. "Seni seviyorum Beth. Sen de beni seviyorsun. Smith ya da Lawler olabilirsin ya da adını değiştirip Rossi olabilirsin. Ama büyükannemin yüzüğünü takacaksın. Ve benim karım olacaksın."

Angelo elimi tutmak için uzandığında parmaklarım titriyor.

"Bunu sen mi soruyorsun?" Gülümseyerek ve başımı sallayarak nefes veriyorum.

Angelo yüzüğü parmağıma geçiriyor ama gözlerim yüzüğü göremeyecek kadar sulanıyor.

Elimin arkasını öpüyor. "Yanına taşınmama izin verecek misin? Benimle evlenir misin? Şu andan itibaren sonsuza kadar hayatını paylaşmama izin verir misin?"

Yüksek sesle söylemeye çalışıyorum ama *evet* sesim fısıltı gibi çıkıyor. Önemli değil, Angelo beni duyuyor.

Ayağa kalktığında kolları belime dolanıyor ve beni de kendisiyle birlikte yukarı kaldırıyor. Sissy bir sevinç çığlığı atıyor ve Noah'nın gülmeden önce burnunu çektiğini duyuyorum.

Bacaklarım otomatik olarak Angelo'nun beline sarılıyor. Dudaklarımı onunkilere bastırarak, ruhumun haykırdığı evet'i *hissedebildiğinden* emin oluyorum.

Angelo kapıları itmek için sırtını kullanıp dönene kadar hareket ettiğimizi fark etmiyorum.

"Tebrikler!" Sissy kapılar kapanmadan önce bağırır ve sözünü keser.

Ağzımı geri çekip otoparkın etrafına bakıyorum. "Beni yere bırak, seni deli adam."

Angelo kıkırdar.

"Hayır." "Angelo, bırak gideyim!"

Angelo yürümeyi bırakıp gözlerimin içine baktı. "Asla."

EPİLOG II

JOHN (Noel'den birkaç gün önce)

"S Kapa çeneni!" Arkamdaki kapalı kapıya doğru bağıriyorum. İnleyerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Son dört gündür bu Conor denen salakla oturuyorum. İlk gün iyiydi, Bacağını tedavi ederken baygındı. Ama bebek bakıcılığı yaptığım son üç gün sabrımı zorladı. En azından Angelo'nun birkaç adamı bana eşlik ettiği için o salakla yalnız değildim. Ama bütün bunları kayıt dışı yapmak çevremizdeki lüks seviyesini kesinlikle düşürüyor.

Saatime baktım. Tekrar.

O'Malley denen adam gecikti. Bir saat önce burada olması gerekiyordu. Yani Angelo'nun adamlarını iki saat önce evlerine gönderdim. Anlaşma buydu. Teke tek. Kolay takas. O zaman eve gidebilirim. Bir duşa, bir biraya ve gerçek bir yemeğe ihtiyacım var. Bu sırayla.

Connor bir dizi boğuk bağıriş daha çıkarıyor ve Tanrı'ya yemin ederim ki bu adam yakında ortaya çıkmazsa beynine kendi ellerimle bir kurşun sıkacağım.

Telefonum Dell'in burada olduğunu bildiren bir mesajla çaldığında, onaylanmamış bir infazın olası tepkisini düşünüyordum.

Silahımı kılıfından çıkarıp kapıya doğrultuyorum.

Bir an sonra, terk edilmiş ahırın kapısı gıcırdayarak açılır. Küçük bir adam içeri girer. Kışlık bir ceket giymiş, kapüşonu yukarı çekilmiş, yüzünü gölgeler içinde saklıyor.

Bakışlarım onun göğsünde odaklanıyor. "Bırak nefret etsinler."

"Korktukları sürece." Cevap sessizdi ama doğru cümleydi. Silahımı indiriyorum.

"Geç kaldın," diye kelimeleri ısırarak söylüyorum.

Figür, avuç içleri yukarı bakacak şekilde odaya doğru adım atar. eller boş. Küçük eller yavaşça yukarı uzanır, kapüşonu geri çeker ve ortaya çıkar...

Bir erkek değil.

Vahşi kızıl saçlarıyla çarpıcı bir kadın bana bakıyor.

Pembe dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben Dell. Delilah O'Malley. Sanırım benim için bir paketiniz var."
Vay canına. Bunu beklemiyordum.

Yazar Hakkında

S.J. Tilly, kocası ve boksör sürüsüyle birlikte Minnesota'da yaşıyor. Yüzü kitaplara gömülü, okuyarak ve yazarak sağlıklı bir zaman geçiriyor. Eğer burnu bir metne gömülü değilse ya da köpeklerini taciz etmiyorsa, muhtemelen bitkileriyle oynuyor ve bahçe yapmayı biliyormuş gibi davranıyordur. Onu Instagram'da @sjtillyauthor hesabında tökezlerken bulabilirsiniz.

Teşekkür

Oh adamım, nereden başlasam. Bu, her kitap için aynı özlü teşekkürlerin tekrarı olacakmış gibi hissediyorum...

Tekrar teşekkürler anne. Desteğin, heyecanın, geribildirimim ve kitaplarım hakkındaki sürekli pozitifliğin çok büyük. Benim için bir ton düzenleme yapıyorsun ve muhtemelen seni resmi olarak görevlendirmeliyim ama sen benim annemsin ve yaptığın şey bu ve sana ne kadar teşekkür etsem az.

Mandi, sen benim için değişmez bir kayasın. Pandemi döneminde böyle bir şey yapacağımız kimin aklına gelirdi ki, ama senin gibi bir dostum ve danışma kurulum olduğu için çok mutluyum.

M. Penna - kadın, sen GERÇEKTEN en iyisisin. (ne yaptığımı gördün mü, heh) Cidden, bir yazarın isteyebileceği en iyi editör sizsiniz. Düzeltmeleriniz, yorumlarınız ve genel tavrınız beni sonsuza dek heyecanlandırıyor. Bir sonraki kitap için sabırsızlanıyorum - ve bir sonraki, ve bir sonraki* çünkü çoğunlukla tepkilerinizi okumak için sabırsızlanıyorum. Onların, söyledim. *şeytan surat*

James Adkinson, seni çılgın orospu çocuğu, başardın! Yine başardın! Sin Too'nun kapağı da en az Bay Sin kadar muhteşem. Çalışması en kötü olanın ben olduğuma eminim, ama seninle çalışmak çok keyifli, bu yüzden bence her şey eşit. Ve diğer kitap kapaklarının (ve diğer şeylerin...) nasıl ortaya çıktığını görmek için sabırsızlanıyorum!

Johnny, şen şakrak kızım, sürekli desteğin ve ben etrafımdaki dünyayı unutup Kitap Dünyası'na dalarken kendini eğlendirme becerin için teşekkür ederim. Sinir bozucu olduğuma eminim ama bana öyle hissettirmiyorsun.

Ve Bay Günah'ı okuyan herkese TEŞEKKÜRLER! Kahretsin çocuklar, bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğini anlatamam. Kitabımı dünyaya tanıtmak hiç hazır olmadığım kadar korkutucuydu. Kendini beğenmiş bir kaltağım, biliyorum öyleyim ve hikâyeme güveniyordum... ama ilk kopyayı elime aldığımda kendimi kaybettim. Bir yanım gurur, heyecan ve başarı hissiyle doluydu. But the other half of me was filled with a *oh-holy-fucking-shit-it's-out-there-and- there's-no-going-back-and-what-if-everyone-hates-it* feeling. Ama siz nefret etmediniz. Ve bu hepinizi çooooook sert **b i r** şekilde sıkmak istiyorum. (İyi anlamda!) Bu yüzden okuyan herkese sarılıyorum. Ve okuyup yorum bırakan herkese, bu sarılma sırasında kışınızı biraz sıkacağım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, bu haykırış memleketim içindir. Hastings, Minnesota. Sadece... vay canına. Bana gösterdiğiniz bu desteği hayal bile edemezdim. Kazanmak için H-town.

S.J. Tilly tarafından yazılan kitaplar

Günah Serisi Romantik Gerilim

Bay Günah

Diğer tarafa kaçmalıyım. Hesabımı ödeyip odama geri dönmeliydim. Ama o oradaydı. Ve o... her şeydi. Bir geceliğine tutkunun kararlarına hükmetmesine izin vermenin ne zararı var diye düşündüm. Takım elbiseli bir şeytan gibi görünse ne olurdu? Sabah ayrılacaktım. Eve uçacak, hoş ama tahmin edilebilir hayatıma geri dönecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

Ama ben biliyorum. Beklediğim en son yerde. Ve şimdi uğruna çok çalıştığım her şey tehlikede. Başladığımız şeyi durduramayız ama bu ikimizden daha büyük bir şey. Ve geçmişî ona musallat olmak için geri döndüğünde, aşk beni kurtarmaya yetmeyebilir.

Günah da

Beth

Trajediyle başladı. Ve sırlarla.

Gömülü kalmayı reddeden gizli gerçekler beni kovalamak için ortaya çıktı. Şimdi kaçıyorum, sürekli bir korku örtüsü altında yaşıyorum, olmadığım biri gibi davranıyorum. Ve eğer gerçekten ben değilsem, neyin gerçek olduğunu nasıl bilebilirim?

Angelo

Kızı izle.

Basit bir görev olması gerekiyordu. Ama bu ailedeki diğer her şey gibi, bu konuda da basit bir şey yok. Benim görevim değil. Onun sahte ismi değil. Ve ona karşı olan hislerim de.

Ama Beth artık benim.

Yani geçmişinden gelen canavarlar oyun oynamak için ortaya çıktığında, önce beni geçmeleri gerekecek.

Sleet Serisi

Çağdaş Hokey Romantizmi Sleet

Kitten (Mayıs 2021)

Hayatın sizi hazırlamadığı bazı şeyler vardır. Mesela süper seksi bir adam sizi bodrumunda gizlice dolaşırken yakaladığında ne yapacağınız gibi. Ya da içinde hokey maçı biletleri olan gizemli bir paket geldiğinde ne yapacağınız gibi, çünkü görünüşe göre o profesyonel bir atlet. Ya da maça gittiğinizde ve salondaki 20.000 kişinin yarısının onun çok ünlü olduğunu fark ettiğinde ne yapacağınızı.

tribünler onun formasını giyiyor.

İyi ayarlanmış, hayata makul ölçüde hazırlanmış bir yetişkin olduğumu sanıyordum. Ama Jackson Wilder'la bir randevu, viral bir video ve bir "Annen olduğumu bilmiyordum" olayı ve birdenbire bildiğimi sandığım her şeyi sorgulamaya başladım.

Ama *eğlenceli* biri. Ve harika. Ve sanırım ona aşık oluyorum. Ama o da bana aşık mı, yoksa buzun dışında da buzun içinde olduğu kadar iyi bir oyuncu mu bilmiyorum.

Sleet Sugar (Haziran 2021)

Arkadaşlarım beni ikna etti. Artık hokey oyuncusu yok.

Minnesota Sleet'in Baş Koçu olan bir babaya sahip olmak kolay bir karar gibi görünüyordu.

Arkadaşlarım da beni kırılgan özgüvenimi artırmanın en iyi yolunun tek gecelik bir ilişki olduğuna ikna ettiler.

Bir randevu uygulaması. Bir otel barı. Cehennem kadar seksi bir adam... tatlı, komik ve - söylemiş miydim? - Cehennem kadar seksi... Cesaretimi topladım ve kendimi onun odasına davet ettim.

Varsayımlar. Onlar hakkında bir kural var.

Kasabadan geçtiğini düşündüm. Bir iş adamı, belki bir yatırımcı, muhasebeci ya da profesyonel bir hokey oyuncusu dışında herhangi bir şey olduğunu düşündüm. Onu bir daha asla görmeyeceğimi varsaydım.

Yanlış düşünmüşüm.

Sleet Banshee (Temmuz 2021)

Lanet olası hokey oyuncuları. Arkadaşlarım sonsuza dek mutlu olacakları çiftleri tatlı, sevecen, aşırı aşık sporcularda buldular. Kedicik ve Şeker gibi lakapları vardı. Ama benim? Beni bilerek kızdıran ve bana Banshee diyen bir sik kafalıyla takıldım kaldım. Evet, bir sesi olabilir.

ıslak rüyalar için açıkça yapılmış. Tanrılar tarafından oyulmuş bir vücudu ve yüzü olabilir. Ve beni azdıracak ve rahatsız edecek bir Alfa-delik seviyesine sahip olabilir...

Ama benim düğmelerime bastığında, bütün düğmelerime basmış oluyor. Ve ben olayları oturarak karşılayan bir kız değilim. Yani, sadece bir kez dizlerimin üstünde yakalandım. Müzede. . .

Ama kararlarım arkadaşlarımdan birinin yaralanmasına neden olduğunda... Kendimi suçlamayı bırakamıyorum. Ve onu. Ama o bir ipucu alamıyor. Ve ben de külotumu giyemiyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.